

ROJIK TAMÁS
Szárzság

© Orchard Literary Agency

ROJIK TAMÁS
Szárazság

© Orchard Literary Agency

ISBN 978-963-410-613-5

Megjelent a Tilos az Á Könyvek kiadásában 2020-ban.

www.tilosazakonyvek.hu

<https://www.facebook.com/tilosazakonyvek>

https://www.instagram.com/nem_tilos_olvasni/

Szöveg © Rojik Tamás, 2020

Kiadás © Pozsonyi Pagony Kft., 2020

Borítókép: Shutterstock, Kovács Ádám

Borítóterv: Kelényi Gabriella

Felelős kiadó: Banyó Péter

Felelős szerkesztő: Kovács Eszter

Szerkesztette: Grancsa Gergely

A szöveget Kótai Katalin gondozta.

Műszaki vezető: Pais Andrea

Produkciós munkák: Wunderlich Production Kft.

Produkciós vezető: Mészáros Gabriella

Nyomás, kötés: Gyomai Kner Nyomda Zrt.

Felelős vezető: Csöndes Zoltán vezérigazgató

www.gyomaikner.hu

A könyv megjelenését a Nemzeti Kulturális Alap támogatta.

ELSŐ RÉSZ

© Orchard Literary Agency

I.

Magyarország

A Kárpát-medencében elhelyezkedő állam, 2029 óta az Európai Környezetvédelmi Unió [röviden: EKU] tagja. Lakossága kb. 7 millió fő. Éghajlata száraz poszt-kontinentális, a legalacsonyabb hőmérséklet januárban 4-6 fok, a legmagasabb júliusban 40-43 fok. Fővárosa Budapest, lakossága megközelítőleg 1,3 millió fő.

A Kárpátoknak köszönhetően évente legfeljebb 10-12, mérsékelt erejű tornádó alakul ki. Egyetlen, még meglévő tava a Balaton, ami Európa legveszélyeztetettebb édesvízlelőhelye. Megmaradt folyói a Duna és a Tisza, amelyeknek vegyszermentesítésére nemzetközi összefogások születtek.

A magas pótdíjak ellenére a turisták előszeretettel látogatják a – felszínalatti vizeknek köszönhetően – folyamatosan biztosított ivóvize miatt. A határokon 2046 óta kizárólag EKU-polgárokat engednek át.

(Részlet az Európai Környezetvédelmi Unió Magyarországot bemutató szócikéből)

Ahogy beléptek Dani szobájába, az érzékelő felhúzta a redőnyt. A helyiség egyetlen ablaka a sötét utcát mutatta, hallani lehetett az eső heves kopogását. A zord időjárás illett a hangulatukhoz, így szerettek dolgozni a legjobban.

A szobában alig akadt hely bútoroknak, a ruhászekrény és az ágy mellett éppen elfért egy íróasztal, ez alá rakta be a fiú a cuccát, amikor megérkeztek. Anikó gondosan letette a saját táskáját a pokróccal letakart ágyra, majd a matrac végére ült, ahol már várták a díszpárnák. A lánynak persze soha nem volt jó úgy, ahogyan Dani odakészítette, hosszan rakosgatta őket, fészkelődött közöttük, mint egy macska, a hosszú szőke hajszálai folyton ott maradtak, miután elment.

Nem szóltak egymáshoz, mindketten elrendezték a maguk területét. Kartávolságra helyezték az innivalót és az energiaszeleteket, hogy amikor kell, csak ki kelljen nyúlni értük. Matekórán már megbeszéltek, hogyan fognak aznap továbbhaladni, úgyhogy Dani elővette a munkaállomását, és az asztalra tette. Az apró gépnek nagy tér kellett, ezért ült ő az asztalnál, a lány pedig az ágyon, neki egy régebbi, digitális rajztáblája volt, amit az ölébe tudott venni.

Dani az ujjenyomat-olvasóval kapcsolta be a munkaállomást, nem hangvezérléssel. Nem akarta megtörni a csendet, amiben csak az eső kopogása és

a süvítő szél hangja hallatszott. Miután a dobozalakú eszköz szkennelte az ujjbegyét, a gép kétfelé kezdett vetíteni. Függőlegesen egy képernyőt, amit a fiú akkorára nagyíthatott a kezével, amekkorára akart, előre pedig egy billentyűzetet, amit néhány érintéssel rajzlappá lehetett alakítani.

Amíg Dani rajzolni kezdte a megbeszélte képkockákat, Anikó hozzálátott a szokásos szertartásához, és egy virág fekete-fehér képét kezdte el színeztetni. Ez a színezés nem egyszerű kifestése volt a képeknek, a lány étellel töltötte meg az elé kerülő vázlatos rajzokat. Mint a gyakorlott zenészek számára a skálázás, olyan volt számára a virágokkal való foglalkozás. Elmélyülten keverte a színeket a nárciszhoz, észre sem vette, hogy Dani időnként felé pillant. Anikó, ha rajzolt, egészen előregörnyedt, hosszú, vékony karját a térdére támasztotta, kék szemével a feladatra összpontosított. Időnként még pislogni is elfelejtett, ilyenkor meg kellett állnia pihenni, nehogy megfájduljon a feje.

– Kitéröljem, vagy a többi mellé teszed? – kérdezte, amikor elkészült. Nagyon halkán szólalt meg, nehogy megzavarja a fiút, így az egyre erősödő zuhogás hangja szinte el is nyomta a kérdését. Dani felkapta a fejét, intett egyet a falon lévő vezérlőpanel felé, erre az eső hangja megszűnt, az ablakon pedig megállt a viharstimuláció. Most a valóságot mutatta,

és a beáradó márciusi fény hirtelen teljesen elvakította őket.

Anikó a szeme elé kapta a kezét, nem is vette észre, amikor a fiú az ujjával áthúzta a rajztáblán készült képet a nyomtatóra. A gép szinte a lány ölébe lökte a papírt. Néhány pislogás után megszokta a szeme a hirtelen támadt világosságot, és megvizsgálta a művét. A lappal a kezében megfordult, és a korábbi rajzokat nézegette. Több tucat virág díszítette már Dani falát az ágy fölött, Anikó pedig próbálgatni kezdte az újat, melyik mellé passzolna leginkább.

– Miért ide? – kérdezte a fiú, amikor a nárcisz végül a múlt heti orgona mellé került.

– A színe miatt. Azt hiszem, ide illene a legjobban – gondolkodott el a lány.

– Nem úgy. Miért nekem? – pontosított, egyre nehezebben mondva ki a szavakat.

– Hová tenném? A kollégiumba? A szobatársaim pasis poszterei mellé?

Anikó szülei messze laktak Budapesttől. Mezőgazdaságból, állattartásból éltek, hatalmas földeket műveltek, de a lány valahogy soha nem érezte jól magát abban a környezetben. Szerette a természetet és az állatokat, de inkább messziről csodálta őket, az etetés, öntözés, betakarítás nem az ő világa volt. Az apja a könnyeivel küszködött, amikor felvették Budapestre a gimnáziumba, de nem tartotta vissza,

csak annyit kért tőle, hogy hétfévente és a szünetekben járjon haza.

Danival a rajzsakkörön barátkoztak össze, bár a fiú eleinte azt is nehezen viselte, hogy a tanár melléültetett valakit. Egy feladat kapcsán kellett többet beszélniük, ugyanis a tanárnő azzal az ötlettel állt elő, hogy a padtársak készítsenek el a téli szünetig egy közös projektet. Nem szabta meg a témát, sem a stílust, az egyetlen kikötése az volt, hogy találják meg, mivel egészíthetik ki egymás tehetségét.

– Történeteket rajzolok – mondta Dani, mert azt már megfigyelte, hogy a szabad foglalkozásokon Anikó inkább csendéleteket készített, és a színekkel tette azokat egyedivé. A lány bólintott, és csak annyit mondott, hogy akkor ebből kezdünk majd valamit. A fiú hálás volt és meglepett, hogy ilyen érzékeny osztálytársa is van. A többiektől a gúnyolódást szokta meg, amire soha nem tudott időben válaszolni. A ki-mondott szó mindig az ellensége volt. A gondolatok hihetetlen erővel zúdultak rá, de a mondatok nem tudták követni. Címszavakban próbált beszélni, hogy egyszerűbbé tegye, de ezt sokan furcsának vagy ijesztőnek tartották.

Hosszan nézték a falat az iskola folyosóján, miután a sakkör véget ért. Nem maradt repedés, ami ne vált volna ismerőssé, amíg a megoldáson gondolkodtak. Végül Anikó vetette fel az ötletet, hogy csináljanak

képregényt. Közösen kidolgozzák a történetet, Dani megrajzolja a vázlatot, a lány pedig kiszínezi.

A közös munka azonban nehezen indult. Anikó alig tudott a kollégiumban koncentrálni, mivel a szobatársai állandóan szerelemről, zenéről vagy az iskoláról beszélgettek.

– Nálam lehet – ajánlotta fel a fiú, amikor megtudta, miért nem haladnak.

A lány eleinte nem akart átmenni. Tartott az osztálytársától, aki a furcsaságai miatt állandó céltáblája volt a többieknek, és félt a messzi, külvárosban lévő házuktól is. Tömegközlekedéssel közel egy óra volt az út a sasadi villasorról a kollégiumba, nem tudta, hogyan ér majd időben vissza, ugyanakkor kíváncsi volt, vonzotta az ismeretlen, és főleg a lehetőség, hogy végre tényleg nyugodtan rajzolhat.

A szülők döbbenetben álltak, amikor először meglátták, hogy a fiuk lányt visz haza, de igyekeztek barátságosan fogadni, édesített szeleteket és üdítőt vittek nekik, óránként megkérdezték, szükségük van-e valamire.

– Ne zavarjatok – szólt ki Dani erélyesen az ajtón, amikor már elviselhetetlenül kínosnak érezte a viselkedésüket, és onnantól kezdve soha többet nem is mentek be, csak akkor próbáltak beszélgetni, amikor a lány megérkezett, vagy mielőtt elment. A fiú apja egy idő után rendszeresen hazavitte a kollégiumba,

hogy ne késsen el a kapuzárásról, mert akkor egy hétig nem engedték volna, hogy máshol töltse a délutánt.

Hamarosan összeszokott csapattá váltak, és az elkészült képregényüket az iskola megjelentette a honlapján, néhány képkocka még a kerület oldalára is kikerült. Egy olyan világban játszódtok, ahol a csigák akkorák, mint egy férfi ökle, és nem maguk után húzzák a nyálkát, hanem a már meglévő csíkok mentén haladtak előre. Ezek a kijelölt utak évezredek óta álltak szerte a bolygón, a csigák soha nem hagyták el őket, és minden élőlény tiszteletben kellett, hogy tartsa ezeket. Ha egy csiga önszántából letért az útról, az a halálának a közeledtét jelentette. A tetemeiket önkéntesek szedték össze, és szertartásosan eltemették őket, megköszönve a munkájukat, bár maguk sem értettek pontosan, mi is lehetett az. Csak azt tudták, hogy ha egy csigát eltérítettek, vagy idő előtt elpusztítottak, a közelben természeti katasztrófák történtek, a semmiből kerekedtek hurrikánok, földrengések, árvizek.

Karácsonykor Anikónak haza kellett mennie a családi birtokra. Dani hirtelen egyedül érezte magát, és amíg a korábbi téli szüneteket végig rajzolással töltötte, abban a két hétben nem találta a helyét. Nem fejezett be szinte semmit, a vázlatait folyton kitörölte, és hiába hívta fel a lányt, csak nézte őt a kijelzőn, és a kérdéseire is alig válaszolt. Akkor kaptak a szüleitől

a munkaállomást. Az új eszköz újra inspirálta valamelyest, és a lelkesedése januárig kitartott.

Amikor az iskolában újra találkoztak, a fiú a lány elé futott. Nem érdekelték a döbönt tekintetek, az osztálytársak füttyentgetései és huhogásai, és Anikó is elfelejthette, hol vannak, mert önkéntelenül megölelte. Dani – magát is meglepve – nem bújt ki azonnal a karjából, pedig utálta, ha hozzáérnek.

– Még több képregényt kell rajzolnunk együtt – mondta szinte egy szuszra a begyakorolt mondatot. A lány bólintott, és a korábbi padtársa helyett Dani mellé pakolta le a cuccát. Néhány napig még téma volt az új párocska az osztályban, lesték őket, de amikor nyilvánvaló lett, hogy nem járnak, hamarosan nem foglalkoztak velük többet.

Anikó ezután egyre gyakoribb vendég lett a fiúnál, és majdnem minden délutánt rajzolással töltöttek. Dani vázlatokat készített, Anikó pedig a színek segítségével életre keltette őket.

Eleinte több kísérletük kudarcba fulladt, nem találták a témát, de a közös munka inspirálta őket. Az áttörést végül Misi bácsi, az új tornatanár hozta el, aki úgy gondolta, hogy a fiúknak nem elég, ha kicsapják őket focizni az udvarra, meg kell edződniük, növelni kell az állóképességüket, és ehhez a futás a legjobb módszer.

Mivel az iskola udvara egészen kicsi volt, körbe-körbe haladtak a focipálya körül, rótták a köröket,

ami elég unalmas tud lenni, ha az ember nem akar az elsők között végezni. Dani utolsóként kullogott, de nem bánta, egyébként is csak útban volt, ha fociztak, ehhez képest futni egészen jó volt, csak akkor találkozott valakivel, ha lekörözték.

Futás közben a gondolatai elkalandoztak. Így találta ki a nyomozót, akit lassan olyan élénken elképzelt, hogy szinte együtt futottak. Endre, a keménykötésű, kortalan férfi vállas, mint egy üdítőautomata, az álla széles, a tekintete okos, de szomorú. Őszült, azonban a haja sűrű maradt, nem kopott ki a homloka fölött. Minden műszak után elment futni, akkor is, ha hajnalban ért csak haza. Soha nem szerette meg ezt a sportot, egy megoldatlan ügy miatt járt csak a pályára. Gyorsabbnak kellett lennie, mint a másik, akit el akart kapni. A gyilkos évente egyszer csapott le, a téli napforduló éjszakáján, mindig Budapesten, de mindig máshol, és mindig egy futó volt az áldozata. Fiatal vagy idős, férfi vagy nő, nem számított, emberek terén nem követett mintát, így csapdát sem tudtak igazán állítani neki. A nyomozó nyolc éve dolgozott az ügyön, ez volt az egyetlen, amit nem tudott megoldani, hiába kapott meg minden segítséget, amit kért. Azokon az éjjeleken önkénteseket toborzott a rendőrség, a terrorelhárítás, a hadsereg, de még a polgárőrség embereiből is, a gyilkos azonban valahogy mindig kicsúszott a keze közül. Mintha

megérezte volna, hol várja csapda, folyton elkerülte őket.

– Látom őt fekete-fehérben – magyarázta délután Anikónak. – Velem fut, hajlik a térde, lendül a karja. Zihál. A haja csatakos. Bűdös a szaga. Utál futni, de muszáj.

Próbálta elmagyarázni az egészet, de azt érezte, nem a megfelelő szavakat használja, és amit mond, zavaros, összefolyik. Remegett, ahogy próbálta összefoglalni, gyöngyözött a homloka, és egyre ingerültebb lett.

– Rajzold le nekem – kérte Anikó, és a tenyerével összefogta kezeit. A fiú remegése abbamaradt. Bekapcsolta a munkaállomást, és nekilátott. Akkor kezdte Anikó az első virágokat kiszínezni, hogy elfoglalja magát, és ezzel elkezdődött valami rituálé, amit muszáj volt betartaniuk a későbbiekben.

Amikor az ibolya mellé kitette a nárciszt a falra, Dani átküldte neki a friss vázlatokat a nyomozó történetéből. Mielőtt azonban Anikó megnézhetne volna őket, a fiúból kibukott egy kérdés, ami régóta foglalkoztatta.

– Miért mindig virág?

– Mert már csak így láthatjuk őket. Anyának otthon rengeteg képeskönyve van, hiába van fenn minden az interneten, ragaszkodik ezekhez. Amikor kislány voltam, megmutatta az összes valaha élt

virágfajta, amit látott gyerekkorában, még a rovarok kipisztítása előtt.

– Miért nem rovarok?

– Azokat is rajzoltam már, de nem tenném ki őket senki szobájának a falára. Apa mesélte, hogy gyerekkorában még volt pók meg poloska, és mindenki nagyon félt vagy undorodott tőlük. Elnézve őket, nem csodálom. Sajnos a méhek is kipisztultak az irtásban.

– Tanultuk.

– Igen, tudom, de ez akkor is nagyon szomorú. Anyának egyszer rajzoltam egy fecskét, ami régen még élt az országban, és elsírta magát.

– Örömeben?

– Nem tudom, talán. Akkor biztosan örömeben sírt, amikor apa a névnapjára szerzett neki egy bödön igazi mézet. Nem pótlékot, amit a boltban árulnak, nem is tudom, honnan vette, talán Ázsiából, de biztosan nagyon drága lehetett.

– Nincs vírus.

– Igen, tudom, hogy nem baj, hogy kiirtották a kullancsokat meg a szúnyogokat, amikor trópusi vírusokat kezdtek terjeszteni.

Nem szóltak többet, Dani hagyta, hogy Anikó belemélyedjen a színezésbe, ő pedig hátradőlt a székeben, mivel a rajzolásban és a beszélgetésben teljesen kifáradt. Amikor elkészültek, lement az apjához,

aki a konyhában ült a saját munkaállomása előtt, és elmélyülten gépelt.

– Végeztünk. Indulna – jelezte neki.

– Rendben, mindjárt mehetünk – mondta az apja, és kikapcsolta a gépet. Bár az autóban öten is elfértek volna, a fiú soha nem tartott velük. Anikó nem neheztelt emiatt, csak az apa tett megjegyzést minden alkalommal. – Te, gondolom, a szobádba zárkózol, igaz? – kérdezte egy árnyalattal gúnyosabban a szokásosnál.

– Nem szeretem a búcsút – válaszolta Dani indulatosan, de azonnal megbánta, és ijedten nézett a lépcső felé. Remélte, hogy Anikó még a dolgait szedi össze, a lány azonban már mögötte állt, és elvörösödve szegezte a földre a tekintetét.

– Semmi baj, holnap találkozunk – suttogta maga elé, és az előszobába sietett a kabátjáért. Ezután már csak intettek, amikor kiléptek az ajtón.

Autóval nem volt annyira messze a kollégium, Dani apja negyven perccel később újra otthon volt, a fiú már hallotta is, ahogy trappol fel a lépcsőn. A férfi tudta, hogy a fia este nem szereti, ha zavarják, de mindenképp beszélni akart vele.

– Bejöhettek? – kérdezte halk kopogtatás után.

– Ha muszáj – felelte a fiú, mire benyitott.

– Te is hazavihetnéd a barátnődet.

– Barátomat.

– Hazavihetnéd a barátodat. Rég elmúltál tizenhat éves, vezethetnéd az önjárót.

– Vizsga.

– A vizsgát szerintem letennéd néhány hét alatt, nem kell hozzá sok minden, csak egy KRESZ-alaptanfolyam, egy nap a vizsga, a vészleállítást itthon is lehet gyakorolni, anyáddal segítünk, levizsgál az abból is, megcsinálod az egészségügyi képzést, és te viheted Anikót haza.

– Nem érdekel.

– Én pedig nem szeretném egy életen át a barátnőidet vagy a barátaidat utaztatni. Amikor én fiatal voltam, még egy év volt megszerezni a jogosítványt, de volt, akinek ennél is több – csúszott ki az apja száján, és maga is elámult, hogy a saját kamaszkorára hivatkozik, pedig megfogadta, soha nem teszi.

– Jövő héttől – rántotta meg a vállát Dani.

– Rendben, keress egy iskolát, kifizetjük – mondta meglepetten az apja, majd miután látta, hogy a beszélgetésnek vége, kiment, és halkán becsukta maga mögött az ajtót.

A fiú fáradtan vetődött végig az ágyban. A takarón még érződött Anikó illata. Korábban valószínűleg áthúzta volna, de egy ideje nem bánta, sőt szerette, ha még közel érezhette magához a lányt. Az viszont nem tetszett neki, hogy felnőtt dolgokkal kellett szembenéznie, mindig is tartott tőle, hogy ezek

kikerülhetetlenül szembe fognak jönni vele. Menekülésképpen újra átnézte a már elkészült képregénykockákat. Lassan a végére értek egy füzetnyi anyagnak, és elégedetten állapította meg, hogy megállná a helyét azok mellett, amiket olvasni szeretett.

Kikapcsolta a gépet, pizsamát húzott, igyekezett hamarabb lefeküdni, mint a szülei, hogy ne figyelemzavaró legyen, mennyire késő van, és milyen korán kell másnap felkelnie. Ez a fiúnak soha nem okozott problémát, nem értette, miért emlékeztetik folyton olyasmire, ami számukra kellemetlen. Eloltotta a kislámpát, így a szobából már nem szűrődött ki fény, biztos lehetett benne, hogy reggelig nem fogják zavarni annyival sem, hogy jó éjszakát kívánjanak.

II.

*Hiányzik a tenger? A buja, zöld erdők? A madáracsicsérgés?
Ne várd meg, míg a tudósok visszahozzák!*

*Autóval versenyeznél? Visszatérsz a lovagkorba? Világokat építenél? Ne alkudj meg a képernyők kétdimenziós
élményével!*

*Használd a Virtuális Pánt legújabb modelljeit, kérd
a feláras, azonnali kiszállítást, és merülj el már ma a virtuális
valóság végtelen világában!*

Most száz ajándék programmal!

*(A Virtuális Pánt 3.0-s verziójának
reklámszövege)*

Reggel hatkor bekapcsolt az alvásérzékelő. Dani szülei méregdrágán szereltették be az előző nyáron, mivel mindketten rossz alvók voltak, és abban bíztak, hogy az érzékelővel beállított ébredés segít majd rajtuk.

– Éjszaka is dolgoztok. Összezavarja az álmokat – közölte a fiuk, amikor az apja felpattintotta a kis szkenneret az ágyak fölé.

– Programozók vagyunk, és szerencsére sok a megrendelés. Ha nem dolgoznánk éjszaka is, nem lenne ekkora házunk, önjárónk meg a többi – választotta csípőre tett kézzel az anyja.

– Meg alvásérzékelő sem – vontja meg a vállát Dani. A szülei először összenéztek, hogy reagálnak-e egyáltalán. Néha rettenetesen kiborultak a fiuk cinizmusától. Kamaszodik, formálta a szavakat némán az apa a létra tetején, majd lenézett, és látta, hogy a fia pontosan őt bámulja, és biztosan le is olvasta a szájáról, mit mondott az anyjának. Dani ilyenkor nem borult ki látványosan, sőt, nem tett semmi olyat, ami feleslegesen sok energiába került volna, általában inkább vállat vont és arrébb ment.

Az érzékelőt hat óra ötvenig állították be. A gép figyelte Dani alvásciklusait, és akkor kezdett bele az egyszerű dallamba, amikor a legalkalmasabbnak ítélte az ébresztést. Így hat óra negyvenkettőkor keltette a fiút, aki könnyedén felült az ágyában, és egy mozdulattal elnémitotta a jelzést.

A gépek nagy részét hangvezérléses funkcióval gyártották, az érintésre reagálókat többletköltséggel lehetett megrendelni. Ez alól csak azok kaphattak kivételt, akik orvosi papírral rendelkeztek, például némák voltak. Daninak is adtak egy hasonló papírt, de nem csak a lakás berendezései miatt volt rá szüksége. Az iskolában mentesítették a szóbeli felelések

és vizsgák alól, és még gyerekkorában egy beszédterapeutát is mellérendeltek, aki segített neki hatékonyabbá tenni azt a minimális kommunikációt, amire szüksége lehetett.

Miután kikelt az ágyból, a fiúnak kötelessége volt megjelenni a szekrénybelsőre ragasztott tükör előtt. A tükör érzékelt, hogy elé lépett, és egy rögzített videóban vidám férfi köszöntötte, mint minden kiskorút. A hangot legfeljebb lehalkítani lehetett, ki kapcsolni nem.

– Jó reggelt, Dani! Március huszonnegyedik van, szerda. Ma is napos idő várható, huszonnyolc-harminc fok között. Záporok, zivatarok nem lesznek. Továbbra is érvényben van a víztakarékossági előírás. A három pont megadásával aktiválhatod magad a mai napra is, hogy teljes értékű tag lehess az online felületeken!

– Idióta – közölte a tükörben magyarázó emberrel.

– Rossz válasz. Még két próbálkozásod maradt! – biztatta a férfi.

– Barom.

– Megint nem jó, kérlek szedd össze magad, mert ha nem sikerül, jeleznünk kell a szüleid és a tanáraid felé, hogy külön környezetvédelmi oktatásra küldjenek!

Dani nagyot sóhajtott, és elővette az okostollát, amivel rajzolni is szokott. Gyorsabban leírta a hosszú mondatokat, mint hogy görcsölgjön a kimondásukon.

Csak annyi vizet használj, ami feltétlen szükséges! – írta az első sorba, majd folytatta. – A WC-t kizárólag használt vízzel öblítsd le! Ha visszaélést látsz, jelentsd a legközelebbi felnőttnek vagy a szolgáltatónak!

Rettenetesen utálta leírni minden reggel a szabályokat. Néha azt álmodta, hogy nem tette meg, és a rendőrök elől futott, akik oktatásra akarták kényszeríteni. Ez a reggeli rutin elvileg csak a veszélyeztetett időszakokban volt előírva, de néhány éve ez az időszak már márciusban elkezdődött, és egészen októberig, az őszi esőzések kezdetéig eltartott.

Miután végzett, a tükörben megjelent egy másik arc, gratulált a jó megoldáshoz, és megkérdezte, segíthet-e összeállítani a napi öltözkédét. Ezt már egy intéssel kikapcsolta, és a tükör újra csak egy felületté vált, amiben a saját, vékony, pizsamás testét bámulhatta.

Felvette a legfelső pólót, egy fehérét, és az elnyűtt farmer rövidnadrágját. Nem is értette azokat, akik a divat szerint váltogatták a ruhatárukat. Ha valami egyszer kényelmes és bevált, minek lecserélni?

A szülei már végeztek a fürdőben, az elhasznált vizük már átfolyt a gyűjtőbe. A családban mindenkinek heti tizenöt perc állt a rendelkezésére tusolni. Ezt maguk oszthatták be, akár időzítőt is beállíthattak. Dani általában másfél-két perc alatt végzett,

de szerdánként és vasárnaponként haját is mosott, ilyenkor három percet állított be. El sem tudta képzelni, Anikó mennyi idő alatt tusolhat le a derékig érő hajával! A fiú anyjának olyan rövid volt a haja, mint az apjának. A legtöbb nő lemondott a hosszú haj viseléséről. Anikó biztosan egy csomó pluszpénzt fizetett a hajmosós napokon, esetleg az osztálytársaival üzletelhetett a kollégiumban, hogy azok mondjanak le egy-két percről a javára.

A víz egyébként kellemesen langyos volt, jólesett a melegben. Csak akkor folytatta, amikor már kellően beszappanozta magát, így hatékonyabb volt, de még így is sietnie kellett, amikor a visszaszámláló sípolással jelzett az utolsó percnél.

A fogmosásnál alaposan átjáratta a sörtékkal a fogait, és csak akkor nyitotta meg a csapot, amikor már alátette a poharat. Pontosan egy deci vizet kapott. Mindig jól ki kellett előre köpni a fogkrémet, hogy azzal az egy decivel már csak a maradékot kelljen kiöblíteni. Utána az egész mosdó gusztustalanul köpetes maradt, úgyhogy a szennyvízgyűjtőből ki kellett merni annyit, amennyivel a hozzáadott fertőtlenítővel le lehetett takarítani.

Mire végzett, lent a konyhában már várta a reggeli. Az apja pótkávé szürcsölt, és hozzá a híreket böngészte az asztallapba épített képernyőn. A fiú helyén üres zabkása gőzölgött. Biztosan elfogyott a kakaó,

és megint nem lehetett kapni a boltokban. Dani egy alig észrevehető fintorral bekanalazta a langyos pépet, panaszkodni úgyis felesleges lett volna, hiszen az anyja már a dolgozószobában ült, és a saját munkáállomásán gépelt valamit.

– Mehetnél ma busszal, nekem is dolgoznom kell – mondta az apja, fel sem nézve a hírekből.

– Van valami?

– Semmi különös. Nagy erővel dolgoznak az új ivóvíztisztítón, tárgyalunk az északi és a déli szomszédokkal a Duna és a Tisza fertőtlenítéséről, és úgy tűnik, a Balatont is meg tudják menteni a kiszáradástól.

– Mint tegnap.

– Mint tegnap – bólintott a férfi.

A buszon szinte mindenki pántot viselt. Daninak még nem volt, talán a közelgő születésnapjára megveszik neki. Azt hitte, a tizenötödikre megkapja már, de akkor valamiért pénzt utaltak csak a számlájára, abból meg nem futotta rá.

A pánttal lehetett belépni a virtuális térbe. Ha az ember a fejére tette, pont a szeme elé, belépett egy másik valóságba. A buszon azért visszafogottan használták, nem ugráltak vagy kiabáltak, a legtöbben csak filmet néztek, vagy alternatív tájakat állítottak be. Az iskolában nem lehetett elővenni, szigorúan kikapcsolva kellett tartani a táskában, ennek ellenére

mégis gyakran volt belőle botrány. A WC-ben pántozókat rendszeresen vitték az igazgatóhoz, és ha valakit háromszor elkaptak, akár ki is csaphatták. Bár a nagyobbak azt mondták, olyat még soha nem láttak, hogy valakit tényleg elküldjenek ezért, legfeljebb elvették a pántot, és csak a szülőknek adták vissza.

A felnőttek közül néhányan a karjukba épített implantátum képernyőjére meredtek. A beültetést sikeres érettségihez kötötték, és azután is nagyon drága volt beszerezni, mégis sokan inkább nem ettek rendesen, vagy hitelt vettek fel, ha nem kapták meg ajándékba a rokonságtól. Dani szüleinek is volt ilyenjük, de délután, mire a fiú hazaért, már alig használták, legfeljebb telefonálásra, vagy a ház egyes berendezéseinek irányítására. Ugyanerre Daninak egy karórája volt, aminek hasonlóan működött a képernyője, mint a munkáállomásnak, csak nem lehetett olyan szélesre széthúzni.

Dani szeretett korán beérni az iskolába. Az osztálytermük ilyenkor még kihalt volt, nem érkeztek meg a többiek, nem szólt hozzá senki. Nem találták meg azzal, hogy adja oda a háziját, hadd üljenek mellé történelemórán a dolgozatnál, és nem szóltak be neki, amiért mindenre tudja a választ, ha kérdezett a tanár. Lassan szállingóztak be a többiek. Többnyire csapatokban, a baráti körök bevárták egymást a kapuban.

Anikó mindig az utolsók között érkezett, adott két-két puszit a barátnőinek, majd leült Dani mellé. Már nem huhogtak a többiek, nem suttogtak mögöttük, megszokták őket.

A környezetvédelmet tanító nő végignézett az osztályon, és laza intéssel jelezte, hogy helyet foglalhatnak. A karjába épített képernyőn jóváhagyta a hiányzókat, a diákok pedig bekapcsolták a padra szerelt érintőképernyőket.

– Nem működik ez a tetves gép! – horkant fel az egyik fiú, és erőlyesen a monitorra csapott a széles tenyerével.

– Gábor! – nézett rá szigorúan a tanár. – Jöhetsz is felelni.

– De nem tehetek róla!

– Viszont úgysem tudsz addig dolgozni, amíg az infós nem javítja meg.

Daninak átvillant a fejében, hogy a nő maga állította el a gépet előzőleg, hogy pont Gábort feleltethesse valamilyen ürüggyel. Aztán elhessegette a gondolatot. Ilyenre talán még ez a tanár sem képes.

– Ő nyomta el neki. Kitolásból – suttogtá mégis Anikónak, aki rutinosan csak elmosolyodott, tudta, hogy a nő ugrik minden hangra.

– Dániel, maga is jöhet, ha van ideje a padtársát szórakoztatni.

– De a Dani nem is felelhet, papírja van róla – szaladt ki Attila száján a hátsó padból, de már meg is bánta, mert a tanárnő figyelme azonnal rá irányult.

– Akkor majd maga átveszi a helyét, Dániel pedig a szokott módon leírja a gondolatait. Kézzel, nem a gépen, ha kérhetem.

Bár az iskola befogadónak, sőt elfogadónak, erőszakmentesnek, gyerekközpontúnak és diákbarátnak hirdette magát, néhány tanár ezeket a fogalmakat tágabban értelmezte. Danit ugyan a legtöbb oktató kedvelte, azért akadtak kivételek, és időnként a tábla előtt izzasztották, mintha valami különös, kegyetlen játékot találtak volna ki a számára. A dolognak hosszú évek után az igazgatónál panaszt tévő szülők vetettek véget, akiknek Anikó mesélte el titokban az eseteket, a fiú egyébként soha nem panaszkodott.

Óra után Dani megkereste Attilát. A magas, jó kiállású fiú egészen jó tanulónak számított, de még kiválóbb sportolónak. Ha ő védte a kaput a meccseken, alig került labda a hálóba. A városi ifiválogatottba is bekerült, de már felfigyeltek rá a felnőttek edzői is, és a következő nyárra elhívták az egyik táborukba, hogy megnézzék, mit tud a nagyok között. Ha ő nincs, Danit az osztály folyamatosan gúnyolta volna.

– Megint megvédtél – mondta neki halkan.

– Csak kicsúszott a számon, ne csinálj nagy ügyet belőle – legyintett a magas fiú.

– Mindig megvédesz – folytatta Dani.

– Csak azért, mert ez tetszik a csajoknak – nevetett fel Attila.

– Enélkül is tetszel nekik.

– Inkább a lányoknak udvarolj – veregette meg barátságosan Dani vállát, majd otthagya, és egy csapattársához sietett a másik osztályból.

A következő óra történelem volt, a tanár óriásként magasodott a diákok fölé. Az egykori vízilabdás férfi vállá kitakarta a táblát, a combja mellett lógó öklei iszonyú kalapácsoknak tűntek. Az egyetlen ember volt az iskolában, aki jelentést várt az óra elején, még akkor is, ha a hóna alatti gép már rég érzékelte, kik ülnek a teremben. Általában valamelyik sportoló fiú állt ki elé, velük engedékenyebbnek tűnt, de voltak napok, amikor teljesen mindegy volt, kikapcsoltatta a padokban a képernyőket, és mindenkinek feltett egy kérdést, amire, ha jól válaszoltak, ötöst, ha rosszul, egyest adott.

Minden évszámot fejből ismert, és az sem érdekelt, hogy már senki nem kéri ezeket számon, elvárta, hogy a tanítványai ismerjék legalább a magyar történelemre vonatkozókat. Más napokon viszont, mint amilyen ez reggel is volt, nem volt kedve semmihez. Oda sem figyelt a jelentésre, lapátszerű tenyerével

intett, hogy leülhetnek, majd levágódott a tanári székbe, ami gyerekbútornak tűnt alatta.

– Tegyétek fel a bukókat! – adta ki az utasítást. A diákok csendben a hátsó szekrényhez mentek, és kivettek egyet-egyet a kopott sisakok közül. Az egyik mozi felajánlása volt a háromszáz eszköz, miután lecserélték őket modernebb pántokra. Régi technika, de működött, és bár az ember folyton a fején érezte a nehéz sisakot, mégis jobban bele tudta élni magát a filmbe.

– Ki tudja, mi történt pontosan húsz évvel ezelőtt? – kérdezte, de senki nem emelte fel a kezét. A képernyőkkel bárki pillanatok alatt válaszolt volna, de azok feketén tükröződtek a padokban.

– Dani, meg tudod mondani? – tett egy próbát a fiúra nézve. Valamiért kedvelte, és bár Dani alapvetően félt tőle, az óráit mindig várta. Olyan szigorú volt, hogy ilyenkor senki nem gúnyolta ki, még akkor sem, ha tudta a választ az összes kérdésre.

– Energiaszeletek. Gazdálkodás átalakulása. Európa és Amerika megállapodik Ázsiával. Afrikai segély – sorolta, ahogy eszébe jutott.

– Úgy van, ötös! – kiáltotta a férfi, és a fiú szülei már meg is kapták az értesítést az új jegyről az elektronikus naplóban. – Húsz évvel ezelőtt találta ki a módosított energiaszeletek receptjét az a nő, aki megváltoztatta az életünket. Erről nézünk ma

dokumentumfilmet, amit néhány hete készítettek a feltaláló szereplésével.

Nagyon utálták a dokumentumfilmeket, de még mindig jobb volt, mint a tanár száraz előadásait hallgatni, és egyébként sem mert volna senki szembesze-
gülni a férfival. Feltették a sisakokat, és várták, hogy elinduljon a film. Egy teljes percen át tartott a kínos csend, amíg a férfi a technikával bajlódott, de Attila gyorsan a segítségére sietett, és így már tényleg el-
kezdődhetett a film.

Az első jelenet egy előkelő étteremben játszódott. A néző is az egyik asztalnál ült, érezte a sült húsok, borok, parfümök illatát, látta az ételekkel megrakott tányérok, a közeli svédasztal roskadozó kínálatát. Jól öltözött nők és férfiak hajoltak a tányérok fölé, vagy dőltek hátra egy-egy pohár borral a kezükben. Ahogy alaposabban megnézte őket Dani, kiszúrta, hogy sokan a szabad kezükkel az asztal alatt a telefonjaikat nyomkodták, alig figyelve arra, ami körülöttük zajlott.

Épp elmerült volna az ingerek özönében, amikor határozott, szinte kellemetlenül magabiztos női hang törte meg a nyugalomát.

– Mi volt az ára a jólétnek? Hogyan került az asz-
tatra az a sok hús, és hol készültek az új ruhák? Kit érdekelt ez akkor? – kérdezgette egyre ingerültebben a hang, és az étteremből a fiú egy éles vágással egy

sertéstelepen találta magát. A korábbi kellemes illa-
tokat ürülék szaga váltotta fel, a tágas étterem helyett pedig egy ölben állt a néző.

– Érezzék a bőrükön az egyetlen négyzetmétert, ami egy másfél mázsás állatnak adatott! Szagolják meg a moslékot, amibe szintetikus testtömegnövelő-
ket kevertek! És azt hiszik, hogy ezt csak az állat ette? Dehogy! Az emberek is mind megzabálták az állat húsába épülve.

Újabb váltás után egy hajó mélyébe került. Több száz lámpa fénye vakította el egy pillanatra, majd ahogy szokni kezdte a szeme a fényt, tojások ezreit vette észre.

– A csirketojást hajókra tették, kikeltették, majd mire a hajó kikötött, fel is nevelték a tyúkokat. Mind-
ezt egy-két hónap alatt!

A film egyre gyorsult, az állatok után a növények következtek, dúsított paradicsom, óriási dinnyék, majd azok a gyárok, ahol az ízfokozó szereket előál-
lították. Daninak hányingere támadt, és öklendez-
ni kezdett; a sisak érzékelte, és gyorsan kikapcsolta a szagszimulátort. Amikor már minden elviselhe-
tetlennek tűnt, a látvány is megszűnt, és egy barát-
ságos teremben találta magát, ahol egy idősebb nő ült egy fekvényomó padon. Alig látszottak meg az arcán az évek, és a kisportolt alakja is meghazudtolta a korát.

– Martha Goodman vagyok, az energiaszeletek feltalálója. Huszonéves gyógyszerészként a munkám és a hobbim összefonódott. Sportolóknak szánt vitaminok készítésével foglalkoztam, és mellette testépítő voltam.

Egy évtizeden át dolgoztam egy világvállalatnál, és közben két kisgyermek édesanyja lettem. Az ő jövőjükért való aggodalmam fordított a környezetvédelem felé. A főnökeim engedélyével egy külön projekten kezdtem el dolgozni, egy olyan energiaszeleten, amely tartalmaz minden fontos vitamint és rostot, ami az egészséges táplálkozáshoz szükséges, mégis megfizethető alapanyagokból készül. A hadsereg és az űrhajósok táplálékait tanulmányozva jutottam el a megoldáshoz. A cég persze nem jótékonyságból támogatott, hanem a haszonért. Amikor ezt felismertem, a receptet elloptam, kockáztatva a börtönbüntetést is, és az ENSZ-hez fordultam.

Hosszú hónapok tárgyalásai következtek, egy ízben máig ismeretlen elkövetők merényletet is megkíséreltek ellenem, amit épphogy túléltem. Végül a tárgyalások eredményhez vezettek, és néhány felvilágosult támogatónak hála megnyitottuk az első szeletgyárakat. A többit már ismerik.

Néhány hét alatt sikerült elegendő adagot gyártani ahhoz, hogy szerte Amerikában a boltokba juthasson a szelet, majd exportálni kezdtük Európába,

és a receptet eladva eljutott Ázsiába is. Hamarosan annyi feleslegünk lett, amivel csökkenteni tudtuk az éhezést Afrikában. Egy jobb világot kezdtünk el építeni. A szeletek hatására átalakult az állattartás és a növénytermesztés, és csökkenni kezdett a felmelegedés mértéke is.

Martha Goodman vagyok, és hiszek az emberiség jövőjében!

A film egy kellemes dallam kíséretében mutatott meg néhány képet az új termőföldről, és a szabadon tenyésztett állatokról, valamint vidám gyerekekről, akik a szeleteket rágcsálják. Egy örökkévalóságnak tűnt, mire végre levethették a sisakot.

– Azért helyenként vannak csúsztatások a hölgy elbeszélésében – sóhajtott fel a tanár. – Amit percek alatt vázolt, évtizedek munkája volt, és sem Európa, sem Ázsia nem egyetlen ország, és nem is úgy reagáltak. De az tény, hogy ma már a szeleteket eszi mindenki, akinek nincs pénze rendes húsrá, zöldségre vagy gyümölcsre. Luxuscikk egy doboz tojás is – mondta keserűen, mire végre félbeszakította a csengető. Az osztály egy emberként tódult a folyosóra, hogy kiszellőztethesse a fejéből az átélt látványt és a szagokat.

III.

2. A lakossági vízfogyasztásról

6. § (1) Tízéves kor felett a heti, tisztálkodásra használható ivóvíz mértéke legfeljebb 10 perc.

(2) A csapokat, zuhanyrózsákat a hatóság által hitelesített mérőfejjel szabad csak üzembe helyezni, ami minden háztartásban szavatolja a kiömlő víz egységességét.

(3) Aki ezen felül fogyaszt, büntetést köteles fizetni, amit a hatóságnak joga van az érintett számlájáról azonnal levonni.

(4) Huzamosabb túlfogyasztás esetén a hatóság el is zárhatja a vizet a felhasználó háztartásában.

(2048. évi XXVI. törvény az ivóvízhasználat szabályozásáról, részlet)

Anikót minden reggel fél hétkor keltette a szobatársa ébresztője. Négyen voltak lányok a kis szobában, és a másik három igazi jóbarátként viselkedett egymással. Ugyanabba az iskolába jártak, ugyanazokat a tantárgyakat szerették, ugyanazokért a pasikért

rajongtak, együtt jártak ruhát vagy cipőt venni, és a frizurájukat is közösen csinálták meg.

Amikor három évvel azelőtt Anikó a budapesti gimnáziumba jelentkezett, a szülei nagyon ingatták a fejüket. Jobban szerették volna, ha a környéken, legfeljebb Pécssett keres iskolát, ahová könnyedén be tud járni, és aminek a tandíját ki tudják majd fizetni. Amikor sopánkodtak, hogy ők még állami iskolába jártak, Anikó mindig dühös lett, hogy nem tehet róla, hogy az a rendszer már megszűnt.

Az iskolákat egy-egy vállalat üzemeltette, akik az ott végzett diákoknak állást ajánlottak, amit persze nem volt kötelező elfogadni, kivéve az ösztöndíjasoknak, akik tíz évre elkötelezték magukat az adott cég mellett. Pécssett a szülei ki tudták volna fizetni a sörgyár iskoláját, illetve a lány apjának jó kapcsolatai voltak a helyi robotszerviz tanári karában, talán ott meg lehetett volna csípni egy protekciós helyet. De Anikó hallani sem akart ezekről, és beadta Budapest egyik legerősebb gimnáziumába a jelentkezését.

– De hova küldted még el? – sopánkodtak a szülei.

– Sehová.

– És ha nem vesznek fel? – kérdezte az anyja.

– És ha felvesznek? – esett kétségbe az apja. – Nem tudjuk kifizetni a tandíjat.

– Van egy ösztöndíjas hely – felelte makacsul Anikó.

– Áh, az le van zsírozva előre, ne viccelj – legyintett csalódottan az apja, és az anyja is bólogatott hozzá. – Ha nem vesznek fel, dolgozhatsz itthon velünk a földeken egy évet a következő felvételiig – lelkesedett egy pillanatra a férfi, de már meg is bánta, mert Anikónak könnyek szöktek a szemébe, és a szobájába rohant.

Nagyon keményen tanult a hátralévő hónapokban, keményebben, mint azelőtt, és a felvételi bizottság elé már úgy állt, hogy nem tudtak belekötni a kérdéseikkel. A gimnázium tanárai ingatták a fejüket az egyszerű ünneplőben eléjük álló lány láttán, ritkán találtak ennyire felkészült diákkal, de féltették is. Kérdezték, tudna-e élni a fővárosban, de Anikó mindenre nagyon határozottan válaszolt, rámutatott arra, hogy az iskola maga ajánlott egy olcsó kollégiumot, akár ott is meghúzza magát négy éven át.

– És miért akarsz a Környezetvédelmi Intézet iskolájába kerülni? Ilyen eredményekkel mehetnél a magasabb szintű robotikát oktató iskolákba is, azzal lehet igazán sok pénzt keresni, ott is van ösztöndíjas hely, ráadásul az sokkal jobban felszerelt.

– Amióta iskolába járok, azt magyarázzák, hogy a szüleink, meg az ő szüleik, na meg persze az ő szüleik is jól elcseszték nekünk a bolygót. Ne haragudjon, de ezt hallgatjuk, amióta megszülettünk. Mi otthon szelektíven gyűjtjük a szemetet, elektromos

autónk van, napelemes a háztartásunk, lassan ebédre is csak fényt eszünk, hogy ne rohasszuk tovább a világot. Tenni akarok azért, hogy jobb világban élhessek – fakadt ki a lányból a régóta benne szunnyadó düh, de amint kimondta, meg is ijedt, hogy ezzel elrontotta a jól sikerült vizsgáját.

A tanárok összenéztek, és valamit felírtak maguknak. Zavartan Anikóra mosolyogtak, megköszönték, hogy ilyen messziről befáradt, és megígérték, hogy hamarosan értesítik. A lány hazáig zokogott, hogy egy éven át a disznókat fogja ganézni, amiért nem bírt magával.

Amikor megkapta az értesítőt, hogy mégis felvették, alig hitt a szemének. Boldogan magyarázta a szüleinek, hogy szinte semmibe nem kerül majd az iskoláztatása, legfeljebb egy kis zsebpénzt kér, de azt se sokat, mert az ösztöndíjhoz megkapta a havi motivációs fizetést is, ami nem sok ugyan, de szendvicsekre és a menzára elég lesz.

A szülei viszont addigra másként gondolták már a dolgot. Megnézték, hol is van az az olcsó kollégium, és rákerestek a véleményekre, beszámolókra. Amikor megtudták, hogy az egyetlen gyermekük esetleg ott fog lakni négy éven át, számolni kezdték a félretett pénzüket.

– Találtunk neked egy jobb helyet. Nem a legmodernebb, de ennél sokkal otthonosabbnak tűnik.

Így találta magát Anikó a Fodrászok és Műkőr-mösök Országos Szövetségének kollégiumában, egy szobában a három folyton csacsogó lánnyal, akik kezdettől furcsán néztek rá.

A kollégium egyébként tényleg élhetőbb volt, mint ahogyan első ránézésre tűnt. A könyvtárban könyv ugyan egy sem volt, viszont a gépeken gyors internet biztosítottak, ráadásul szinte senki sem használta a tágas termet, így könnyen tanulhatott ott délutánonként. Egyedül rajzolni nem tudott nyugodtan, mivel az udvarról behallatszódó alapzaj folyton megzavarta a koncentrációban.

Még egy haszna volt annak, hogy ebbe a kollégiumba került. Mivel az itt lakó lányok szinte hetente változtatták a hajukat, a kollégium vízhasználati engedélye nagyobb vízmennyiséget biztosított a számukra. Reggelente ugyanúgy el kellett mondaniuk a három szabályt a tükrök előtt, de a Szövetség által fizetett pótdíjnak hála a heti harminc helyett ötven perc állt rendelkezésükre zuhanyozni. Emiatt Anikó eleinte feszengett, mégiscsak a Környezetvédelmi Intézet friss diákja volt, akinek a legfontosabb, hogy biztosítsa a jövő ivóvízkészletét, ugyanakkor a hosszú, szőke hajáról sem szívesen mondott volna le. Végül arra jutott, hogy az iskola éve alatt megengedi magának ezt a luxust, és majd, ha egyetemre megy, vagy dolgozni kezd, levágatja, mint a felnőttek általában.

Amióta megismerte Danit, nagyon szoros napi-
rendet tartott iskola után. Miután visszatért a kollé-
giumba, megette a vacsorára kapott energiaszeletet,
szójapürét vagy zabkását, esetleg nagyon ritkán va-
lami gyümölcsöt, aztán bevackolta magát a könyv-
tárba, hogy megoldja az online leckéket. Tanulnia
általában már nem kellett, az órákon megjegyezte,
amit hallott, legfeljebb ismételt. A takarodó után
pedig, a takaró alatt elővette az ősöreg táblagépét,
bedugta a fülhallgatóját, és régi rockvideókkal szóra-
koztatta magát.

Imádkozta az elektromos gitár hangját, talán azért,
mert egész gyerekkorában ezt hallgatták a szülei,
vagy azért, mert a fővárosban senki mást nem ismert,
aki lelkesedett volna érte. A többiek a korosztályában
nem nagyon hallgattak ember által szerzett dalokat.
A gépek sokkal fülbemászóbb dallamokat tudtak ösz-
szerakni, tökéletesen imitálták az igazi hangszereket,
a robot hangja soha nem bicsaklott meg, kivéve, ha a
hitelesség kedvéért erre programozták, és még abban
is általános egyetértés uralkodott, hogy a szövegeket
jobb, ha algoritmus alapján írják.

Az egyik szobatársa néha kölcsönadta a pántját,
arra töltött le egy oktató alkalmazást. A programban
egy Stratocasteren játszhatott, persze csak virtuáli-
san, nem érezte a vállán a gitár súlyát, az ujjá való-
jában nem érintette a húrokat. A többiek röhögve

vették videóra, ahogy áll a szoba közepén, az ujjai póklábakként járnak a levegőben, a teste előre-hátra dülöngél, és közben úgy rázza a fejét, hogy majd leesik róla a pánt.

Sokára szánta el magát, hogy a félretett pénzéből végre vegyen magának egy igazi gitárt. Szerette volna, ha Dani elkíséri, de a fiúnak a közelgő KRESZ-vizsgájára kellett tanulnia. A szobatársait pedig legfeljebb annyira érdekelte az egész, hogy a hangszernek szép-e a színe.

Anikónak egészen messzire kellett mennie, alig maradt a városban hangszerüzlet. Metróval utazott a sportcsarnokig, onnan pedig még gyalogolnia kellett kifelé a Hungária körúton. Majdnem elvétette a boltot, túlment rajta, és végül a rendőrség sorfalába ütközött. Vegyesen álltak ott robotok, önjárók, és néhány állig páncélba öltözött járőr. Alig tudta megmondani, melyik ember, melyik gép.

– Mi dolgod erre? – kérdezte ridegen az egyik rendőrnő.

– A hangszerboltot keresem – próbált határozottan válaszolni a lány, de a hatalmas fegyverek láttán megremegett a hangja.

– Ez már a városhatár, az út további része már tiltott zóna. Csak hivatalos papírokkal és fegyveres kísérettel léphetsz be oda.

– Ezt hogy érti? – lepődött meg Anikó. – Három éve a városban lakom, de erről még soha nem hallottam.

– Nem nagyon hagyod el a belső kerületeket, igaz? – horkant fel a vállas nő.

– Eddig nem volt rá szükség – hátrált Anikó, és közben a kiutat kereste a helyzetből. Közben egy másik rendőr is odalépett, nem is tudta eldönteni róla, milyen nemű.

– A bolt visszafele van egy utcával beljebb. Erre nincs semmi dolgod – intett a lánynak, és szorosán a nő mellé állt. Anikónak csak akkor tűnt fel, hogy a hátuk mögött valami mozgás van. Próbálta kilesni, mi történik, de a két széles hát kitakarta előle az eseményeket. Mintha ütések hangját hallotta volna hirtelen, és valaki zokogva kiabált.

– Indulj – dörrent rá hirtelen a rendőr, és a lány ösztönösen futásnak eredt a jelzett irányba.

Szinte nekiment a hangszerüzlet üvegajtájának, amikor végre megérkezett. Nagy levegőt vett, figyelte, követik-e, de az utca teljesen kihalt volt, csupán egy közeledő busz hangját hallotta. Próbált nem arra a hangra gondolni. Ahogyan valami reccsen, talán egy csont. Azért jött, hogy gitárt vegyen, és valóra váltsa az álmát, sulykolta. Mikor végre lenyomta a kilyincset, még mindig remegett a keze.

Előzőleg több jelenetet is elképzelt. Először arra gondolt, hogy bemegy, szétnéz, mindent kipróbál, még a drágábbakat is, végül mégis úgy döntött, előre kinézi, nehogy ott derüljön ki, hogy egyáltalán nincs elég pénze a gitárra.

A könyvtári gépen átnézte az elérhető kínálatot, és a régi, nagy hangszergyártók utángyártott sorozatai között talált magának olyat, ami tetszett, egy névtelen márka Telecaster-másolatát, ami ránézésre szakasztott olyannak tűnt, mint az eredeti.

Ahogy benyitott, a kinti meleg után meglepően hűvös, gyéren megvilágított pincehelyiség tárult elé, és ahogy a szeme szokni kezdte a félhomályt, elégedetten állapította meg, hogy a hely pont úgy néz ki, ahogy elképzelte. Teljesen el is felejtette az előbbi incidenst.

Végig a falakon gitárok lógtak, akusztikusok, elektroakusztikusok, basszusgitárok, elektromos gitárok, közöttük kivetített posztereken zenészek képei. Valaki a sarokban egy gitárt próbálgatott, hol lágyan pengetett, hol pedig durván, azután feltekerte a hangerőt, és benyomta a torzítópédált, de közben az eladó már egy másikat tartott a kezében, cseréltek, és Anikó, miközben figyelte őket, úgy érezte, itt el tudna tölteni egy teljes hetet is.

– Segíthetek? – szólította meg egy fiatal férfi. A lány akkor döbrent rá, hogy még mindig a legfelső lépcsőn áll, és csak bámul.

– Gitárt szeretnék venni – válaszolta, és kihúzta magát, hogy minél magabiztosabbnak tűnjön, olyan-
nak, aki nemcsak nézelődni érkezett, hanem pénze is van, komolyan lehet venni.

– Milyenre gondoltál?

Anikó megmondta a modell nevét, de meg is bán-
ta azonnal, mert így elesett a további bábázkodás lehetőségétől.

– Mindjárt hozom, foglalj helyet. Van ott egy erő-
sítő, azon ki tudod majd próbálni – mutatott egy tá-
volabbi szeglet felé a férfi, majd eltűnt a hangszerek
között.

A lány az erősítő felé indult, és kis híján felsikoltott,
amikor a sötétből egy karcos hang szólította meg.

– Szerintem olyan szart inkább ne vegyél, mert
nem jó semmire. Elhangolódik, kényelmetlen, alig
lehet beállítani, nincs rendes anyag a testében. Csak
ha nagyon muszáj, akkor vidd el. Inkább gyűjts még
egy darabig, és vegyél egy rendes gitárt.

Anikó a hang irányába fordult, és megpillantotta
a hosszú, őszes, göndör hajú zenészt, egy öreg szóló-
gitárost egy olyan zenekarból, amire már senki nem
emlékezett.

– Erre van pénzem, és gitáros akarok lenni – fe-
lelte dacosan.

– Talán koptatni jó lesz az is. Ha azon megtanulsz,
tudsz majd játszani bármin. Csak ne vegye el a ked-

ved a vastag nyaka, amin ezzel a kis kézzel nem lesz könnyű boldogulni. Nem is értem, ma már nem lenne nehéz olcsón jó gitárokat gyártani. Szerintem a nagyok felvásárolták az összes másolatot gyártó céget, és direkt rossz utánpótlásokat adnak ki, különben már senki nem venné meg a kézzel készített gitárjait. Egyébként sem gyártanak már kézzel semmit, akkor ezeket minek? – kesergett, és a lány csak most vette észre, hogy a férfi egy hangszerezen pihenteti a kezét.

– Az egy eredeti Les Paul? – kérdezte ámulva, amikor felismerte a formát.

– Kétezer-huszonhármas, limitált modell. Nincs belőle másik az országban. Bent tartom a boltban, úgyis itt vagyok a legtöbbet, de nem eladó. Pedig kínálták már érte kétévnnyi bevételemet is. Még az apám hagyta rám – mosolyodott el az öreg zenész.

Az eladó közben meghozta a gitárt, és bedugta az erősítőbe. A doboz úgy nézett ki, mint a klasszikus modellek, de ezek harminc kiló helyett mindössze tíz dekát nyomtak, és sokkal nagyobbakat is szóltak. Helyettesíti-e az igazi tapasztalatot fél év programon való tanulás, tette fel magában a kérdést Anikó, amikor a kezébe vette a gitárt.

Döbbenetesen nehéznek érezte. Először a nyakába vette, de a heveder vágta a vállát, úgyhogy inkább leült a támla nélküli székre, és a combjára tette. Így

már elviselhetőbb volt. Hogyan tudtak ezzel órákon át a színpadon ugrálni, jutott eszébe.

Először akkordokat kezdett pengetni, de valahogy hamisan szóltak. Megpendített minden húrt egyesével, de azok, úgy tűnt, nem hangolódtak el. Újra lefogott egy C-dúrt, minden erejét beleadta, és így végre tisztán szólt. Ahogy elvette a bal kezét, az ujjbegyein ottmaradt a húrok nyoma.

– Első gitár? – kérdezte segítőkészen a fiú.

– Igen – mondta lemondóan Anikó. Abban bízott, hogy majd leül, és könnyedén játszani kezd, amitől mindenki elámul.

– Nem ugyanaz, mint a tanulóprogramokkal. Majd megszokja a kezed, ne izgulj, csak néhány hét – biztatta az eladó, majd magára hagyta a lányt, hadd próbálgassa.

Anikó még pengette egy darabig, de nem merte hangosan, a sarokban ülő férfi igazi zenésznek tűnt, nem akart égni előtte. A gitárt viszont nem akarta már elengedni. Egyre jobban esett a súlyát érezni, a nyakát fogni, pengetni. Hasonló bizsergést érzett, mint rajzoláskor. Igaz, erősítőre egyelőre nem volt pénze, de a fülhallgatóját át tudja majd kapcsolni, hogy fogja a gitár jelét, és akkor legalább magában tud gyakorolni. Érezte, hogy alig éri át a nyakat, a magasabb hangoknál zörögtek a húrok, mégsem engedte volna senkinek, hogy elvegye tőle a hangszert,

a kasszánál is csak addig adta ki a kezéből, amíg a fiatal srác beletette a hozzá járó nejlontokba. Boldogan ment vele a kollégiumba, úgy fogta, mintha porcelánból volna, nehogy nekiütődjön valaminek a zsúfolt metróban.

A szobatársai, akik előtt titkolta, mire készül, amikor meglátták, rögtön fanyalogni kezdtek, hogy túl nagy helyet foglal, erősítő nélkül csak cincog, különben sem divat már. Anikó hamarosan rájött, hogy ha rajzolni nehezebb esett a kollégiumban, nyugodtan gitározni szinte lehetetlen. Egy-két napig hagyták gyakorolni, de azután közölték vele, hogy menjen a gitárral, ahová akar. Így kénytelen volt félrehúzódni, többnyire az udvarra, ott viszont a bémézkodók nem hagyták magában, így leköltözött a hangszerrel a kazánház elé, ahol viszont a gondnok tartotta folyton szóval. Végül az egyik hétvégén hazavitte a szüleihez, és egyelőre beírta az otthoni gyakorlóással.

– Sebes – mutatott hétfőn Dani a lány vízholdyagos ujjaira földrajzórán.

– Igen, de már egy csomó akkordot tudok! – magyarázta lelkesen Anikó.

– Akadályoz a rajzban.

– Tudom tőle folytatni a képregényt, ne aggódj.

– Mutasd meg. Képen.

– Nem tudtam, hogy érdekel a gitárom – lepődött meg a lány, mire a fiú vállat vont, és újra a tanárt

figyelte. – Te tudtad, hogy vannak a városnak lezárt részei? – jutottak az eszébe a rendőrök. Annyira eltemette az élményt, hogy azóta nem is gondolt rá.

– Védenek az ingyenélőktől – vágta rá Dani.

– Azok kik?

– Alapbért kapnak. Végzettség nélküliek. Külvárosokban. Esetleg néhány faluban.

– De ezekről miért nem beszélnek? Mindjárt megkérdezem a tanárt, úgyis földrajzóra van, ez is ide tartozik.

– Ne – kérte szokatlan indulattal a fiú. – Nem tudhatod. Én sem. Hírekben sincs.

– De akkor te honnan tudsz róla?

– Nagybátyám. Zoli. Valami beépített. Mesélte.

– És mit mesélt még?

– Nekem semmit. Anyának szokott. Nővére. Titok.

– Rendben, ne mondd el akkor – sértődött meg Anikó, és az óra további részében már nem szólt a padtársához.

IV.

A peremkerületek lakói élvezik az alapjövedelem biztonságát, béke és elégedettség jellemző.

(Magyarország kormányának 2049. évi hivatalos állásfoglalása a peremkerületek lakosságának hangulatáról, részlet)

Egyelőre csak kisebb lázadások fordultak elő, de ahogy csökkentik az ivóvízadagot, egyre nő a feszültség. Napi szintűek a zavargások és a kerülethatáron át megkísérelt betörések. A rendőrség egyelőre ura a helyzetnek. Súlyos sérültek vannak, emberáldozat nincs.

(Egy beépített környezetvédelmi rendész titkos jelentéséből, részlet)

Zoli minden évben április közepén érkezett, Dani születésnapja körül. Általában ebédre állított be, és legfeljebb egy-két napot maradt. Be kellett osztania a családot és a barátait abban a másfél hétben, amit

eltávozásra kapott. Egy beépített környezetvédelmi rendész számára nem igazán létezik szabadság.

Amikor végre kopogott, sosem használta a csenget, a szülők összerándultak egy pillanatra. Aggódva néztek körbe, mintha az érkező vendég kényes lenne a tisztaságra. A fiú anyja nyitott végül ajtót, és az öcsce azonnal a nyakába ugrott.

– Szervusz, nővérkém! – szorongatta meg alaposan, majd szívélyes kézfogással az apát is üdvözölte. Danit úgy ölelte meg, mintha a saját gyermeke volna, a szabadulási kísérletei mit sem értek az erős karjai között.

Áhítattal álltak az előszobában, a tavaszi nap sugarai szinte elvakították őket. Ahogy Zoli anyagmozdulattal, taposva vetette le a cipőjét, megcsillant a fény a robotvégtagon. Dani hirtelen odanézett, pedig nem akart. Kisgyerekként sokszor bámulta, de most elkapta a tekintetét, tudta, hogy nem illik. A férfi persze észrevette, de cinkos kacintással jelezte, hogy nem bánja.

– Tényleg süllő hús illatát érzem? – kérdezte a nőhöz fordulva.

– Igen, bár nekem van hozzá a legkevesebb közöm. Dani barátja, Anikó szülei küldték az oldalast. A sütetést pedig Bálintra bízta, ő jobban fűszerez.

– Nem tudom, mikor ettem utoljára házi kosztot – lelkendezett Zoli, és a konyhába indult.

Az ebédet csendben fogyasztották, senki sem akarta megtörni a sült hús varázsát. A hétköznapiokon annyira megszokták már a tápanyagpótlékokból összeállított szeleteket, hogy az első pillanatok azzal teltek, hogy újra magabiztosan használják a kést és a villát. A többieknek volt gyerekkori tapasztalatuk, de Daninak erősen összpontosítani kellett, hogy a villát megfelelően tartsa, amíg a késsel a csont melletti húst próbálta lefejtetni.

– Fogd meg kézzel a csont tetejét, és úgy próbáld. Családban marad – nevetett tele szájjal Zoli, és ettől végre mindenki feloldódott.

– Nem jöttem egyébként üres kézzel, nézzétek, mit szereztem! – ugrott fel hirtelen, miután bekanalazták a szójapudingot is. Az előszobában hagyott hatalmas hátizsákjához ment, és kihúzott belőle egy kisebb csomagot.

– Valódi kávé! – kiáltott fel a nővére boldogan, amikor kibontotta, majd a férjére nézett, aki mohó pillantással méregette az ajándékot.

– Honnan? – lepődött meg a fiú is.

– A feketepiacot néha a kormány embere is használhatja – nevetett Zoli. – A vámosokat nehezebb kijátszani hazafelé a városhatárban, mint kávé kapni az ország eldugott falvaiban – tette hozzá némi éllel, de gyorsan legyintett is egyet.

Délután a régi iskolás történeteivel szórakoztatta őket, mint rendszeren, a legtöbbet már legalább kétszer hallották, de mindig tett bele új fordulatokat. A hatalmas karjaival szélesen gesztikulált, a hangját minden szereplőnél máshogy torzította, öröm volt hallgatni, ahogy mesélt.

– Ha nem bánjátok, szeretnék néhány szót váltani az unokaöccsémrel – nézett fel komolyan, amikor sötétedni kezdett. Felmentek a fiú szobájába, Dani a szokásos helyére ült le az asztalhoz, Zoli pedig az ágy szélén foglalt helyet.

– Szépek ezek a virágok – nézett körbe a falra tett képeken.

– Anikó. Gyakorlás.

– Ha te mondd, biztosan, de szerintem egy lány pusztá gyakorlásból nem díszíti ki egy fiú szobáját.

– Közös munka is van.

– Láttam a készülő képregényt, amit elküldtél. Nagyon tetszett. Amikor nem látja senki, gyakran nézegetem. Segít embernek maradni – tűnődött el, majd gyorsan hozzátette: – Menjünk be inkább a városba, oké?

– Tömeg, részegek, üvöltözés.

– Majd elkerüljük őket valahogy.

Talán a nagybátyja volt az egyetlen, aki néhány szóval rá tudta venni, hogy egy ilyen napon elhagyja

a biztonságos otthont. Amióta szinte senki sem evett rendszeresen húst, a húsvét vált az egyik legnagyobb ünneppé. Az emberek vagyonokat fizettek, hogy ha sonkát nem is, de legalább egy adag igazi húst szerezzenek valahonnan. A fiatal párokat, akik gyermekkorukból sem igazán emlékeztek az ízére, gyakran verték át szójával vagy más utánzatokkal. A locsolkodás ugyan teljesen kiveszett, de éjszaka az emberek összegyűltek, és úgy ünnepeltek, mint szilveszterkor, még tűzijáték is volt.

– Hétfő óta Dani is vezetheti már az önjárót – emlékeztette őket a fiú apja.

Zoli megígérte, hogy hagyja majd vezetni, mégis ő ült végül a sofőrülésbe.

– Kézi vezérlést – adta ki az utasítást, mire a kormány és a pedálok a helyükre csúsztak. – Váltót is.

– Nem áll fenn vészhelyzet – válaszolta kellemes, bűgő női hangon az önjáró vezérlője.

– Felülírás. Váltót is kérek – mondta türelmetlenül Zoli, mire egy újabb kar jelent meg a jobb keze alatt. – Nem bízom a gépekben. Tudsz így is vezetni, vagy csak megmondod neki, merre menjen? – fordult a fiú felé.

– Tanították. Ha leállna.

– Mennyit mentél vele így? Parkoltál hármát, és vezetted két kilométert?

– Tízet parkoltam. És nyolc kilométert.

– Az nem sok. Akkor inkább én vezetek – vonta meg a vállát.

Zoli nem bízott az önjárók biztonsági rendszerében, még úgy sem, hogy az elmúlt tíz évben mindössze négyszer vétettek hibát egész Európában. Egy szerencsétlen véletlen okozta a balesetét. Gyerekkorában, amikor az első autót üzembe helyezték, az utcán fociztak a barátaival, a labda kigurult, Zoli utánaszaladt, a kocsi pedig későn reagált, és maga alá gyűrte a bal lábát. Azóta a térdétől lefelé robotlábbal járt, és nem volt hajlandó hagyni a gépet vezetni.

A belváros felé vezető utak szinte teljesen kihaltak voltak, mindenki megérkezhetett már a saját társaságához. Végül a Gellért-hegy lábánál parkoltak le, és gyalog indultak meg a csúcs felé. Útközben régi, több száz éves villák között haladtak el. A romlásnak indult épületeket egy divathullám mentette meg a teljes pusztulástól. A gazdag családok újra érdeklődni kezdtek a kastélyépítészet iránt, és a megtisztított belvárosi levegő a Gellérthegy épületeivel ideális alapnak bizonyult. Néhány év alatt teljesen felújították a dűledező falakat, a beszakadt tetőket, a ki-tört ablakokat, és a leomlott kerítéseket, történelmi emléknegyeddé téve a Citadella felé vezető utat.

– Hogyan lettél környezetrendész? – kérdezte Zolit, aki a hosszú csend után összerezzenett egy

pillanatra. De nem tartott sokáig a zavara, a fiúra sandított, és elmosolyodott.

– A kamaszok a legváratlanabb pillanatban tudnak életbe vágóan mély kérdéseket feltenni, igaz? – kérdezett vissza, hogy időt nyerjen. – Húszévesen függő voltam – vágott bele végül. – Inkább tőlem tudd meg, mint mástól – vonta meg a vállát Dani döbbszent arcát látva.

– Drog? Alkohol?

– Játék – rázta meg a fejét. – Virtuális valóság. Édenkert. Nevezik többféleképpen. Amikor végeztem a középiskolával, katonának jelentkeztem. Izmos voltam, de nem szikár, mint most, inkább duzzadt karú, úgy feszült rajtam a póló, hogy majd' szétszakadt. Hetente kétszer megcsináltam az edzőteremben a fizikai alkalmasságit. Már a nagyapád is elfogadta, hogy tisztnek állok. Jól tanultam, nem kiválóan, de a bejutáshoz eléggé. Akkor még nem készült el a tolmács gép, csináltam nyelvvizsgát angolból, az is pontot ért.

– De a lábad.

– Igen, a lábam szúrta szemet a felvételit vezető őrmesternek. Papíron nem zavarhatta, észre sem vehette volna, megjegyzést sem tehetett rá, azonnal elveszítette volna az állását. Ezért nem is foglalkoztam vele. És nem is tette szóvá egyszer sem. A szemé árulta el, ami többször végigmérte a fémvádlimat.

Zavarta, hogy ezzel a lábbal futottam le a többieket, ezzel ugrottam nagyobb, ezzel verekedtem jobban a harci gyakorlatoknál. A tekintetével azt érezte velem, hogy csalog a vizsgán. Egyre dühösebb lettem, és amikor már az orrát is felhúzta, kitört belőlem. Kiabálni kezdtem, hogy nem tehetek a rohadt lábamról, megküzdöttem azért, aki vagyok, meg a többi marhaság. Egy perccel később már megkaptam a papírt, hogy a pszichikai alkalmasságin megbuktam, és nincs rá mód, hogy jelentkezzem a jövőben.

– Átmentél volna.

– Valószínűleg igen. Azóta arra is gondoltam, hogy az egészet képzeltam, és magamnak rontottam el mindent.

– Játék.

– Igen, a játék. Nem jelöltem meg más egyetemet, kiségitőnek álltam egy büfében. Eredetileg csak egy évre szerződtem, amíg kitalálom, mit akarok. A szegényebb kerületekben a tulajdonosoknak nem volt pénzük robotokra, így kaptam munkát. Hirtelesen fizetésem lett, saját pénzem, ha nem is túl sok, arra elég, hogy néhány évfolyamtársammal összeköltözzünk, olyanokkal, akik szintén nem tanultak tovább. Velük kezdtem el játszani. Vettem egy pántot, hasonlót, mint amit most a születésnapodra kaptál, csak kezdetlegesebbet. Még nem voltak beépítve

a biztonsági mechanizmusok, amik lekapcsolnak, ha érzik, hogy elgyengültél, pisilned kell, álmos vagy, ilyesmi. A szabadnapjainkon néha addig játszottunk, hogy behúgyoztunk, marta a gyomrunkat az éhség, kicserepesedett a szánk.

– Mivel?

– Eleinte főleg háborús szimulátorokkal. Imádtam csapatban játszani, de később egyre jobban leszakadtam tőlük. Külön akciókat indítottam, repülőt vezetem, végül már csak egyedül léptem be. De ezt is meg lehetett unni. Egy másik program, az Édenkert színpantott magába. Semmi háború, csak végtelen nyugalom egy nemlétező szigeten. Felépítettem a tengerparti kunyhómat, és a fizetésem jelentős részét átutaltam a játékra, hogy bútorokat, kocsit, csónakot vegyek az alternatív világban. Közben a valóságban elmaradtak az edzések, lefogytam, betegeskedtem.

A büféből kirúgtak, és még messzebb kerültem a belvárostól. A peremkerületek egyikében béreltem ágyat, hivatalos munkanélküli lettem, és hamarosan megkaptam az alapjövedelemnek hívott segílyt is. Akkor még lehetett beszélni róla, hogy a végzettség nélküliek egy része jogosult rá. Ha közben elvégeztél valami szakmát, és elhelyezkedtél, bónuszt adtak, ha nem, akkor máról holnapra tengődhetél. Az Édenkert mellett nekem ez megfelelt.

– Ma már ez titok.

– Nem is titok, inkább csak mindenki úgy tesz, mintha nem létezne. Az ideiglenesnek gondolt rendszer megmerevedett. Az alapjövedelmesek gyerekei is ott ragadtak. A leszakadó tömegeket először ingyenélőknek kezdték csúfolni, nehogy a középosztály melléjük álljon, majd egyszerűen nem beszéltek róluk többet. Rendőröket állítottak az ilyen kerületek és falvak széleire, hogy bent tartsák őket. Lázadni gyakorlatilag esélyük sincs. Ráadásul ingyen kapnak pántot is, amióta a fejések rájöttek, hogy így könnyebb őket féken tartani.

– Hogy lett vége?

– Elromlott a pántom. A szerviz egy napot kért, addig le-föl mászkáltam a lakásban. Néztam a többieket, ahogy játszanak, és hirtelen halálra rémültem. Úgy feküdtek a koszlott szobában, mint a halottak. Hogy ne lássam, kirohantam az utcára, és perceken át csak futottam. A lendület elvitt egészen sokáig, egy rendőrökkel teli utca előtt álltam meg végül. Egy padra ültem le, hogy megnyugodjak, a jó lábam teljesen begörcsölt.

– Ott szerveztek be?

– Ezek szerint erről már hallottál. Igen, ott talált meg az egyenruhás férfi. Beszélni kezdett az akadémiairól, mintha csak fecsegni akarna. Nem is vettem észre, honnan került elő, egyszerre ott ült mellettem, és maga elé bámulva beszélt. El akartam küldeni, de

kellemes, megnyugtató hangja volt. Akkor jöttem rá, hogy hónapok óta alig beszéltem élő emberrel, csak mosogattam, krumplit sütöttem, aztán azt sem, csak feküdtem, és építettem a kunyhómat.

Azt mondta, hallott rólam és a felvételimről. Azóta figyelemmel kísérték, mint mindenkit, aki megbukik a pszichikain. Állítólag így szűrik, hogy akik nem feleltek meg, nehogy bűnözőként fogjanak mégis fegyvert. Meg sem lepődtem igazán. Azt is mondta, hogy szerinte át kellett volna mennem, és most katona lehetnék. Olyan gyenge voltam, hogy még csak fel sem húztam magam a szavain.

Végül megkérdezte, akarok-e mégis szolgálni. Makogtam, hogy nekem nem lehet, de leintett. Valóban nem lehettem katona vagy járőr, de ajánlani tudott nekem egy másik megoldást. Ki akarták használni, hogy jó családból való vagyok, mégis ismerőssé váltam az ingyenélők között. Kellott nekik valaki, aki az év nagy részében köztük él, figyel, és jelent.

Közöltem vele, hogy nem leszek spicli, de nem volt erőm, hogy faképnél hagyjam, ő pedig nyugodtan folytatta. Nem árulót keres, magyarázta, hanem olyat, aki szól, ha valaki a természeti kincsekkel él vissza. Nagymértékű illegális vízlopás, a vezetékek csapolása, ilyesmi. Nem kellett beszámolnom sem a feketepiacról, sem a kisebb ügyekről. Legfeljebb, ha erőszakot láttam valahol.

– Mit adtak?

– Szerintük sokat, de ha engem kérdezel, nem eget. Néhány hét eltávozási lehetőséget, egy titkos számlán rendes jövedelmet, korai visszavonulást, illetve azon kevesek közé kerülhettem, akik nyugdíjban fognak részesülni. Cserébe nem tudok valódi kapcsolatokat kialakítani, nem tiltják ugyan, de nem lett feleségem és gyereke, és ott élek, ahol eddig.

– Józanon.

– Igen, a kiképzés előtt valóban segítettek kijönni a játékfüggőségéből.

Időközben felértek a Citadellához. Elkerülték a sörsüvegeket szorongató, ünneplő csoportokat, és a fellegvár egy félreeső csücskében telepedtek le, ahol nem zavarta őket senki. Dani a belváros fényeit pásztázta. Szerette így, madártávlatból, olyan volt a város, mint egy élőlény, akivel szavak nélkül is értették egymást. Zoli a csordogáló, habzó Dunát bámulta, eleinte céltalanul, a gondolataiba mélyedve, majd egyre jobban elborzadva.

– Lett néhány haverom a belső irányításnál a kiképzés alatt – mondta hirtelen.

– Onnan a titkok? Apa és anya kiborultak.

– Nem véletlenül. Beszéltem velük, és neked is el akarom mondani. Láttam olyan fotókat, amiket nem mutatnak meg a hírekben.

– Interneten?

– Ott sem. Ez már nem az a szabad világháló, mint gyerekkoromban.

– Milyen képek?

– Az ország van rajtuk műholdas fotókon. A Duna, a Tisza, a Balaton. De nem csak ez. Láttam, hogyan száradt ki az Aral-tó, lett sivatagos Dél-Európa, tűnt el Hollandia nagy része. Nem azért mesélem, hogy megijesszelek, hanem hogy felkészüljétek. Látod a Dunát? Gyerekkoromban árvíz idején lezárták az alsó rakpartot. Még régebben homokzsákokat hordtak a gátra, nehogy kiöntsön. De nem kell olyan messzire mennünk. Láttál már havat?

– Magasabb hegyekben. Szánkó, sí, hógolyó.

– Hegyekben, igen. Ma már csak ott van. Amikor a te korodban voltam, még itt volt a lábunk alatt, igaz, csak néhány napra. Nagypám még lapátolta a kapuból, hogy be lehessen jutni a városba.

Zoli mondta volna még, de észrevette a fiú rémületét. Megállt, és biztatóan a vállára tette a kezét.

– Anyámra ütöttél, ő volt ilyen vékony, pedig nagyon szeretett enni – mosolyodott el, ahogy végigmérte. – Szoktál edzeni?

– Rajzolok.

– Az nem kifogás – vágta rá Zoli, de meg is bánta rögtön. – Ne haragudj, az ember elhatározza, hogy nem lesz az a felnőtt, aki mindenben okosabbnak

mutatja magát. Csak jót akarok neked. Majd elmész edzeni, ha szükségét érzed. Mennyi az idő?

Dani megérintette a jobb csuklójára csatolt képernyőt, ami halványan világítani kezdett.

– Fél tizenkettő. Éjfél, tűzijáték?

– Megvárhatjuk. Szoktál kézzel is rajzolni?

– Nem.

– Kár. Egyébként hoztam neked valamit – mondta hirtelen Zoli, és matatni kezdett a kabátzsebében. – Tudom, hogy minden digitális, de ezt még a nagyapád hagyta rám. Nem értem, miért nem anyádra, sejtette volna, hogy neked nem lesz gyerekem. Mindegy is. Most neked adom – nézett a szemébe, és a zsebéből egy fémszíjas karórát vett elő. – Svájci, mechanikus. Nem elem hajtja, kézzel tudod felhúzni. Akkor is működni fog, amikor már az összes digitális vackod a szeméttelen lesz. És ráadásul jól néz ki. Egy férfinak kell ennyi ékszer – jelentette ki ellentmondást nem tűrve.

– De a tiéd – szabadkozott Dani.

– Évek óta nem hordom, nagyon feltűnő lenne.

Felcsatolta az órát, ami tökéletesen illett a fiú csuklójára. Zoli elégedetten állapította meg, hogy jól lőtte be a karvastagságot a fotók alapján, amikor beállította. Büszkén figyelte az örömet, amit okozott.

Némán nézték tovább a várost, majd éjfélkor nagyot robbant az első tűzijáték, őrzítő robajjal

röpködtek a különféle minták, amiket az okosrakéták varázsoltak a szemük elé. Előkerültek a népmesék hétfejű sárkányai, a görög mitológia pegazusai, zepelinek, léggömbök és űrhajók. Ami repülésre képes volt, azt a tűzijáték fényei megformálták. Zoli elképedve figyelte a látványosságot, talán még mindig a saját gyerekkorának egyszerű gömbjei és csíkjai éltek az emlékezetében. Dani rettenetesen unta. Minden húsvétkor ez ment, csak más tematikával, előző évben a víz alatti világ dinoszauruszai és képzelt szörnyei voltak. De az, hogy a nagybátyjával ülhett a szabad ég alatt, és őszintén beszélgethettek, bőségesen kárpótolta.

V.

Hároméves kor után a jeladó beültetése kötelező!

A jeladót a kötelező oltások után a gyermek csuklójába injekciózzák. Szinte láthatatlan, annyi nyomot hagy maga után, mint egy kiütés.

A jeladóval tizennyolc éves korig mindenki nyomon követheti a gyermekét az egyedi azonosító és a letölthető alkalmazás segítségével. Monitorozza az életjeleket, a pulzust és vérnyomást is. Ha alkohol vagy kábítószer kerül a közelébe, azonnal riasztja a szülőket és a legközelebbi felnőtteket, hogy közbeléphessenek.

Nagykorúvá válás után a felhasználó kérésére eltávolítható.

(Részlet az Ifjúsági Minisztérium kezdő szülőknél szóló füzetéből)

Húsvét vasárnap reggel Anikó apja, Dénes a nevet böngészte a karjába ültetett implantátum képernyőjén. Kiválasztotta Bálintot, Dani apját, kényelmesen hátradőlt a hatalmas konyhaasztalnál a karosszékben, és várta, hogy fogadják a hívását.

– Szia, nem kereslek korán? – kérdezte, amikor meglátta a másik férfi kissé nyúzott arcát.

– Dehogy, már egy órája fenn vagyok, próbálok minden határidős munkát befejezni, mielőtt megjön a feleségem öccse.

– Kitartást hozzá! Mi már felkeltünk, ilyenkor a legnagyobb az online húsrendelés. Összekészítettem nektek egy kis csomagot, ahogy ígértem, sütni való karaj van benne.

– Tényleg nem kellett volna! – szabadkozott Bálint.

– Ne viccelj, ez a legkevesebb, Anikó szinte minden délutánt nálatok tölt! – nevetett a férfi, és még néhány mondatot váltottak az egyre melegebb időjárásról, meg a gyerekekről.

Miután letették, Dénes az egyik elnyűtt drónjára rögzítette a becsomagolt húsdarabot, és beütötte a gépen a szállítási címet. Önjárával vagy busszal messze lett volna, de a kis drón hamar megjárta az utat, még a nagy meleg előtt odaért, a húst pedig hűtötte a menetszél.

Kedvelte ezt a családot, pedig a programozókról általában nem volt nagy véleménye. Sok hófehér bőrű, madárcsontú ember, akik alig mozdulnak ki a lakásból. Ugyan Dénes is vékony volt, de izmos, szikár, napbarnított, elpusztíthatatlannak tűnő férfi, aki még a nagyszülei mellett tanulta a mezőgazdaság alapjait.

Ahhoz a nyüzsgő birodalomhoz képest a gépek vezérelte birtokuk elég unalmasnak tűnt. Dénes egy hatalmas, több tucat ablakra osztott képernyőn át figyelhetett mindent. Külön az összes sátrat, olyanokat, amikről a nagyapja soha nem hallhatott. De ezeket már nem azért állították fel, hogy melegen tartsák a növényeket, hanem azért, hogy megóvják a káros napsugaraktól. Automata üzemeltette az öntöződrónokat, a vegyszeres szórófejeket, az állatok takarmányát és önitatóját, még a kutyára is figyelt egy kamera, hogy igényli-e a játékot, vagy hogy elég hűvöset biztosít-e neki az óljába szerelt klíma.

Szívesebben ült volna a traktoron, de az magától szántott, szedte volna a gyümölcsöt, de arra meg robotokat használtak. Szomorúbb napjain be kellett látnia, hogy sokkal inkább gondnok egy földesúr telkén, mint gazda a saját portáján.

Az egész egy vállalat fenntartásában állt, Dénes és a felesége csak megbízott vezetők voltak. A húsnak, gyümölcsnek és zöldségnek ugyan aranyára volt, ráadásul kereslet is akadt rá, a befolyt hasznot azonban a vállalat fölözte le. Elnézték, hogy valamennyi önálló gazdaságot is vitt a család, az ebből jött bevétel döntő részét azonban elemésztette a gazdaságuk fenntartása. A haszonállatokat sújtó járványok után az új, környezetvédő kormányok szerte Európában szigorítottak az állattartás szabályozásán.

Az energiaszeletek elterjedése óta ráadásul külön vízadót róttak ki a gazdákra.

Dénes gépésznak tanult, fiatalemberként egy ipari robot-szervizben dolgozott, jól is keresett vele, de rosszul érezte magát a sötét műhelyben. Visszavágyott a gyerekkorában látott földekre, és éveken át várta, hogy megüresedjen az állás a tanyán. A felesége, Ági maga is kertés házban nőtt fel, és semmi pénzért nem költözött volna be a városba. Ugyanakkor sokkal gyakorlatiasabb volt a férjénél, ő kezelte a külön vállalkozás könyvelését, a megrendeléseket, és azt is, hogy Dénes időnként ingyen osztogatta a nehezen előállított húst.

A képernyőn Dénes nem csak a birtokot figyelte. A jobb felső sarokban a lánya életjeleit követhette, valamint azt is, hogy Anikó merre jár pontosan. A program azonnal jelzett, ha a normálistól eltértek az értékek, vagy ha olyan útvonalra tévedt, amin még soha nem járt. Innen tudta meg az apa annak idején, hogy Danihoz ment. Csak azt látta, hogy vörösen villog a képernyő, a karjába épített gép pedig rezegni kezdett. Azonnal lekérte a pontos koordinátákat, és a hozzá tartozó lakcímet. Így találta meg Dani családjának telefonszámát is, és gondolkodás nélkül hívta is őket. A fiú apja vette fel a telefont, és a két férfi perccen át próbálta meggyőzni a másikat a saját meglepettségéről. Dénes lassan megnyugodott, amikor

megtudta, hogy a lánya csak egy osztálytárshoz ment át, hogy a házi feladatán dolgozzon. Főleg, amikor kiderült, hogy Daniról van szó. Az a fiú a légynek sem tudna ártani – gondolta, és ugyanolyan furcsa, elhivatott gyerek, mint a lánya, nem fognak semmi olyat csinálni, ami miatt aggódnia kellene. Ha mégis, azonnal tudni fogja a megváltozott életjelek alapján, akkor pedig már hívhatja is a fiú apját. Bálint biztosította róla, hogy oda fog figyelni rájuk.

A következő hónapokban kimondatlanul is egy saját rendszerük alakult ki, időnként felhívták egymást, eleinte a gyerekekről beszélgettek, de kiderült, hogy több közös témájuk van, mint gondolták. Bálint az egyetemen digitális agrártudománnyal is foglalkozott, és rengeteget tudott segíteni a tanácsaival, amikor Dénes az új üvegházat építette. A cserébe küldött húst a legkevesebbnek érezte a gazda, amivel kifejezhette a háláját.

Az üvegházat Anikó is nagyon szerette. Az apja hangfalakat erősített a falakra, és a hangrendszerre a lány könnyedén rácsatlakozhatott a gitárjával. Órákon át gyakorolt itt, amikor hazalátogatott, betartva az apja egyetlen kikötését: csak vidám számokat játszhatott. A férfi azt olvasta egy kutatásban, hogy a rockzene rossz hatással van a palántákra, de a könnyedebb, klasszikusabb dallamoktól jobban nőnek, és a termésük is nagyobb, zamatosabb lesz.

Az üvegház egyébként is kényelmes helynek bizonyult. Az volt a lényege, hogy a régi, száraz kontinentális éghajlat tavaszi és nyári időjárását utánozta. Folyamatosan hűtötte a levegőt a kintihez képest, és az öntöző rendszere segítségével esőt is imitált. A csapadékot egy jelzőrendszer előre jelezte, így a lány ki tudott menekülni, mielőtt elázott volna.

Nem csak gitározni, rajzolni is ide járt. Dani elküldte neki a nyomozó utolsó fejezetének a vázlatát, már csak a színezés maradt hátra, hogy befejezzék végre. Anikó minden szabadidejét a gép fölé görnyedve töltötte, nagyon tetszettek neki az utolsó képkockák. Elképzelte, hogy a fiú biztosan feltette a szemére a zoomolásra képes kontaktlencsét is, amit annyira utált, csak hogy még jobban ki tudja dolgozni a részleteket.

Amikor elkészült, már csak egy nap maradt hátra a szünetből, mégsem tudott tovább várni, elküldte Daninak. A fiú azonban nem válaszolt, pedig már rég elment tőlük Zoli, nem lehetett más dolga. Hívta, de hiába, nem vette fel. Bosszúsan dőlt hátra a szétült foteljában, és az ölébe vette a gitárt, hogy addig is gyakoroljon, amíg hírt kap a barátja felől.

Dani édesanyja óvatosan nyitott be a fiú szobájába. Vinni akart neki néhány szeletet, alig evett valamit

ebédre, biztosan megéhezett. Napok óta rossz étvágya volt, az arca egészen beesett, a bőre sápadttá vált, csak ténfergett a lakásban a szünet kezdete óta. A nő sejtette, hogy mindennek köze lehet a lányhoz, mert amióta nem látta, a fia alig szólalt meg, és csak Zoli kedvéért ment le az emeletről.

A fiú a székében ült maga elé meredve, a keze úgy mozgott a levegőben, mintha pakolgatna valamit. Az anyja meg akarta kérdezni, mit csinál, de aztán meglátta rajta a pántot. Tehát játszik, azért nem lát, jött rá. Letett egy édesített szeletet az ágyra, és lassan kihátrált.

– Őrség! – üvöltötte I. Dániel, amikor meglátta a csoszogó alakot.

A trónján ülve komoly gondok gyötörték. A kitevített jelentéseket olvasta, amelyek a birodalma minden szegletéből érkeztek. A koronát nehéznek érezte, a palást ólomsúlyként nehezedett a vállára. Összeesküvőkről számoltak be mindenfelől, nem elég, hogy elveszítette mindkét fiát a pestisjárványban, és örökös nélkül maradt.

– Az anyád vagyok – közölte felháborodva a páncélos lovag, akinek sisak takarta el az arcát. I. Dániel megfontolta a lehetőséget, hogy az erces hangú idegen igazat mond.

– Játék állj – adta ki a király a parancsot, mire a fáklyák lámpákká változtak, a falakról eltűntek a kiterített

vaddisznóbőrök, a fejét nem nyomta többé a korona, a lovag helyett pedig az anyja nézett vissza szúrós szemmel.

– Mégsem biztos, hogy a legjobb ajándékot vettük meg apáddal – bosszankodott a nő.

– Legnehezebbre állítottam. Bárki ellenség. Mindenki boldog volt.

– És azzal mi a baj, ha egy birodalomban mindenkinek jó?

– Nyomasztott.

– Valaki hívott – mutatott a nő a fiú munkaállomásán villogó jelzőfényre, és magára hagyta Danit.

A fiú elgondolkodva tette félre a pántot. Ha hamarabb találkozik Zolival, biztosan mást kér születésnapjára. Nagyon könnyű volt a játék valóságában ragadni, amióta elkészült a nyomozó történetével, alig tudott kikeveredni belőle.

Amikor meglátta, hogy Anikó kereste, mégis jobb kedvre derült, főleg, hogy észrevette, a lány a színezéssel is elkészült. Mielőtt visszahívta volna, megnezte a befejezést. Tökéletesnek tűnt, de nem is várt kevesebbet. Hozzácsatolta a korábbiakhoz, és néhány pillanat alatt összeállította a kész füzetet, amit már tovább is küldött a lánynak. Amint átment a fájl, már hívta is Anikót.

– Órákkal ezelőtt kerestelek – korholta Anikó köszönés helyett.

– Játék.

– Megint a pánt, igaz?

– Nehéz uralkodni.

– Én meg dolgoztam, amíg szórakoztál. Tetszett, amit küldtem?

– Nagyon. Összeraktam.

– Meg kellene mutatni másoknak is.

– Tényleg jók-e.

– Igen. De nem a szüleinkre gondoltam, mert nekik bármit mutathatunk, agyondicsérnék.

– Osztály sem.

– Semmiképp. Esetleg feltölthetnénk arra a képregényes oldalra, ahol a többi kezdő is felteszi a munkáit.

– Csomó béna.

– Szerintem pedig rengeteg nagyon ügyes van közöttük, és nagyon sokan olvassák. Szavaznak rá, megjegyzéseket írnak, volt már, aki onnan került tovább jó helyekre, miután felfedezték.

– Oké – vont a vállát Dani.

A lány meglepődött, hogy a fiú ilyen könnyen beadta a derekát. Talán tényleg fontos neki a közös munka, gondolta magában, de nem várt sokáig, addig akarta megvalósítani az ötletet, amíg a barátja nem hátrál ki belőle. Anikó irányításával Dani készített egy közös profilt, írtak hozzá egy szűkszavú bemutatkozást, és elérhetővé tették a munkájukat.

– Várni kell.
– Nem tudom, mennyi idő, mire valaki reagál rá. Annyira azért nem lett hosszú. Szerintem egy óra alatt végig lehet pörgetni, ha megtetszik valakinek.
– Hétfőig ne nézzük.
– Rendben, addig nem nyitom meg, majd együtt.
– Akkor jössz? Rajz nélkül? – kérdezte Dani reménytel a hangjában. Anikó elpirult, de hamar megtalálta a megfelelő indokot.
– Persze, meg kell néznünk a reakciókat – mondta gyorsan, és úgy tett, mintha hirtelen sürgős dolga akadt volna. – Most mennem kell, de hétfőn találkozunk!

A szünet végét még egyikük sem várta ennyire. Hétfőn alig bírtak aludni, mindketten már fél nyolckor beértek az iskolába, és izgatottan találgatták, hány megtekintésnél járhat a képregényük. Az órákat gépiesen ülték végig, bólogatva hallgatták a többiek beszámolóit a húsvétról. Az osztálytársaik fennhangan meséltek, hogy milyen húsokat ettek, volt, akinél állítólag vaddisznóból készült bolognai makaróni került az asztalra, bár erre valaki megjegyezte, hogy a darált húsnál azért ne legyenek benne biztosak, abba bármi belekerülhet.

Amikor eljött a délután, és végre a fiú szobájába értek, izgatottan ültek a munkaállomás elé. Dani most nem alakította rajzpaddá a billentyűzetet,

a monitort azonban szélesebbre húzta, hogy Anikó is jól lássa. Maguk sem tudták, mire számítsanak, azt is elképzelhetőnek tartották, hogy senki sem nézte meg, amit feltöltöttek, bár titkon ezreket, de legalább százakat vártak.

Mindössze három megtekintést jelzett az oldal, és csak két hozzászólást.

– Van két igazi olvasónk – próbálta biztatni a lány. – Nyisd meg, mit írtak! – mondta lelkesen, mire a fiú remegő kézzel a villogó menüpontra bökött. Az értékelések ötből két és fél, illetve három csillagot jeleztek.

A kidolgozottság rendben van, szépen rajzolnak, de a történet elég gyenge. Kellett volna bele valami, ami egyedivé teszi, legalább egy szerelmi szál, vagy több nyomozás, ilyesmi.

Első képregénynek nem rossz, srácok, van hozzá tehetségetek! De lehetett volna izgalmasabb is, ha nem ilyen rövid, nem olvasom végig. A képek egyébként rendben vannak, a rajzok nagyon jók, a színek hibátlanok. Kicsit gyakoroljatok még, aztán várom a következőt!

Leplezetlen csalódással olvasták el újra és újra a sorokat. Úgy érezték, több hónapnyi kemény munkájukat csupán közepesnek ítélték. Dani végül kikapcsolta

a gépet, esőre állította az ablakot, ezután szótlanul ültek a sötétben.

– Hazaviszlek – mondta a fiú, olyan hangsúllyal, ahogyan a felnőttek szokták, mire Anikó zavarában a haja végét kezdte csavargatni.

A szülők nem értették, miért olyan leverték a fiatalok, akik a szokásos dübörgés helyett lassan, komolyan lépkedtek lefelé a lépcsőn. Nem kérdeztek semmit, még akkor sem, amikor Dani bedugta a fejét az ajtón, hogy szóljon.

– Elviszem a kocsit.

A négyszemélyes autóban rengeteg hely volt, a kézi vezérlés a műszerfal mögött lapult. Ahogy beültek, a biztonsági övek automatikusan bekapcsoltak, és Dani megadta az úti célt. A vezérlőrendszerben az apja már rég beállította a fiú hangjának felismerését, így az automata azonnal engedelmeskedett, és lassan kihajtottak az útra.

Dani nem lazult el, ahogyan az apja, vagy más felnőttek, figyelmesen nézte az utat, mintha maga is az irányítás része lenne, egészen úgy, ahogy Zoli tette, amikor vezetett. Az osztálytársai biztosan kinevették volna, amiért ilyen komolyan veszi, de Anikó továbbra is zavarban volt.

Egész úton némák maradtak, de ez most nem az a kellemes csend volt, amiben dolgozni szoktak,

hamarosan egyre kínosabbá vált, és mindketten azt várták, hogy az út véget érjen.

– Köszönöm, hogy elhoztál – suttogetta a lány, amikor leparkoltak a kollégium kapuja előtt.

– Holnap.

– Igen, holnap találkozunk. Délután nem biztos, hogy tudok menni, jönnek a félévi témazárók, jó lenne készülni.

– Hozzászólások figyelése.

– Majd mindketten nézzük, és megbeszéljük, rendben?

– Jó éjt.

A lány kiszállt, az ajtó puhán csukódott utána.

– Visszaút – adta ki Dani az utasítást. A jármű könnyedén kifordult a parkolóból, és becsatlakozott az útra a többi kocsik közé. A kivilágított város gyönyörű volt, Dani mégis szomorúan nézte a kopasz fákkal teli Gellért-hegyet, az egyre apadó Dunát, a Parlament fényeit, és a parton sétálgató szerelmespárokat.

VI.

Ha megnyitod a csapot, már legyen alatta a poharad! Ne folyasd a vizet feleslegesen, akkor se, ha langyos jön elsőre! Ha zavar, tedd be a hűtőbe! Csak akkor vegyél ásványvizet, ha más megoldás nincs, ne szennyezd műanyaggal a környezetet!

(Részlet egy kisiskolásoknak készült tankönyvből)

Dani a ruhásszekrény előtt állt, és az ajtóbelsőre szerelt tükörben nézte magát. Rövid haj, sovány arc, lógó karok, vézna lábak. A télen egészen megnyúlt, mostanában többet is evett, de ez nem látszott meg rajta. Mint azok a pálcikaemberek, amiket gyerekkorában rajzolt, jutott eszébe. Felvette a megszokott ruháit, de nem volt az igazi. Mivel nem tudott dönteni, letöltött egy alkalmazást, majd gyorsan be is kapcsolta.

- Milyen? – kérdezte.
- Pontosítsd a kérdést – válaszolta a program lágy, női hangon.

Dani átböngészte a beállításokat, de nem találta meg, hogyan lehetne kézzel irányítani a véleményező funkciókat. Csak az őszinteséget tudta feljebb venni. Végül a sűgőben elolvasta a lehetséges parancsok és kérdések leírását, kiírt néhányat, és újra megpróbálta.

- Hogy nézek ki? – tagolta a lejegyzett szavakat.
- Mint a nagyapád a kétezres évek elején. Kopott farmer és kinyúlt pulóver? És mi ez a fej? Vegyél már egy sapkát!

Dani újra átnézte a beállításokat, visszavette az őszinteséget, és feljebb állította az udvariasságot.

- Mit tegyek?
- Javasolnék néhány változtatást, ha megengeded.

A tükörképe eltűnt, és a helyére vásárlási ajánlatok jöttek elő. Különböző online üzletek ruhái közül válogathatott, és a tükörben egyből látszott, melyik darab hogyan állna rajta. Kiválasztott egy divatos inget, aminek a színe az alkalmazás szerint nem sápasztotta, hozzá egy kényelmetlennek tűnő, szűk nadrágot, és egy fehér, önbefűzős cipőt. Karkötőt már nem volt hajlandó. Mivel szinte soha nem költötte el a zsebpénzét, gond nélkül ki tudta fizetni. A tükör felajánlotta, hogy nézzen szét a sapkák között is, de azt is elutasította.

Néhány perccel később az első drón már kopogott is az ablakán. Beengedte, átvette a csomagot, de alig tette le a dobozt az asztalra, máris újabb érkezett,

majd hamarosan befutott a harmadik is a cipővel. Kivette őket a dobozból, amit a drón már vitt is vissza, a törvények szerint nem pazarolhatta senki a műanyagot csomagolásra. Sorra felvett mindent, a méretek tökéletesen passzoltak, mégis úgy érezte, mintha egy idegen ember bőrébe bújt volna. A ruhák idegen szaga bántotta az orrát, a tükörben pedig nem ismert magára.

Az anyja reggelihez hívó kiáltása zökkentette ki, megérezte a forró zabkása illatát, és bátortalanul elindult lefelé. Próbált természetesen viselkedni, de a szűk nadrág bevágott, a cipő vastag talpa egy centivel megnövelte a magasságát, amitől alig bírt járni, az ing gallérja pedig dörzsölte a nyakát, és egyébként is túlságosan színes volt azokhoz képest, amiket hordott.

A szülei döbbenet nézték, ahogy az asztalhoz ült.

– Nem rossz – mondta az apja, és óvatosan belekortyolt a narancslébe. Ritkán jutottak hozzá a drága italhoz, így élvezettel, lassan itta.

– Jól áll – hadarta az anyja is, majd belekanalazott a kásába.

– Merész az inged, de tetszik – próbálkozott még az apja, majd gyorsan visszameredt a piritósára.

– Apád elhagyta a kávé – váltott gyorsan témát az anyja. Megszokásból kávénak nevezték a koffeines pótlékot, amit feketére színezett porból kavartak,

de az ízfokozók ellenére is alig emlékeztetett az eredetire.

– És az alkoholt is. Többet egyiket sem – jelentette ki a férfi szélesen gesztikulálva.

– Miért? – lepődött meg a fiú, elsősorban a kávé. Az apja soha nem volt nagy ivó, legfeljebb borozott, ha ismerősökkel találkoztak.

– Vízet von el a szervezettől – felelte komolyan a férfi.

– Szerintem ez egy kicsit már túlzás – vélte az anyja. – Apád tegnap reggel óta mindennek nekimegy, mintha rosszul látna, szédül, és lent van a vérnyomása. De majd biztosan jobban lesz.

– Elvonás – közölte Dani, majd nekilátott a zabkásának.

– És a ruhád? – kérdezte az apja, akinek rosszul esett a kioktatás.

– Változom – vont a vállát a fiú, és teletömte a száját.

Semmiképp sem mondta volna el a valódi okát. Azt, hogy Anikó egy hete más mellett ül az osztályban. Alig biccentett felé reggelente, és csak nagyon ritkán beszéltek. Még a képregényekre érkező, új hozzászólások ürügyén sem tudtak szóba elegyedni, ugyanis nem érkezett azóta értékelés.

A lány ezek után az előző napon vörös, oldalt felnyírt hajjal érkezett az iskolába. Már nem úgy lépett

az osztályba, mint az a sápadt, szőke lány, akit Dani ismert. Olyan benyomást keltett, mintha ez lett volna a haja eredeti színe, és a természet tévedett volna, amikor megszületett. Egyszerre minden tekintet rászegeződött, a fiúk a nyakukat nyújtogatták, felé mutogattak, néhányan még oda is kiáltottak neki. A lányok pillanatok alatt körbeállták, azonnal dicsérni kezdték, hogy milyen jól áll neki, és hogy már csak a ruháit kellene lecserélni.

– Ilyen haja csak a nagyon gazdag nőknek van! – mondták többen elhűlve.

– A kollégiumban vizsgázott egy lány, ez volt a bemutatómunkája – felelte büszkén Anikó. – Jövő héttől már az egyik legmenőbb szalonban fog dolgozni, egy fejevadász azonnal lecsapott rá, amikor meglátta a végeredményt.

– De hogyan fogod fenntartani? – faggatták. – Pár hét múlva lenő, a frizurád pedig elveszíti az alakját.

– Majd levágom géppel, mint a többi ember – vonta meg a vállát.

– De a szép, hosszú hajad! Nem sajnálod?

– Meguntam – nevetett Anikó, és leült az egyik lány mellé. – Legalább hosszan tusolhatok! – Ezután az egész programozástant átbeszélgették, és Anikó rá sem nézett Danira.

A nagyszünetben belépett három felsőbb éves fiú. Sokkal nagyobbak voltak, erősebbek, divatos

ruhákban feszítettek, és az arcukon sem nőtt már pattanás. Ketten lazán leültek a padok szélére, az egyikük pont Daniéra, a harmadik pedig, aki a legmagasabb volt, Anikó elé lépett.

– Szia! Nem iszunk meg a héten valamit? Holnap délután eljöhetnél velem, meg a srácokkal.

– Nem tudom, talán – felelte zavartan a lány. A cipőjét bámulta, a korábbi magabiztossága szertefoszlott, nem mert a másik szemébe nézni. Rettentesen elpirult, amit a végzős srác elégedett félmosolyal nyugtázott.

– Majd szólj, itt vagyok egy teremmel arrébb – mosolygott a vállas fiú, és ahogy megfordult, odacsintott a barátainak.

A többi lány újra Anikó köré gyűlt, azonnal győzködni kezdték, hogy menjen el, a helyében bármelyikük azonnal igent mondott volna.

Délután Dani a szobájában ült és a padlóra meredt. Elképzelte, hogy majd valamikor kibékülnek, de addigra már késő lesz, és ezzel az izomtoronnyal is meg kell majd barátkoznia, ha Anikóval akar találkozni. Ráadásul a közös rajzolásokat is elfelejtheti, a napi rendszerességet legalábbis biztosan.

Másnap reggel tehát úgy döntött, felveszi a kesztyűt, és megrendelte az új ruhákat.

Kivételesen későn ért be az osztályba, már csak öt perce maradt az órakezdésig. Hanyagul ledobta

a táskáját a pad mellé, és kihasználva a döbbsent csendet, amit a belépője okozott, Anikó elé lépett.

– Visszaülnél mellém? – tette fel a begyakorolt kérdést. Próbált magabiztosnak látszani, de a szűk farmerban jól látszott, hogy remeg a lába, a gördülékenynek szánt szavak végül megbicsaklottak, a tenyere izzadt nyomot hagyott a lány padján, ahogy rátámaszkodott.

Anikó a meglepettségtől hirtelen nem tudott válaszolni, és a pillanatot többen azonnal megragadták. A fiúk és a lányok vegyesen, egymást túlharsogva fütttyögtek, megjegyzésekkel dobálóztak, és harsányan nevettek egymás beszélésain.

Elfutni nem lehetett, elsüllyedni nem sikerült, megszűnni a létezésből nem volt lehetőség.

A jelenetnek Anikó vetett véget, amikor felállt, az új padtársára rá sem nézve fogta a cuccát, és Dani mellé lépett.

– Nagyon szívesen ülnék melletted – mondta jól hallhatóan, mire még nagyobb lett a nevetés, és még vehemensebben kiabáltak a többiek, de ez már nemcsak a fiúnak, mindkettőjüknek szólt.

- Én megszoktam – mondta a fiú, amikor leültek.
- Engem meg nem érdekel. Majd abba hagyják.
- Soká.
- Tényleg nem hat meg – vont a vállát Anikó.
- Menő lehetnél.

– Ha a menőségemen a hajam fog változtatni, elmehetnek mind a francba – közölte a lány, majd végignézett a fiún. – Holnap is ebben jössz? – kérdezte mosolyogva.

– Visszaveszik? – nézegette a ruháit Dani.

– Nem hiszem. Legfeljebb a neten tudod meghirdetni. Fél áron – mondta, mire a fiú is megvonta a vállát.

– Átjössz délután?

– Szívesen, igen.

– És a randid? – nézett aggódva a lányra.

– Nem ígértem meg semmit – felelte Anikó, és Dani végre megnyugodott, elhárult a veszély.

A délelőtt alig akart eltelni. Megnehezítették az osztálytársak, akiket ezúttal Attila sem tudott lecsillapítani, az órákon pedig az összes tanár az évvárókkal fenyegette őket. Dani végig arra gondolt, hogy hazaérve vajon mit fognak majd csinálni, mert egyáltalán semmi új ötlete nem volt, amióta a nyomozó történetét befejezték. Mintha teljesen kiürült volna a feje.

A hazaúton is végig zavarban voltak, ahogy egymás mellett ültek. Az egyébként megszokott, néma ritmusuk helyett mindketten szavakat kerestek, próbálták megszólítani a másikat, de nem sikerült. Egymásra néztek, majd elkapták a tekintetüket, nem tudtak mit kezdeni az örömmel, hogy a dolgok

rendeződni látszottak. Végül Anikó szúrta ki a fiú új óráját.

– Szép az órad.

– Köszí. Zolitól.

– Mit tud?

– Ketyeg – nevetett, majd lecsatolta, és a lány kezébe adta.

Anikó ámulva forgatta, csodálta, mint minden régről származó, de még működő eszközt. Az út hátralévő részében abba sem hagyta az áradozást, dicsérte a kidolgozását, próbálgatta a súlyát a saját, digitális órájához képest, és kérdésekkel bombázta Danit, amikre az egyáltalán nem tudta a válaszokat.

– Mikor gyártották?

– Nem tudom.

– De le lehetne nyomozni a sorozatszám alapján. Megnézhetem?

– Tőlem.

– Tudtad, hogy rengeteget ér? Hol vette a nagybátyád?

– Örökölte az apjától.

– De neki honnan volt?

– Vette – dőlt hátra a fiú, és remélte, hogy ha ha-zaérnek, mégiscsak eszükbe jut valami, amit rajzolni lehet, különben nagyon fárasztó délután elé néznek.

A nagy házban csak Bálint volt otthon, Dani anyja még nem érkezett haza. A férfi az udvaron volt,

épp egy óriási adag vizespalackot cipelt be a kocsi-ból a garázsba. Még úgy is nagyon nehéz volt, hogy nem a visszaváltható, üvegeset vette, hanem az új-rahasonosított, könnyen lebomló műanyagból készültet.

– Nahát, szia, Anikó! Régen láttunk! – üdvözölte örömmel a lányt, miközben úgy tett, mint aki semmit sem tud a két fiatal dolgáról. Pedig napok óta másról sem beszéltek esténként Dénessel, mint arról, hogy miként lehetne újra kibékíteni őket.

– Jó sok víz – mutatott a lány az újrahasznosítható flakonok erdejére.

– Akciós volt – próbálta elviccelni Bálint a választ, de Dani közbevágott.

– Készülünk. Hamarosan drágul.

– Apa nagyon hisz a kútjaiban – mondta szomorúan Anikó.

– Ki fognak tartani, ne aggódj – vágta rá a férfi, aki már megvitatta a dolgot a lány apjával, és több szimulációt is végigfuttattak. – Villogtok – mutatott hirtelen a kabátjukon viselt kijelzőkre. Dani és Anikó összenéztek, beszaladtak a házba, kapkodva lerúgták a cipőjüket, és már rohantak is az emeletre. Ha egyszerre villognak, az csak egy dolgot jelenthet, mindketten üzenetet kaptak. Érezték, hogy nem valamelyik tanár írt nekik a házi feladattal kapcsolatban, csakis a képregényes oldalon jöhetett új hozzá-

szólás. Ahogy megnyitották a munkaállomáson, azonnal látták, hogy a megérzésük igaznak bizonyult, ráadásul nem is kommentet, hanem levelet kaptak.

A nyomozó története kiváló kezdés! A rajzaitoknak tökéletes a dinamikája, szinte kilépnek a karakterek a képernyőről! Sokkal több van bennetek, mint ez a történet, de emiatt ne aggódjatok! Az első munkáimon mindenki csak nevelt, gyerekesnek és semmitmondónak nevezték őket ehhez hasonló oldalakon. Erről csak kevesen tudnak, mert álnéven hoztam őket nyilvánosságra, ahogyan most ti is. Senki sem tudta akkor, hogy tizenhat éves voltam, ahogyan rólatok is csak sejtem, hogy iskolások lehettek még. De egy ilyen csapatmunkát nem szabad veszni hagyni! Dolgozzatok tovább!

Nem hittek a szemüknek, újra és újra elolvasták a sorokat. A levelet egy anonim felhasználó írta, bárki lehetett mögötte. Igazából nem is volt fontos, ki az, a lényeg, hogy valakit elértek a képkecskóikkal, és sikerült lenyűgözniük. A kudarcok után végre úgy érezték, megérte dolgozni vele.

Tanakodtak, hogy válaszoljanak-e. Dani szerint teljesen felesleges, de Anikó azt mondta, ez illetlenség, és mindenképp írni kell neki. Végül megegyeztek

abban, hogy ha annyit írnak, köszönjük, az mindkettőjüknek elfogadható. Ahogyan a fiú sejtette, az elküldött levél státusza soha nem változott olvasottá, de ezt már egyáltalán nem bánták.

VII.

*Aki hangulatkeltő állításaival megzavarja mások nyugal-
mát, pánikot kelt, az bűntényt követ el.*

*Az állam minden fontos tényről folyamatosan tájékoz-
tatja a lakosságot, és gondoskodik róla, hogy az informá-
ció azonnal eljusson mindenkéhez.*

*Aki a saját képzelt vagy szándékosan ártó gondolatait
terjeszti, azt pénzbírsággal vagy akár szabadságvesztéssel
is büntethetik!*

*(Részlet a pánikkeltési törvényként elhíresült,
9/2052. számú büntető elvi határozat
magyarázatából)*

Dani anyja döbbenet nézte, ahogy Anikó vízzel tölti meg a fazekat. Senki nem tiltotta meg az embereknek, hogy főzzenek a készre csomagolt szeletek helyett, a nő maga is rendszeresen készített zabkását vagy szó-japudingot. A húshoz viszont alig lehetett hozzájutni, a gyümölcs és a zöldség ára pedig szintén az egekbe szökött.

A lány otthonról hozta a répát, a zellert és a petre-
zselymet, ráadásul az anyja még egy kis farhátat is
tett mellé, hogy ízt adjon a levesnek. Ez a legkeve-
sebb, mondogatták, amikor hazalátogatott, és ételt
küldtek vele a másik családnak.

Ahogy Anikó vizet engedett az edénybe, a nőnek
egyre az járt a fejében, micsoda vízszámlájuk lesz.
Nem elég, hogy főznek, majd még mosogatniuk is
kell. A férjével jól kerestek, de az utóbbi hetekben
nagyon sok kiadásuk volt, amióta Zoli elmondta, mi
várható a nyáron.

– Nóra, ideadnád a sót? – zökkentette ki a gondo-
lataiból a lány. Hirtelen nem is tudta, hogy neki szól-
tak. Bálint mások előtt is drágámnak, szerelmemnek
becézte, Dani anyának hívta, a munkatársaival pedig
ritkán beszélt személyesen, többnyire inkább levele-
ket váltottak.

Nóra maga sem tudta hirtelen, merre lehetnek
a fűszerek, az anyja biztosan korholta volna, ha még
él, hogy miféle nő az ilyen, hogy még annyit sem
tud, mi merre van a saját konyhájában. Az időseket
azonban tömegesen vitte el nyaranta a melegfront,
így Dani nagyszülei sem éltek már.

A nő szívét elszorította az emlék, ahogy megérezte
a készülő leves illatát. A gyerekkora jutott eszébe
róla, ahogyan a konyhában ültek, és látszólag nem

volt semmi gond. Csak a felnőttek aggódtak a kipusztuló állatok miatt, csak ők nézték naponta a híreket, jártak tüntetni új klímatörvényekért, a gyerekekkel pedig nem osztottak meg semmit. Hagyták, hogy a telefonjaikba mélyedjenek, tableten játsszanak, és szélvészfényként tarolja le az életüket, amikor szembesülnek az igazsággal. Amivel a szüleik apránként küzdöttek meg, azt nekik, Zolival egyszerre a nyakukba öntötték, amikor már nem lehetett tovább titkolózni.

Meglepve vette észre, hogy pontosan ugyanezt csinálja. Anikó és Dani persze sokkal többet tudtak, hiszen a környezetvédelmi gimnáziumban azért meséltek nekik ezt-azt, de mintha a titkolózás kiterjedt volna, a nő elképedve jött rá, hogy az iskola is elhallgat tényeket, ahogyan a hírekből sem derült ki minden. Ha Zoli nem szerez tudomást a kényes részletekről, nem mesél az ingyenélők világáról, vagy a lehetséges vízhiányról, mind tudatlanul mennének neki a nyárnak.

Dani a konyhaasztalnál ült, és a korábbi vázlatait nézegette, hogy ötletet merítsen belőlük, de nem jutott előbbre. Nem találták a témát, belekaptak történetekbe, kényszerítették magukat, hogy szerelmi szálát írjanak, mert eleget akartak tenni a hozzászólásoknak, de nem igazán találták a hangjukat. Ami korábban öröm volt, feladattá vált.

– Édesanyád tanított főzni? – kérdezte Nóra Anikótól.

– Nem tanított igazán, csak sokat voltam mellette, és rám ragadt néhány dolog.

Bálint csak akkor került elő, amikor a levest az asztalra tették. Döbbenet nézte a tálban úszó zöldségeket, és a húsból kifőtt zsírcseppeket. Hatalmasat nyelt, amin Anikó és Nóra egyszerre nevettek fel, Dani pedig értetlenül meredt rájuk.

Egyetlen étkezésüket vették elő, legfeljebb húsvétkor szokták használni. Még tíz éve nyomtatták az edényeket, amikor beköltöztek a kertés házba a panelből, az emlékeik úgy diktálták, egy családnak szüksége van erre is.

Megilletődve ültek a teli tányérok felett, már a szédségnél is ügyetlenkedtek, amikor a merőkanállal húst és zöldséget próbáltak halászni maguknak. Amikor megkóstolták, az íze szinte robbant a szájukban. A forró lé végigcsorgott a nyelőcsövükön, az illattal megtelt az orruk, az ízekkel pedig alig tudtak mit kezdeni. Bálint arcán könnycsepp jelent meg, lassan kanalizott, kiélvezve minden falatot. Ezzel ellentétben Dani falt, mint aki még soha életében nem evett, és már a csirkével sem ügyetlenkedett. Ahogyan Zoli legutóbb javasolta neki a látogatásakor, kézzel fejtette le a puha húst a csontról, még a bőrét is megette.

Amikor végeztek, Nóra szójapudingot tett az asztalra, az egyetlen desszertet, amit el tudott készíteni, persze ezt is csak porból. Mire újra leült a többiek közé az asztalhoz, már meghozta a döntést. Tudta, hogy a férjét is be kellett volna előtte avatni, de nem akart tovább várni, nem akarta úgy kezelni Danit és Anikót, ahogyan annak idején a szülei őt és Zolit. Nem kisgyerekek már, joguk volt az igazsághoz.

– Meg kellene beszélünk valamit – kezdett bele ügyetlenül. Érezte, hogy jobb lett volna mégiscsak átgondolni előbb, de már nem volt visszaút.

– Micsodát? – nézett rá teleszájjal Dani.

– Hogy a nyáron elfogyhat az ivóvíz – mondta egy szuszra, mire Bálint is letette a kanalat.

– Mondta Zoli – bólintott a fiú.

– Nekem pedig Dani – helyeselt Anikó.

Nórát nem lepte meg, hogy a testvére már megelőzte, bár eléggé csalódott volt, hogy mindenki tudott mindent, őt pedig nem avatták be. Némi sértettséggel azért mégis folytatta.

– Úgy döntöttünk, átalakítjuk a pincét. Bálint megerősítette az ajtaját, jövő héten az ablakokra is rácsot szerelnek, vásároltunk több raklapnyi ásványvizet és tartós élelmiszert. Nagyjából másfél hónapra elég, amit felhalmoztunk. Vettünk felfújható matracokat, ha kell, lent is alhatunk.

– Nem szeretnénk, ha megijednétek – vette át a szót Bálint –, de fel akartunk készülni mindenre. Zoli elég ijesztő képet festett legutóbb a peremkerületek helyzetéről, többen lázadástól tartanak. És azt is szeretnénk, ha tudnád, Anikó, hogy bármikor szívesen látunk. Amíg nekünk van a készletből, neked is jut belőle.

– Nagyon köszönöm – felelte meghatottan a lány –, de otthon is készülnek. A kutak soha nem hagytak még cserben, és rengeteg élmünk van. Ti is bármikor meghúzhatjátok nálunk magatokat – beszélt a szülei nevében is Anikó.

– Csak egyet kérünk még – tette hozzá Nóra. – Ne mondjátok el senkinek, amit most hallottatok. Erről nem beszélnek a hírekben, könnyen bajba kerülhetünk, ha megszegjük a pánikkeltési törvényt. Zoli az állását is elveszítheti, vagy akár börtönbe is zárhatják, amiért államtitkokat szivárogtatott ki.

– És azt is szeretnénk, ha nem tudna más a bunkerről, ha tényleg baj lenne a nyáron – mondta Bálint.

Kanál koppant az üres tál alján. Észre sem vették, de amíg beszélgettek, Dani befalta a szójapudingját, és fáradtan nézett a többiekre.

– Bezár a kolesz – mondta, és Anikó pudingjára mutatott.

– Nem adom neked a pudingomat, annyi időm még maradt, hogy megegyem – mondta megajszolt bosszúsággal a lány. Nóra felhúzott szemöldökkel csóválta a fejét, és egy jelentőségteljes sóhaj után tüntetően a saját desszertjét kezdte kanalazni. Bálint pedig látványosan, púpozott kanállal kezdte el falni az édességet.

– Rosszul leszte – vont vállat a fiú.

– Megéri – válaszolta tele szájjal az apja.

Májusban Anikó már csak azért is Daniékhoz ment délutánonként, mert a kollégium hűtőrendszere nem bírta a versenyt az egyre melegebb időjárással. A korábbi légkondicionálókat szerte a világon betiltották, és nagyon szigorúan büntették az illegális használatát, mivel az üzemeltetésükre használt energiafogyasztás egyre jobban növelte az üvegházhatást. Az új, környezetbarát rendszerek olcsóbb változatai viszont vagy nem bírtak el a forrósággal, vagy rendszeresen elromlottak.

Daniéknál korszerű, drága berendezést szereltek minden szobába, és Anikó annyira odaszokott, hogy a napi vízhasználati kvótájának a felét átjelentették a fiú családjának háztartásába. Ez erősebb kötődésnek számított, mintha a lakcímét tették volna

át. Így viszont nem kellett büntetést fizetnie a szülőknek, amiért rendszeresen túllépték a napi fogyasztási korlátot.

– Most már családtag vagy – mondta nevetve Nóra a lánynak, bár maga sem tudta pontosan, mit is jelent ez. Bálinttal úgy gondoltak Anikóra, mintha lenne egy örökbefogadott lányuk, azt azonban nem tudták eldönteni, a két fiatal hogyan tekint egymásra.

– Amikor mi ennyi idősek voltunk, két kamasz nem ült tétlenül egymás mellett egy csukott szobában. Hónapokon át – gondolkodott egy este hánagosan Bálint, amikor a feleségével szóba kerültek a gyerekek.

– Az egy más világ volt.

– Nekem az is tetszett – erősködött a férfi.

– Nem volt ennyi kontroll, az igaz.

– Szerinted tudják egyáltalán, mit szabad nekik és mit nem? Próbáltam Danival beszélgetni, de kiküldött a szobából.

– Szerintem azért a legtöbben továbbra is tökéletesen tisztában vannak mindennel. Nem tudom, észrevetted-e, de ezek ketten elég furák.

– A gyerekünkre mondd, hogy fura? – nevetett Bálint.

– Meg Anikóra is. Megtalálták egymást, teljesen zsák meg a foltja. Örölnünk kellene nekik, nem pedig nyaggatni őket. Kapnak szerintem eleget az

iskolában. És megértem őket, hogy nem mernek jobban közeledni.

– Mire gondolsz? Mi sosem zavarnánk őket.

– Anikó apukája percenként lesi a lánya életjeleit a monitoron, mint egy megszállott. Hiperérzékenyre van állítólágy beállítva, és ha megemelkedik a pulzusa, vagy ilyesmi, azonnal jelez. És akkor már hívja is, mi a baj.

– Az igaz. És még két év, mire kivetetheti a jeladót – tette hozzá együttérzőn a férfi.

Az év végi vizsgák végül nem a nehézségük miatt okoztak gondot, legalábbis Anikó és Dani számára biztosan nem. Az utóbbi hetekben, mivel rajzolni nem nagyon tudtak, készültek, kikérdezték egymást, átnézték egymás beadandó munkáit, így nem kellett különösebben tartaniuk a dolgozatoktól.

Azonban a meleg az iskola falain belül egyre elviselhetlenebbé vált. Mindenki váltás fehérneművel járt, a testnevelésórákat korlátozni kezdték, az udvarra tilos volt kimenni. Délutánonként senki nem indulhatott haza egyedül, legalább ketten kellett menniük, nehogy az egyikük rosszul legyen, és segítség nélkül maradjon.

Ekkor derült ki, hogy Anikó állandó kísérője a fiúnak. Egy lány akarta megkérni, menjenek együtt, egy irányba volt a kollégiumuk, de Anikó visszautasította, és megfogta Dani kezét, jelezve, hogy együtt mennek haza. Máskor ebből biztosan nagy ügyet csapnak az osztályban, de annyira ki voltak tikkadva, hogy néhány erőtlén beszólás után tudomásul vették.

– Kézen fogva megyünk? – kérdezte a szokott színtelenség helyett némi izgatottsággal a hangjában Dani.

– Nagyon meleg van, izzadtak a tenyereink. Csak így gyorsabb volt, mint magyarázkodni – hadarta zavartan Anikó, és közben a haját igazgatta. A vörös már alaposan lenőtt, de még így is jól állt neki, és halogatta a levágását.

Dani mondani akart valamit, sőt, egy csomó mindent, hogy kár, mert ő is szívesen fogná a lány kezét, és jó lenne tisztázni, hogy akkor ők már járnak, vagy barátok, tanulótársak, vagy mi van egyáltalán. Amióta újra jóban voltak, tele volt szokatlan érzelmekkel, de ettől csak még nehezebben tudott beszélni.

– Oké – nyögte ki végül, és közben a körmét olyan mélyen a tenyerébe mélyesztette, hogy nyomot hagyott. Alakult benne egy új történet, amit jó lett volna lerajzolni, megmutatni Anikónak, de félt is, mit szólna a lány, talán nem is találkoznának

többé. A kérdésekre adott belső félváltásai is újabb kérdéseket váltottak ki. Szerencsére egyelőre csak karaktereket látott, eseményfoszlányokat, nem állt össze a történet kerete, a világa, és amíg ez nem alakult ki, úgysem tudta elkezdni. Majd, amikor egyben lát mindent, ahogyan szokott, megosztja Anikóval is. Vagy inkább nem. Még jó, hogy a dolgozatokon egyértelmű volt, mit kell egy kérdésre válaszolni.

VIII.

Az országban hagyománnyá vált a délutáni szieszta.

Az egykori mediterrán országok lakóihoz hasonlóan a magyarok is bevezették a délutáni pihenőt. Azoknak, akiknek nem tudták megoldani az otthoni munkavégzést, a cégek hűtött pihenőket vagy társalgókat szereltek fel. Itt szabadon választhattak, hogy a legmelegebb órákban alvással, társasjátékokkal, alkoholmentes hűsítővel, esetleg olvasással töltsék az idejüket a dolgozók.

A vállalatok a fizetéseken felül egymást túlllicitálva szerelték fel a legmodernebb szórakoztatóeszközökkel ezeket a helyiségeket, hogy magukhoz csábítsák a felkészült munkaerőt.

(Részlet az online elérhető Vasárnapi Magazin egyik cikkéből)

A buszon reggel Dani még egyszer ellenőrizte a képregényes oldalukat. Az elmúlt hetekben nem érkezett új üzenet vagy hozzászólás, de még megtekintés sem. Nem kapta fel a tömeg, nem emelték ki, nem ajánlottak szerződést a nagyobb kiadók, hogy a logójukkal

ellátva megjelentetik a saját oldalukon, ahonnan már pénzért kellene letölteni, és a nyereségből a szerzők is kapnának. Csalódott volt, de nem csak ezért, inkább amiatt, hogy nem haladtak az újabb ötletekkel. Próbálták a megre fogni, hiszen már a reggeli járaton is izzadtak az emberek, ilyen időben nem lehet koncentrálni.

Anikóval az iskola régi büféje előtt találkozott össze. Valaha árultak ott melegszendvicset, hamburgert, üdítőt, cukorkát, csokit és péksüteményt, de ezt már csak mesélték, az ablaktalan, pultos helyiséget átalakították múzeummá. Bent elavult, okosnak becézett telefonokról lementett képek voltak kiállítva. Diákok fotói, akik sorban álltak, majszoltak valamit, vagy csak az időt múltatták. Alattuk rövid leírások ismertették a jeleneteket.

A régi időkben a tanulók mértéktelenül fogyasztották az egészségtelen ételeket, és az elhízás népbetegségnek számított.

A sorban állással elment az órák közötti szünet, így kiesett a két tananyag közti pihenőidő.

A diákok minden pénzüket itt költötték el, alig maradt valami a zsebükben.

Az aulában három energiaszelettel teli automata is állt azok számára, akik valamiért nem tudtak otthon-

ról hozni. A szeletek olcsók voltak, így ha valakinek nem maradt a számláján pénz, egy barátját is megkérhette, hogy hitelezzen neki, nem számított nagy kiadásnak. Inni a gépek melletti csapokból tudtak, a szkanner felismerte az elé álló diákot, és csak akkor indult el a víz, ha a csap érzékelte az alá tett poharat. Az állam minden tanulónak heti öt liter folyadékot engedélyezett ingyen, az ezen felüli fogyasztás után a megjelölt szülő számlájáról vont le többletköltséget a rendszer. Kivételt képeztek ez alól a sportiskolák, ahol a tandíjba eleve beépítettek plusz tíz litert. Az egymás közti visszaéléseket a karokba épített chipeknek köszönhetően a tanárok hamar észrevették, és szigorúan büntették, így nem fordultak gyakran elő.

– Korán ma is? – kérdezte Dani a lánytól, amikor mellé lépett. Az elmúlt héten szinte mindennap hazarendték őket néhány óra után, sokszor már délelőtt. A tanárok persze fenyegetőztek, hogy ne örüljenek nagyon, a lemaradást be kell majd hozni, az is lehet, hogy már augusztusban be kell majd menniük, de ezt nem nagyon hitte el senki, hiszen sokszor még szeptemberben is harmincöt fok volt.

– Szerintem igen, úgyis szinte mindenből megírtuk már a felmérőket, csak le kellene zárniuk végre. Felelni is csak pár embernek kell a jegyért, legfeljebb őket bent tartják, és kikérdezik a tanáriban, ott van rendes hűtés.

Ahogy sejtették, a negyedik óra után, pont, amikor már kezdett elviselhetetlen lenni a meleg, hőségriadót hirdettek, és hazaküldték őket. Páran, mint Attila is, hőzöngtek, hogy pont a legnagyobb meleg közepén kell az utcára menniük, de azért gyorsan összehajoltak, mielőtt valamelyik tanárnak eszébe jutna, hogy akkor inkább órát tart.

– Ne haragudj, nem megyek most át, pont elérnék egy vonatot, ami elvisz Pécsig, oda pedig apa értem jönne.

– Hétféje.

– Igen, de hétfőn jövök, és akkor majd kitalálunk valamit, rendben?

– Elkísérlek – ajánlotta a fiú. – Nehogy rosszul tette még hozzá gyorsan a kifogást.

– Köszönöm. De onnan mivel jutsz haza? Te nem leszel rosszul? – aggódott Anikó, de Dani csak legyintett, és már indultak is a Déli pályaudvar felé.

Olyan volt a város, mintha egy zombiapokalipszisen esett volna át. Az utak üresen tátongtak, legfeljebb néhány önjárót láttak. A teljesen fehér villamosok vakítóan verték vissza a fényt, és bár kifelé az ablakok is fehérek voltak, befelé sötétítettek, hogy elviselhetőbb legyen az utazás. A fákon a megszokott buja, zöld szín helyett elszáradva kókadoztak a levelek. Pedig a gyökérzetük alatt húzódott egy szük csatornarendszer, ami az öntözésükre szolgált,

de a város valószínűleg ezen is spórolt, hogy tovább tartson az ivóvíz.

Néhány iskolást leszámítva, akiket szintén a hőségriadó miatt küldtek haza, kihaltan fogadta őket az állomás is. A pályaudvar fedett részében megrekedt a meleg és a mozdonyzag, a sínek felett vibrált a forró levegő, egy derékig érő robot kétdecis palackokban vizet osztogatott. Anikó eltett egyet az útra, Dani pedig ott helyben megitta az övét. A kis robot megvárta, amíg a fiú felhajtotta, majd visszakérte tőle a műanyagpalackot, hogy az egyik rekeszébe laposra préselje, és eltegye az újrahasznosításig.

– Jó utat! – mondta feszengve Dani. Még soha nem kísérte ki a lányt a vonat elé, pénteken eddig mindig külön mentek haza.

– Köszí – toporgott Anikó, folyamatosan a vonat felé tekintgetve. Már csak percei maradtak, hogy felszálljon.

– Vasárnap. Kijövök. Ha gondolod.

– Elém jönnél? – döbrent meg a lány.

Dani kifogásokat kezdett keresni magában, hogy csak a rajzok, vagy a hátramaradt vegyvédeldolgozat miatt, de aztán mégsem állt neki kimenteni magát.

– Persze – vontta meg a vállát a szokott módon, és várta a reakciót. Anikó nem válaszolt azonnal. Kiélvezte a pillanatot, az áttörést, amit régóta várt, hogy

végre megtudja, ő is tetszik-e a fiúnak, vagy az csak a színezés miatt tűri meg minden délután. Szakadt róluk a víz, de már nem csak a melegtől. A hangosbmondó közben figyelmeztetett, hogy a Pécs felé közlekedő vonat egy perc múlva indul az ötös vágányról. Nem várhatott tovább.

Közelebb lépett, és apró csókot nyomott Dani arcára, éppen hozzáérve a fiú szája széléhez. Nem várta meg a másik reakcióját, azonnal futni kezdett, így is alig tudott felugrani a vonatra az ajtók csapódása előtt. Az ablakból kihajolva integetett, de Dani továbbra is maga elé meredve állt, vörös fejjel, nem is vette őt észre.

Anikó vigyorogva ült le egy üres kupében, és Pécsig azon gondolkodott, hogyan tovább. Útközben az apja kétszer is felhívta, jól van-e, de igyekezett végig a hőségre fogni a megemelkedett pulzusát. A sebesen robogó vonat lehúzott ablakán bevágott a levegő, a hűvös menetszél jólesett a kipirult arcának.

Dani nem merte felhívni. Miután hazakeveredett, bezárkózott a szobájába, és az ágyra dőlve bámulta a plafont. A legnehezebb az volt, hogy nem volt kivel megbeszélnie a történeteket. Normális esetben Anikó tudta volna a választ, de ebben pont nem kérhette

ki a véleményét. A szülei biztosan túlbeszélnek, ha megemlíti, kínos lett volna az egész. Talán még Zolit fel lehetett volna hívni, annak lett volna értelme, de neki korlátozták a telefonhasználatot, ráadásul azt is lehallgathatták. Nem akarta, hogy az egész titkosrendőrség rajta röhögjön. A nagybátyja mire egy üzenetre válaszolt, sokszor napok vagy hetek is elteltek.

Nem jutott jobb az eszébe, elkezdte a fejében megbeszélni velük a dolgot. Végiggondolta, mit felelne Zoli, ha elmondaná neki, hogy arcon csókolta egy lányt. Valószínűleg visszakérdezne, utánafutott-e, visszacsókolta-e, és mindkettőre szégyenteljes nemet kellene válaszolnia. Igazából fogalma sem volt, mit tanácsolna a férfinak. Mindig úgy képzelte, a vállas, jóképű Zoli otthon van a témában, de csak most, az ágyon fekvé, tanácstalanul a plafonra szegett tekintettel döbbsent rá, hogy a nagybátyja egyedül él, amióta csak ismeri. Akkor talán nem tőle kellene tanácsot kérnie a kapcsolatok dolgában.

Mit mondana Anikó? Azt, amivel elbúcsúzott, hogy vasárnap találkozhatnak. Biztosan ír majd, melyik vonattal érkezik, addig is várjon türelemmel.

Dani úgy döntött, kitalálja a vasárnap forgatókönyvét. Úgy fogja csinálni, mintha egy vázlaton dolgozna. Felült, bekapcsolta a munkaállomást, de rajz helyett szöveget akart megfogalmazni. Diktálni kezdett.

– Szereplők: Anikó, Dani. Idő: Vasárnap délután.
Helyszín: Déli.

A gondolatok cikázni kezdtek. Mi lenne egy első kockán, ha ez képregény lenne? Átölelje? Elé szaladjon? Kell ilyenkor ajándékot venni? A fiúk a lányoknak kakaós energiakockát szoktak adni, méregdrága minden darab, igaz, nagyon finom, egyszer titokban vett magának, hogy megköstolja. Azt vegye majd fel, amit szokott, vagy megint bohóckodjon a tükör alkalmazásával? Mit mond majd a szüleinek, hova megy? Vigye el az önjárót, vagy buszra szálljon? Elront mindent, ha megint autóba ülnek, feleleveníti a kínos estét, vagy pont ezzel lehetne kijavítani a múltkorit?

Bezárta a munkaállomást, ennyi gondolat lediktálására képtelennek érezte magát. Fáradtan dőlt az asztallapra, a fejét a karjára hajtotta, az anyja ébresztette fel a kopogásával. Már éjszaka lehetett, mert sötét volt odakint, pedig az ablakon most nem állított be semmilyen programot.

– Nem eszel valamit? – kérdezte Nóra, majd eltorzult arccal szagolt a levegőbe. – Jézusom, Dani, nyisd ki az ablakot, és fürödj le gyorsan, nem lehet bent megmaradni. Hogy tudsz ebben a bűdösben levegőt kapni?

– Az enyém – válaszolta dacosan a fiú, de azért összeszedte a hálóruháját, és a tus alá indult.

Másnap reggel a villogásra ébredt. Éjszaka alig bírt elaludni, tele volt a feje a gondolataival, ráadásul a zuhanytól felébredt, és csak forgolódott. Elképzelte, hány módon tudja elrontani a vasárnapot, ettől teljesen begörcsölt a gyomra, úgy ájult végül álomba, nem is tudta, mikor. Előzőleg azonban még beállított minden eszközt, amit elért a szobájában, hogy jelezen, ha üzenete érkezik Anikótól.

Amikor kinyitotta a szemét, vörösen villogott az ablak, a tükör, a tablet, de még a munkaállomás is. Az ablak volt a legközelebb, ahogy felpattant, ujjával megérintette a megnyitás gombot. A lány azt írta, a vonat vasárnap fél öt után öt perccel ér be, utána busszal szeretne továbbmenni, és ne vegyen fel semmi különlegest, minden legyen úgy, ahogyan szokott. Dani megkönnyebbülten ült le az asztalhoz, mint akiről mázsás súlyok zuhantak le. Anikó úgy írt, mintha olvasott volna a gondolataiban, amiért nagyon hálás volt. Röviden válaszolt, ezzel kevesebbet hibázhatott, aztán hozzáfogott a reggeli rutinjához.

Nem érezte zabkása illatát, aminek kivételesen örült, a héten majdnem minden reggel azzal fogadta az anyja, most biztosan csak napindító szelet lesz, de nem bánta, annak finom aroma-összeállítása volt. Egyszerre volt édes és egy kicsit savanyú is, és jól el lehetett vele kezdeni a reggelt. A pótkávé felszálló

gőze viszont hiányzott neki, amióta az apja leszokott róla, kicsit a saját ébredését is üresebbnek érezte.

Elmondta a kötelezőket a tükör előtt, a pizsamája helyett melegítőbe öltözött, és tisztálkodni indult. Fogmosás után ahogy szokta, a poharat a csap alá tartotta, de ahogy megnyitotta, csak nagyon kis nyomással jött a víz. A pohárba épphogy három korty jutott, amikor a csap köhögni kezdett, egy kicsit meg is remegett közben, majd nem jött belőle több. Dani gyorsan kimosta a száját, és már rohant is lefelé.

– Lassabban! – kiabálta az anyja, de mire folytatta volna, a fiú már zihálva állt a konyhakövön. Alig bírt levegőt venni, annyira hirtelen akart megszólalni, hogy félrenyelt.

– Nincs víz – nyögte egy szuszra, még mindig kapkodva a levegőt.

Az apja válasz helyett felpattant, és a konyhai csapot kezdte próbálgatni. Ugyanaz a köhögő hang, majd semmi. A lenti fürdőben szintén.

– Ne essünk pánikba – próbált megnyugtató hangon megszólalni. – Van elég vizünk a pincében, minden készen áll, át fogjuk vészelné. Egyelőre nézzük meg, mit írnak a hírek, mennyire nagy a baj, mikorra várható a visszaállítás.

Mindhárman a férfi munkahelye köré gyűltek, Bálint szélesre húzta a képernyőt, hogy jól lássanak, és olvasni kezdték az újságokat.

Nagyjából ugyanazt írták mindenütt. Az ország nagy részében átmeneti zavar tapasztalható az ivóvízellátásban, legfeljebb tizenhat órától lehet szó, mindenkit türelemre intettek, és arra, hogy ne rohanják meg a boltokat ásványvízért, maximum egy-két palackkal vásároljanak fejenként. A szennyvíztisztítás a szokottnál is nagyobb ütemben zajlik, behívták mindenkit, hajnalra minden háztartásban újra folyni fog a víz.

A szülők úgy döntöttek, egyelőre nem költöznek le a pincébe, megvárják, mi lesz éjszaka. Addig is hoznak fel egy-egy palack vizet, azzal fogják a napot átvészelné, a szennyvíztartályban pedig van annyi, amivel a vécét működtetni tudják. A tusolás este elmarad, majd reggel bepótolják, ha újra minden működni fog.

Bár úgy tervezte, vasárnapig már nem keresi a lányt, Dani mégis telefonált.

– Nálunk minden rendben. Apa látta a hírekben, hogy mi történt, aggódott is értetek, de megnyugtattam, hogy felkészültetek. Itt a kutak nem száradtak ki, van vizünk bőven.

– Vasárnap?

– Áll még a randi, ha erre gondolsz – nevetett a lány, majd befejezte a hívást.

Randi, visszhangzott a fiú fejében a szó, mint egy varázsige.

IX.

Az ivóvízellátás további, előre nem látható akadályokba ütközött, amit a legnagyobb erővel igyekszünk megoldani. Addig is nyugalomra kérjük a lakosságot, bízzanak bennünk! – nyilatkozta a vízügyekért felelős miniszter, aki kiemelte, amíg az ellátás nem megoldott, addig se igyának a szabadon elérhető, természetes vizekből. A Duna és a Tisza már néhány korty után is komoly betegségeket okozhat, a talaj alatti vizek szennyezettsége pedig eltérő, sok esetben ismeretlen mértékű, helyenként akár halálos is lehet.

(Részlet egy online hírportálról, 2052. 05. 19.)

Ha sokáig alszik, hamarabb jön el a délután, döntötte el Dani, amikor kinyílt a szeme. Az ablakon letiltotta a fényáteresztést, magára húzta a takarót, és az ágyban maradt. De nem nyomhatta el újra az álom, az apja szentségelése felébresztette, pedig letről jött, több ajtón át megszűrve.

Botladozva vette fel a papucsát, és a fürdő felé indult. Gépiesen a csap alá tartotta a kezét, de nem történt semmi. Ettől viszont már észhez tért.

Lerohant, az újrahasznosított műanyagból készült papucs csak úgy csattogott a faborítású lépcsőfokokon, de ezúttal senki sem torkolta le érte.

– Még mindig? – kérdezte az anyjától, de a nő arcáról már le is olvasta a választ.

– A hírek szerint még várni kell egy kicsit – mondta Nóra, és bár próbált higgadt maradni, hallatszott a hangján, hogy maga sem hiszi az egészet.

Bálint addigra már felöltözve állt az ajtóban.

– Elmegyek a boltba, megnézem, maradt-e még víz, veszek a tartalékhoz, amennyit tudok.

Dani még sosem látta az anyját annyira aggódni, mint abban az egy órában, amíg az apját várták. A nő a körmét rágta, fel-alá járkált, csak néha ült le a híreket olvasni.

A portálok szerint azonban minden a legnagyobb rendben volt. Nem számoltak be semmi különösről, és bár a vezércikkek a vízhiány megoldásával foglalkoztak, a második legérdekesebb téma a nyár új színvilága volt, a világoskék és a zöld színeiben játszó öltözékek minden korosztály számára.

Amikor Bálint hazaért, percekig nem tudott megszólalni. Leült a konyhában, Nóra idegesen ugrált körülötte, vizet töltött neki a palackból, a férfi üres vázonszatyrárt nézegette, alig bírta kivárni, hogy a férje végre mondjon valamit. De a férfi továbbra is némán meredt maga elé.

– Mindenütt elfogyott – kezdte végül. – Tizenkét boltot jártam végig, és semmi. Pedig aranyárban mérték. Egy palack annyiba került, mint száz energiaszelet. És mégis, mind elfogyott.

– Az emberek nem bíznak benne, hogy megoldódik – mondta döbbenet a nő.

– Mindenki ideges. Rendőrök lepték el az utcákat, és láttam, ahogy többeket autókba tuszkoltak. Nőket és férfiakat bilincseltek meg, akik kétségbeesetten estek egymásnak, mert vizet láttak a másiknál. Az összes mentő kint van az utakon, még a drónok is betegeket szállítanak. Kiszáradások, infarktuszok, a Duna-parton mérgezések. Végig emberek feküdtek a folyó mentén, olyanok, akik nem tudtak ellenállni az apadó víznek, akkor sem, ha tudták, hogy bajuk lesz tőle. Magzatpózból fetrengtek, és a kezüket a hasukra szorítva várták az orvost – sorolta a férfi színtelen hangon.

– Nem sérültél meg? – aggódott Nóra.

– Nem volt nálam semmi, amiért bántottak volna. De kétszer igazoltattak, a másodiknál hazaküldtek, állítólag hamarosan életbe lép a kijárási tilalom.

– Anikó – csúszott ki Dani száján az első gondolata.

– Nincs baja, beszéltem az apjával – nyugtatta meg Bálint. – De nem hiszem, hogy egyhamar visszatér Budapestre. Sőt, szerintem iskola sem lesz egy darabig. Talán idén már mennetek sem kell, nem tudom.

Senki nem tud semmit. Akikkel a kapualjakban néhány szót váltani tudtam, mind csak félinformációkkal rendelkeztek.

– És a pánikkeltési törvény?

– Nem nagyon érdekel az most senkit. Ennél nagyobbban nehéz lenne kelteni.

Dani alig hallotta meg a szülei további szavait. Csak az visszhangzott benne, hogy nem látja újra a lányt délután. Mire a szobájába ért, már egy nem fogadott hívás várta, és egy üzenet az iskolától: az oktatást bizonytalan időre szüneteltetik.

– Ne félts, mi itt jól vagyunk – suttogta Anikó, amikor visszahívta. Nem a szobájában volt, talán a szülei is a háttérben lehettek, azért beszélt halkán.

– Mikor?

– Nem tudom, senki nem tud semmit. De bepótolunk mindent, ígérem! Most mennem kell anyának segíteni, de írok még! – fejezte be, és a kezével egy gyors csókot dobott a fiúnak, majd óvatosan a háta mögé nézett, nem látta-e meg valaki, és kilépett a beszélgetésből. Dani még sosem kapott dobott csókot, úgyhogy viszonzás helyett csak bámult. Még fel kellett vennie ezt az új, közvetlenebb ritmust. Eddig legfeljebb félszeg összenézéseik voltak, amiből riadtan kapták el a tekintetüket.

Estére már kihirdették a hivatalos kijárási tilalmat is. Kizárólag a nélkülözhetetlen munkakörökben

lehetett dolgozni, a rendőrök, orvosok, ápolók, tűzoltók és a szennyvíztisztítók mehetek munkába. Nóra és Bálint személyes üzenetet is kapott a cégüktől, otthonról sem csinálhattak semmit, hogy takarékoskodjanak az energiájukkal.

Ez persze még rosszabb volt. Ülni, és várni. Bármit tehettek volna, beszélgethettek, filmezhettek, játszhattak, olvashattak, de az egyre növekvő feszültségtől egyik sem tartott sokáig. Óránként elment egy rendőrautó az ablakuk alatt, az újság is megírta, hogy az egész várost folyamatos ellenőrzés alá vonták.

Fáradtan zuhantak ágyba, épphogy megmosták magukat egy kis vízzel, de egyikük sem bírta igazán elaludni.

Bálint hajnalban keltette a fiút.

– Ébredj, le kell költöznünk a pincébe.

– Minek?

– Órák óta nem hallottam járőrautót, és Zoli írt anyának egy üzenetet, hogy több peremkerületben áttörték a rendőrkordont az ingyenélők.

– Baj van? – ült fel riadtan Dani.

– Csak a biztonság kedvéért menjünk le. Talán reggelre már rendbe is jön minden – nyugtatta a férfit, majd segített neki a legszükségesebbeket összeszedni egy táskába. Váltásruhát, a tabletet, a munkaállomást, fogkefét és törölközőt.

A pincében állott levegő fogadta őket. Áthatott mindent a gyorsan lebomló vizespalackok és a szeletek csomagolásának a szaga, azonnal ki kellett nyitni a rácsozott kis ablakokat. Közben Bálint beüzemelte az acélkapu fölé szerelt kamerákat, amikkel belátta az egész udvart. Semmi mozgást nem jelzett, mégsem tudott megnyugodni. Nóra összeszedettebb volt, mint reggel, higgadtan ágyazott a szűk matracokon, és próbálta a nemrég vásárolt polcokon elrendezni a levitt holmikat.

Egyelőre nem foglalkoztak azzal, hogy otthonosan berendezkedjenek, bíztak benne, hogy reggel tényleg felmehetnek majd, nem gondolták, hogy ennél nagyobb volna a baj. Egyébként is csak egy könnyen tetlítőző mobilvécét vittek le, néhány napra elég váltásruhát, mosni sem tudtak, és tisztálkodni is csak alig.

Álmosan rogytak le a matracokra. Bálint és Nóra szorosan egymás mellett, Dani pedig olyan messzire a szüleitől, amennyire csak tudott. Azzal a gondolat-aludt el, hogy Anikó vajon hogyan reagál majd, amikor beszámol neki. Feltéve, hogy a lány túléli az éjszakát, jutott az eszébe. De ezt hamar elhessegette, a képekről úgy rémlett neki Dénes alakja, hogy inkább a rablóknak lenne félnivalójuk, ha arra tévednének.

Reggel a fiú ébredt elsőként. A szülei egész éjszaka aludtak, Bálint folyton felkelt, és a monitorokat

figyelte, vesznek-e valami mozgást a kamerák, ezzel felverte Nórát is, csak Dani aludt úgy, mintha minden a legnagyobb rendben volna.

Most viszont, ahogy felkönyökölt a matracon, azonnal a tablethez nyúlt, és a nem fogadott hívásokat, üzeneteket kereste. De a gép képernyője több próbálkozás után is sötét maradt. Akárcsak az apja munkaállomása, amin át a kertet és a kaput figyelte éjszaka. Nem törődve a szülei álmával felugrott, és az összes, levitt eszközt egyesével nyomkodni kezdte.

– Mind meghalt – fordult az apja felé, aki egyik kezével a csipákat próbálta kitörölni, a másikkal pedig a derekát nyomogatta, amit biztosan a rossz matracon feküdhettek el.

– Ki halt meg? – kérdezte az anyja is, aki a haját igyekezett összefogni, hogy ne lógjon a szemébe.

– Lemerültek.

Bálint lassan felfogta, amit a fia mondott. Idegesen vette ő is a kezébe a levitt gépeket, de mindegyik képernyő fekete maradt. Csak a karjába ültetett implantátum működött, mivel az a testéből nyerte az energiát. Ezen kezdett el gyorsan információkat keresni.

– Leálltak az erőművek. Nincs elég víz a hűtésükre. Határozatlan időre felfüggesztették a lakossági fogyasztást, a tartalékokkal a szennyvizet tisztítják – olvasta. A házban minden eszköz csatlakozott a ve-

zeték nélküli töltőállomásra, amit a nappaliban helyeztek el az egyik szekrény tetején. Azonban, ha a bukósíakra hasonló gép nem kapott áramot a kinti póznákról, semmit sem ért az egész.

– A rendőrség visszavonulásra kényszerült – haddarta idegesen Nóra, aki közben a többi hírt böngészte a saját alkarjába ültetett képernyőn. – Az ingyenélők ellepték a belvárost, és bandákba verődve fosztogatnak.

– Lent maradunk, nem lesz semmi baj – ölelte át őket Bálint. – Néhány nap alatt vége lesz az egésznek – hajtogatta még mindig.

– Hívd Anikó apját! – kérte Dani, és megpróbált kibújni a szorításból. A férfi már meg sem lepődött, kikereste Dénest a névjegyzékből, de a kijelző szerint tizenkét órája nem volt elérhető.

– Talán még alszanak – próbált értelmes magyarázattal előállni Nóra.

– Biztosan – bólogatott Bálint is.

– Állatok. Etetés. Fent kell lennie – tiltakozott a fiú, és aggódva nézett szét, mit tehetne.

Az anyja közben üzenetet kapott. Úgy tűnt, Zoli valahogy hozzá tudott jutni egy működő géphez. Azt írta, felfedték az álcáját, és menekülnie kell, egyelőre egy titkos búvóhelyen húzza meg magát, amíg tisztul a terep. De azt ígérte, egy-két napon belül csatlakozik hozzájuk.

Ha megjön a nagybátyja, ő majd segít, nyugodott meg kissé Dani. A férfi biztosan tudja majd, mi a teendő, és hogyan kellene kapcsolatba lépni Anikóval. Ez maradt minden reménye. Közben egyre fojtogatta a várakozás és a tétlenség. A szűk pincében nem talált semmit, ami enyhíthette volna a növekvő feszültséget, és még alig indult el a nap. Biztosan felmerészkednek majd mosdani a palackokból, üríteni, és ruhát csomagolni, de ezzel legfeljebb a délelőtt egy része telik majd el. A lemerült munkaállomáson pedig rajzolni sem tudott. A szüleire nézett, de a két felnőtt sem tűnt okosabbnak.

Ültek a matracaikon, és zajok, kiabálások hangjai után füleltek, vajon a rablók elérték-e már a házukat, vagy fel lehet még menni.

MÁSODIK RÉSZ

X.

Magyarország élen jár az önjárók legújabb modelljeinek összeszerelésében. A gyárak stabil munkaerőforrást nyújtanak Győrben, Kecskeméten, Debrecenben és Esztergomban. Az itt készült autók mindig biztonságosan járnak az utakat, és soha nem sodorják veszélybe a benne ülőket vagy a járókelőket.

(Részlet egy földrajztankönyv Önjárók szerepe a gazdaságban című fejezetéből)

Dani és a szülei mentolos cukorkát szopogattak, hogy legalább a szörnyű szájszaguk elmúljon, ami lassan belengte a kis pincét. A szellőzés az apró, bukóra nyitható ablakokon át a hőségben mit sem ért, Bálint óránként szidta magát, amiért nem szerelt be szagelszívót. Próbálták elütni az időt, de a várakozást és a teljes bezártságot mind nehezen viselték.

– Régen a szüleimmel kártyáztunk, ha elment az áram – mondta óvatosan Nóra. – Magyar kártyánk volt, és francia is, meg egy különleges, amit Unónak hívtak.

– Lehet, van valahol egy zsíros pakli valamelyikből – kelt fel lelkesen Bálint a matracról, és kinyújtotta az elmerevedett lábait. Kutatni kezdett a sarokban lévő, poros dobozban, amit a felesége kacatosnak hívott, és minden évben megkérte a nagytakarítás idején, hogy dobja ki végre. A férfi könyéig merült a régi kábelek, használhatatlan tabletek és kócsa csavarok sűrűjében, és azt a pillanatot várta, hogy a keze ráakadjon a kártyacsomagra, és azt mondhasa, ugye milyen jó, hogy nem dobtam ki.

Azonban rosszul emlékezett, a dobozban szinte semmi használhatót nem lelt, főleg kártyát nem, végül mégis elégedetten húzott elő valamit belőle.

– Ide nézzetek – kiáltott sugárzó arccal –, egy teljes adventi gyertya, hibátlan mind a négy darab!

– Gyufát is találtál? – kérdezte csüggedten Nóra, mire a férfi arca újra elszomorodott, és a gyertyákat visszajektette a dobozba.

Dani alig figyelt rájuk. Unalmában a szájában lévő, kemény cukorkával játszott, amit a nyelve hegyén egyensúlyozva próbált egyesével minden fogához odakocintatni. Ha nem sikerült, előről kezdte. Pont a bal felső kisörlőknél tartott, amikor a zajok beszűrődtek az ablakon át.

A hang az utcáról jött, közélről, több ember beszélgetett, hangosan, minden óvatosság nélkül, trappoltak, és valamivel csörögtek is, talán láncok

lehettek náluk. Bálint gyorsan becsukta az ablakokat, és a mutatójával csendre intette a többieket.

Talán nem mennek be.

Talán elhaladnak, ha látják, hogy sötét van bent.

Talán nem is rablócsapat.

De a reccsenés, amit hallottak, egyértelműen jelezte, hogy a kerítéskapu megadta magát valami súlyos eszköznek, és a banda robaja egyre közelebről halatszott. Már nem volt kivehetetlen massa, amit mondtak, az egybeolvadó, tréfálkozó, nevetésekkel tarkított beszédet hirtelen egyetlen, erős hang váltotta fel. Gyors utasítások követték egymást.

– Törd be! – És átszakadt fent a bejárati ajtó.

– Zsolti és Bandi előre, nappali, konyha, kamra, Máté és Geri, tiétek az emelet, vigyázzatok, a függöny mögött is elbújhattak.

Dani ijedtében lenyelte a cukorkát. Majdnem felköhögött, de annyira félt, hogy visszafojtotta. Úgy érezte, menten megfullad, a feje vörösödni kezdett, a szemét könny futotta el. Az anyja félreértette, azt hitte, sírni fog, gyorsan megölelte, és simogatni kezdte a fejét és a hátát, mint kicsi korában. A fiú máskor ellökte volna, de most nem esett annyira rosszul. Az apja megdermedve, ökölbe szorított kézzel, ugrásra készen figyelte a pince ajtaját.

Fentről őrjítő hangok szűrődtek le. A padlóhoz csapódó bútorok, csörömpölés, felhasadó kanapé-

huzat, dübörgő léptek az emelet lépcsőjén, mintha egy elefánt rohangálna rajta fel-alá.

Dani a neveket ismételte magában. Zsolti, Bandi, Máté, Geri, és aki a parancsot adta, talán ő sem maradt egyedül. Legalább öten, de lehet, többen is. Ha megtalálják őket, esélyük sincs.

Legalább egy órán át csak törtek-zúztak odafent. Néha elcsíptek egy-egy káromkodást, vagy parancsot, a csapat egyre idegesebbnek tűnt, amiért nem talált semmit.

– Teljesen tiszta – mondta egy hang az ablak mellett, és öngyújtó kattánása hallatszott. Dani nem ismerte fel, mi lehet a hang, de Bálint és Nóra még jól emlékezett gyerekkorából a dohányzó felnőttekre, és döbbenet néztek össze. Némán is megértették már egymást, mindketten ugyanarra gondoltak: honnan van ezeknek cigijük?

– Összeszedtek mindent, és elmentek – helyeselt egy társa, de az utolsó szavakat már alig értették, mert közben beleszívott a cigarettába.

– Hülyék vagytok – lépett melléjük az, aki korábban a parancsot osztogatta. – Itt áll a kocsí az udvarban.

– Talán kettő van nekik.

– Ennyire nem tűntek gazdagoknak. Két kocsit tartani rohadt magas adókkal jár, még Budán is keveseknek van.

– Honnan tudod te ezeket, Gabesz?

– Nem csak azért jártam be az iskolába, hogy csajozzak, meg cigizzek a vécében – felelte élesen a parancsnok, de aztán felröhögött, a hangja öblösen töltötte be az udvart, és a másik kettő is, mint akik feloldódnak valami nagy feszültség alól, vele nevettek.

– De akkor hol lehetnek?

– Szerintem a pincében kuksolnak – mondta Gabesz, majd belerúgott a felé eső pinceablakba. – Ott vagytok lent, ugye? – kiabált, mire Danit kirázta a hideg.

Valaki lenyomta a kilincset.

Óvatosan, alig hallhatóan, csak azt látták bentről, hogy mozdul a fogantyú.

Aztán erősebben, visszhangzott tőle a helyiség.

Újra és újra.

Rángatni kezdték.

Valaki idegesen az ajtóba rúgott.

– Az acélon nem jutnak át – suttopta Bálint, hogy magát is nyugtassa. De rögtön eszébe jutott, hogy ők sem tudnak egyelőre kimenni, és már szellőztetni sem lehet. Ha ez sokáig így marad, ha nem adják fel, hamarosan pokoli lesz bent a hőség, a szagokról már nem is beszélve. Legfeljebb az éjszakát bírják ki, de másnap dél körül megaszalódnak vagy megfulladnak, ha nem tudnak egy kicsit ablakot nyitni.

Egy pillanatra úgy tűnt, a csapat beéri ennyivel, a léptek távolodtak, és beszéd sem szűrődött át az ajtón.

Pár perccel később azonban már újra hallották őket, valamit húztak maguk után, majd ketten nagyot nyögtek, ahogyan azt a valami megemelték.

Akkorát zengett az ajtó, hogy majdnem megsüketültek odabent.

Faltörőkosként használták azt a valamit, és megpróbálták azzal betörni.

Bálint a családja mellé guggolt, és átkarolta őket, úgy suttogott a fülükbe.

– Az ajtó egy teljesen új technológia, a cégünk fejlesztette ki. Nem fogják tudni áttörni. Tartsatok ki még egy kicsit, fel fogják adni. Addig a gyertyákból gyúrtatok magatoknak füldegőket, azzal elviselhetőbb lesz a dübörgés.

A gyertyák nagyon vastagok voltak, késsel vágta le darabokat belőlük, de aztán meglepően könnyen lágyult meg a viasz, még a nyirkos tenyerükben is. A csapat csak rövidebb pihenőket tartott, folyamatosan dörömböltek, de egyre kisebb lendülettel, érezhetően fáradtak, még úgy is, hogy válhattak egymást. A füldegők nem nyújtottak teljes védelmet, de sokat enyhítettek a zajon, és miután látták, hogy az ajtó tényleg kitart, némi levegőhöz is jutottak végre.

Éjszaka volt, mire végre csend lett.

Nekik is enniük és inniük kell valamikor, gondolta Dani, nem beszélve az alvásról. Abban is biztos volt, hogy reggel újult erővel folytatják majd, és előbb-utóbb képesek lesznek áttörni az ajtót. Vagy rájönnek, hogy ne azt üssék, hanem a falat, és akkor néhány óra alatt bent lesznek.

Bálint egy ideje a matracon gubbasztott, és a karjába épített képernyőt nyomkodta. Nóra idegesen nézte, hogy miért nem velük foglalkozik inkább, de teljesen kimerült, és nem volt kedve megszólalni sem. Amikor a férfi finoman megérintette a vállát, ijedtében majdnem felkiáltott.

– Sikerült összekötnöm a kinti kamerákkal. Néhány percig kapnak áramot, de utána lemerülnek, ahogyan ez is – mutatott az alkarjába ültetett gépre, majd a fiához fordult.

– Dani, te kiférsz a kis ablakon. A rácsokat belülről le lehet szerelni, mielőtt indulsz, leveszem. Beindítom a kamerát, és ha tiszta a terep, kimászol. Az önjáró a ház előtt van, ülj be, és azonnal indíts az első címre, ami eszedbe jut, majd útközben módosítasz. Menj el Anikóékhoz, utánad fogunk menni, amint lehetséges.

– Nem. Meghaltok. Leütnek. Nem érem el. Észrevesznek. Meghalok – hadarta Dani, ahogy eszébe jutott az összes lehetséges rossz végkifejlet, de az apja leintette. Az anyjára nézett, aki remegett, mégis

próbált biztatóan nézni rá, majd hirtelen elfordult, és valami olyasmit dünnyögött, hogy csomagol egy-két szeletet és vizet az útra.

Bálint nem hagyott időt a fiának gondolkodni. A kertkapuhoz legközelebb eső ablakhoz állította, és bekapcsolta a kamerákat.

A pinceajtó előtt a fűben négyen aludtak. Mind feléjük fordított fejjel, amitől először azt hitték, figyelnek, de a szemük csukva volt. Tehát egyvalaki őrködött, talán körbe-körbe mászkált. Hogy kiderüljön, a férfinak be kellett kapcsolnia a többi ház körüli kamerát is, ami miatt még gyorsabban merült a gép.

Végre megtalálták az őrt, néhány méterrel arrébb dohányzott. Láthatóan a pinceajtóra koncentrált, hogy azon át ne jusson ki senki, az ablakokkal és a kertkapuval nem törődött.

– Most – mondta Bálint, lábujjhegyre állt, és óvatosan leemelte a rácsot. Bakot tartott Daninak, de a fiú ügyetlen volt, nem bírt ráállni, és csak lógott az ablak peremén. Nem volt elég ereje, hogy felhúzza magát, úgy érezte, menten visszazuhan. Mégis emelkedni kezdett, az apja tolta a talpát, és a fiú minden erejét összeszedve kinyomta magát. Félig már kint is volt a szabadban.

Az orrát megcsapta a hűvös levegő, és ahogy oxigénhez jutott, felélénkült. Rögtön meglátta az őrt

álló srác cigarettafüstjét, és az ijedségtől elöntötte az adrenalin. Pillanatok alatt kint állt az udvaron, a falhoz simult, alig vette észre az ablakon kikandikáló vászontáskát, amit az anyja nyújtott neki.

Nem köszönhetett el tőlük, csak biccentettek egymásnak.

Az őr cigarettafüstje közben eltűnt. Talán csak ki-aludt a parázs, de az is lehet, hogy mozgásba lendült. Nem maradt idő gondolkodni, Dani gyors léptekkel az önjáró felé indult. Már a kapuban volt, a torkában dübörgő érzés futott át, amikor ráüvöltöttek, és teljesen megdermedt.

– Hé! Hé, te ott! Állj meg azonnal! – kiabált rá az őr, felverve a társait, és hirtelen mintha ezer torokból érkezett volna felé a dühös ordítás.

Maga sem tudta, hogy vágódott be a kocsiba, mielőtt utolérték volna, de már az autóban ült, és az ajtókat is bezárta, amikor az első ütés csattant a szélvédőn. Az ablak nem repedt be, de azért örökké nem tartott volna ki.

Az autóban barátságos fények gyúltak, és a bizalomgerjesztő hang őrijtő lassúsággal érdeklődött az úti cél felől.

– Anikó, kollégium – vágta rá Dani az első címet, ami eszébe jutott, mire bekapcsoltak a kocszi fényoszórói, egy pillanatra elvakítva a támadókat, és végre felzúgott a motor is.

– Az úton gyalogosforgalom akadályozza a kihajtást. Kérem, várjon – szólta a robotpilóta. Dani akkor jött rá a terv buktatójára. Az önjáró azt sem bánja, ha szétverik a sofőrjével együtt, nem fog emberek közé hajtani.

– Kézi vezérlést – adta ki az utasítást, és hirtelen a nagybátyja jutott eszébe, milyen magabiztosan vezetett.

Az ütések egyre záporoztak az autó minden oldalára, így a vezérlő ezúttal nem oktatta ki arról, hogy nem áll fenn vészhelyzet. Engedelmesen kiadta a kormányt és a pedálokat, Dani pedig már nyomta is a gázt. A váltót direkt nem kérte, a tanfolyamon minden alkalommal lefulladt, amikor megpróbálta a régi módszerrel beindítani az autót. Akkor a tanára csak a fejét ingatta, de végül nem erőltette, nem volt feltétele a jogosítványnak.

Dani annyira beletaposott a gázba, hogy az önjáró szinte kivágódott a csapat szorításából. Az elöl álló srác a szélvédőnek csapódott, aminek ez lehetett az utolsó csepp, mert hosszan végigrepedt. Dani csak az utolsó pillanatban vette észre az előtte álló tölgyfát, aminek majdnem nekiment, de hirtelen fékezett, és végre a potyautasa is lesodródott a motorháztetőről.

De a banda csak egy pillanatra hőkölt hátra. Amint észrevették, hogy még lehet esélyük, nem foglalkozva a sérült társukkal, az autó felé vetették

magukat. Dani közben hátramenetbe kapcsolt, hogy kikerülhesse a fát, így pont a felé rohanó fiúk felé irányította a kocsit. Újabb csattanás jött az oldala felől, az egyiküket biztosan eltalálta, a többiek félre tudtak ugrani. Végre nem állt senki sem előtte, sem mögötte, így kihasználva a helyzetet Dani valamivel óvatosabban a gázra lépett, és legalább három utcán át csak ment előre.

Akkor fékezett csak, amikor egy kereszteződéshez ért. Ugyan autóforgalomra nem számíthatott, megállt, és hátranézett. Az egész környék néptelen volt. Egész testében remegett, alig tudta kiadni az utasítást az automatának, hogy vegye vissza az irányítást.

– Anikó, Pécs – mondta be az új úti célt. Az önjáró visszahúzta a kormányt és a pedálokat, majd halkán felmordult, és útnak indult.

Dani a szülei gondolt. Vajon ki tudja majd használni, hogy kettőt megsebesített? Esetleg a banda inkább továbbmegy, másik célt keresve magának? Látták egyáltalán, hogy sikerült meglógnia?

Hatalmasat kordult a gyomra, rájött, hogy reggel óta nem is evett semmit. Nagy nehezen elrágott egy szeletet, a falatok alig mentek le a torkán. A palack vizet, amit az anyja csomagolt, félig kiitta. Próbált az útra figyelni, a robotpilóta szerint még két óra volt hátra, de az autó lassan elringatta, szinte beleájult a kényelmes ülésbe.

XI.

A panelházak nem renoválhatóak tovább a tervezett költségvetéssel. A perem lakói nem képesek maguk finanszírozni a szükséges változtatásokat, az állami beavatkozás azonban önmagában nem fedezi még a minimális korrekciókat sem. Megújításra szorul a gépészeti rész, a szigetelés, a szellőzés, a víz- és a csatornarendszer. Helyenként egész emeletek visszabontására volna szükség.

*(Részlet a Peremvidékek lakhatási lehetőségei
2052-ben című tanulmányból)*

Dani kopogásra ébredt. De a hang nem volt gyöngéd, mint amikor a szülei akartak bemenni hozzá, így arra még félálomban is rájött, hogy nem otthon van. A hajnal gyenge fényei megvilágították az üres ülések műbőr huzatát, és eszébe jutott az éjszakai menekülés. Azonnal felült, a szíve hevesen verni kezdett a gondolatra, hogy mindjárt láthatja Anikót, de valami nem stimmelt.

Kinézett az ablakon, de mezők és veteményes helyett betont és kábeleket látott. Ahogy jobban

szemügyre vette, valószínűleg egy töltőállomáson parkolt. Lemerülhetett az önjáró, jutott eszébe, mivel az autó, ha észleli az energiacsökkenést, a legközelebbi kútra vezet. Itt általában egy robot vagy egy zseb-pénz-kiegészítésért dolgozó diák feltölti az akkumulátort, és már mehet is tovább, az árát automatikusan vonják a számlájáról. Az állomás azonban kihalt volt, szerény, ember működtette hely, ami most leginkább egy szellemváros félreeső részletére hasonlított.

El is feledkezett a kopogásról, így amikor újra meghallotta, ijedtében felugrott, és beverte a fejét a tetőbe. Óvatosan megfordult, remélve, hogy nem a rablóbanda érte utol, hogy bosszút álljanak rajta. Az ajtó túloldalán egy nagyjából korabeli lány állt. Dani nem nagyon találkozott még túlsúlyos emberrel, így meglepődve figyelte a rábámuló kerek, pattanásokkal teli arcot.

Le akarta húzni az ablakot, de a gomb nem engedelmeskedett, vagyis a kocsi teljesen lemerült. Nem maradhatott örökre bent, ráadásul egy lánytól talán tartania sem kell annyira, így végül kinyitotta az ajtót. Egyelőre nem mert kiszállni, várta, hogy lesből rárontsanak, kirángassák, és közben úgy méregette a lányt, mintha az csapdát állított volna neki.

– Egyedül? – kérdezte Dani gyanakodva.

– A három bátyám bent van az állomás boltjában, vizet keresnek – vágta rá a lány. Gyorsan beszélt, alig

lehetett követni, ráadásul a fiúnak még zsongott a feje a kialvatlanságtól. Amikor felfogta, hogy három, nála nagyobb is lehet a közelben, majdnem visszarántotta az ajtót, de addigra a lány már olyan közel állt, hogy nem sikerült becsukni.

– Te félsz tőlem? – lepődött meg.

– Nem – vágta rá Dani, de a remegő hangja elárulta.

– Igazából nincs bátyám. Csak egy húgom van otthon, beteg szegény, nem ivott már két napja – vallotta be a lány, majd a kezét nyújtotta: – Alarián vagyok.

– Kegyetlen Tündék, női karakter?

– Anyám rajongó volt, folyton azzal játszott, mielőtt megszülettem.

– Nem lehet név.

– A peremen megengedik. Itt sok mindent lehet, amiről fogalmad sincs. Egyébként mindenki Alinak hív.

– Dani – fogta meg végre a fiú a bemutatkozásra nyújtott kezét.

– Elég unalmas – vont a vállát Ali.

– Lehet.

– Nagyon furán beszélsz, Dani – méregette a lány, ahogyan a hibás árut szokták, és most a fiún volt a sor, hogy megvonja a vállát.

– Húgod. Beteg. Víz, hátsó ülés.

– Tessék?

– Ha kell. Vigyed.

– Te tényleg nekem akarsz adni egy liter vizet ingyen?

– Igen.

– Nem vagy normális. Pár napon belül meg fogsz halni. Vagy órákon belül, ha rád talál egy csapat.

– Pécsre megyek.

– Minek?

– Anikó.

– Ott lakik a csajod? – hökkent meg Ali.

– Olyasmi.

– Hogyan akarsz odatalálni?

– Állomás. Bent. Pót-akkumulátor.

– Ha volt is bent olyan, már régen ellopták.

– Megnézem – mondta a fiú, majd a lány kezébe nyomta a maradék vizet. Ali döbbenetesen vette el a kincset, majd végignézte, ahogyan a fiú hosszú léptekkel betrappol a betört üvegű boltba.

A lánynak igaza volt, az üzletet teljesen kifosztották, csak haszontalan dolgokat talált, mint illatosító, üres szeletes zacskó, ablaktörlő vagy tusfürdő.

Csalódottan indult vissza a kocsihoz, majd tehetetlenül az ülésre rogyott. Gondolkodni próbált, de egyre jobban úrrá lett rajta a kétségbeesés, hogy mi lesz vele, hogyan jut ételhez és vízhez, egyáltalán, mivel menjen Pécsre, ahol Anikó és talán a szülei is már várják.

– Hé, fura fiú, velem jöhetsz, ha akarsz – lépett elé a semmiből Ali.

– Hová?

– Hát hozzám. Ketten nagyobb eséllyel tudunk útközben kaját vagy vizet szerezni.

– Hogyan?

– Ha sokat akadékoskodsz, itt hagylak.

Dani egyvalamit nem akart, egyedül maradni az út szélén, így végül elfogadta a lány meghívását. Kivette az aksit az önjáróból, bízva benne, hogy valahol találnak egy napelemes töltőállomást, és útnak indultak. A nap már majdnem teljesen felkelt, az autópálya aszfaltja így is szinte elviselhetetlenül meleg volt, de nem messze már látszottak egy nagyobb város épületei.

Ahogy közeledtek, meglátták a köszöntőtáblát, de az a játékos videók helyett feketén meredt rájuk. Alatta egy régi, rozsdás oszlopon még állt a felirat, Dunaújváros. Dani megborzongott egy pillanatra, eszébe jutott minden, amit tanult, és az is, amit Zoli mesélt a városról a szüleinek, amikor azt hitték, hallótávolságon kívül van.

Csak Dunaújvárosba ne helyezzenek. Azt nem bírnam ki. Beton mindenütt, a forróság másfél-szer nagyobb, mint Pesten, naponta halnak meg emberek, mert egyszerűen nem bírják elviselni.

Egyébként is, inkább csak Újvárosnak kellene hívni, a Duna már alig emlékeztet a régi önmagára.

– Tudom, mire gondolsz – zökkenetett ki Ali. – Hogy itt nem is laknak rendes emberek. Itt mindenki ingyenélő, mert akinek volt lehetősége, messzire költözött. Én akkor is Csodaújvárosnak hívom – magyarázta a lány, és Daninak már zsongott is a feje. Nem volt elég a meleg, az útitársának be nem állt a szája.

– Ingyenes a tanítás, és nem kell egyetemre menni, nem kell dolgozni sem, ha nem akarsz, azt csinálsz tizennyolc éves korod után, amit csak szeretnél. Igazából előtte is.

– Játsszotok – állapította meg Dani.

– A szüleim generációja, igen. De ez nagyon előítéletes hozzáállás. Én például művész vagyok – közölte büszkén Ali.

– Milyen?

– Fényszobrász.

Dani hallott már a fényszobrokról, de különösebben nem nyűgözték le. A technika lényege a számítógépes előtervezés volt. Az ember felvette a pántot, és órákat töltött azzal, hogy egy virtuális környezetben kitalálja a mintát. Lehetett dolgozni vésővel és kalapáccsal gránitból, vagy fával, agyaggal, gyakorlatilag bármivel, amivel akartak. A program a művelet

során megtanulta a formát, a színeket és a méreteket, és aztán kivetítette egy erre alkalmas lézersorral a valóságban. Ha valami a virtuális térben nem sikerült jól, utólag egy másik programmal még lehetett finomítani rajta, sőt az anyagon, színeken is változtatni lehetett. Annyiból praktikus volt, hogy ki lehetett állítani a köztereken, és ha az embernek útban volt, nyugodtan át tudott rajta gyalogolni.

– Rajzolok – vallotta be Dani. Úgy érezte, a lány már annyit mesélt magáról, hogy illik valamivel viszonoznia.

– Akkor elviszlek valahová, nagyon fog tetszeni – felelte lelkesen Ali.

– De a húgod.

– Útba esik, ne izgulj.

Ahogy egyre beljebb értek a városban, az egykori paneltömbök nyomasztóan magasodtak följük. Dani hallott ezekről, néhány évtizedre tervezték, majd a kétezres években sorra újították fel őket, de kétezer-harminc után a legtöbbet lebontották, és korszerűbb házakat emeltek a helyükre, kivéve a peremen. Azt álmában sem gondolta, hogy van olyan város, ahol minden épület ilyen.

Egy tömbház aljában álltak meg, egy kis üzlet ajtaja előtt. Ahogy a fiú jobban szemügyre vette az utcát, rájött, hogy a környéken tucatjával vannak a hasonló boltok.

– Nálunk egyetlen pláza működik, de a legtöbben csak leugrunk a sarokra, ha kell valami. Néhányan hülyére dolgozzák magukat az ilyen helyeken, és abban bíznak, hogy másik városba költözhetnek – magyarázta Ali, amikor látta a másik zavarát.

Be akartak nyitni, de az ajtó zárva volt. Egy szerény tábla hirdette csak a bejárat fölött, hogy papír-írószerszámok, Dani nem is értette, miért fog tetszeni neki a hely.

– Zárva – mondta a fiú, miután kétszer is megrángatta a kilincset.

– Persze, mindenki otthon szenved ebben a melegben – nevetett Ali, majd felkapott egy követ a földről, és beverte vele a kirakatot. Amíg a másik ámulva nézte hol a betört ablakot, hol a környéket, nem jön-e értük valaki, a lány könnyedén kispert egy másik kővel a szilánkokat, és már bent is volt.

– Gyere már! – kiabált ki Daninak, aki nagy nehezen rávette magát, és bemászott utána.

A boltban tele voltak a polcok mindenféle papírral. A fiú elámult egy pillanatra, ezek nem az általa ismert, kőporból és építési törmelékből gyártott lapok voltak, hanem a régi, faalapú technológiával készültek. Az ilyesmi nagyon környezetszennyező, azt hitte, már sehol sem lehet kapni.

– Ez kimondottan rajzoláshoz van – emelt fel egy köteget a lány. Az egyik polcon talált egy erős háti-

zsákot, és pakolni kezdett bele. Három csomagot is betett a lapokból, mellédobott két vázlatfüzetet, majd az egészet Dani kezébe adta. – Tollat, ceruzát keres magadnak.

Ali a raktárat kutatta át víz vagy élelem után, próbaképp felfeszítette az öreg kasszát is, de sehol nem talált semmit. Közben Dani lenyűgözve próbálgatta egy direkt erre tartott lapon a tollakat. Ismerte mindet, a munkaállomásán a programok utánózni tudták az összeset, de igazi tust még soha nem fogott a kezében. Volt valami varázsa, amit a géppel nem érzett addig. Eltett minden fajtából hármat, de még így is maradt bőven hely a táskában. Végül meglátta a színeseket is. Azonnal Anikó jutott eszébe, aki egyébként is rajongott a régi, analóg dolgokért. Elvett párat a legnagyobb színkálájú készletek közül, majd eszébe jutott hirtelen valami, amiről majdnem megfeledkezett.

Ali látta, hogy valamit nagyon keres a pultnál.

– Fizetni akarsz?

– Nem lopok.

– Van pénzed? – döbönt meg a lány.

– Számlán –felelte Dani, és az ujját reflexből nyújtotta is, hogy ha megtalálta a panelt, érinthesse. Ali nevetésére kapta fel a fejét.

– A kisboltokban csak káféval tudsz fizetni.

– Káfé?

– Nagyiék mondták így a készpénzt. Tetszett, eltanultam.

A fiút végül úgy kellett táskástól kivonszolni, alig lehetett rávenni, hogy magával vigye a drága holmit.

Ali néhány tömbbel arrébb újra megállt, és az egyik házra mutatott. Látszólag ugyanolyan volt, mint az összes többi betonépület, mégis magabiztosan állította, hogy ott lakik. Dani el sem tudta képzelni, hogyhogyan nem nyitnak be állandóan az emberek egymáshoz a sok egyforma külsejű lakás között.

A lépcsőházban áporodott szag fogadta őket.

– A lift nem működik, de csak a másodikra kell felmenni.

A másodikon a jobb szélső lakás előtt goromba férfi támaszkodott a falnak, és egyenesen rájuk meredt. Dani már el is futott volna, de Ali könnyedén keresztüllépett a fickón, majd benyitott.

– Fényszobor – mondta döbbenetben Dani.

– Az egyik legjobb munkám. Be sem kell zárni az ajtót, olyan jól őrzi a lakást – nevetett a lány.

– Szia – köszönt Dani, amikor belépett.

– Ketten vagyunk, csak én lakom itt – nézett rá meglepetten Ali.

– Húgod?

– Ja, azt kitaláltam. Látszott, hogy rendes srác vagy, és simán odaadnád a vized, hogy segíts valakin. De most már barátok vagyunk, nem kell hazudnom.

Dani már nem döbbsent meg a hallottakon. Viszont Anikót leszámítva soha nem maradt még kettesben lánnyal, és most kényelmetlenül nézelődött körbe, hátha rájön, mit is kellene tennie.

Ezzel szemben Ali otthonosan rúgta le a szandálját, majd elővette a megszerzett vizet, és nagyot húzott belőle.

– Kérsz? – kínálta meg a fiút, aki rá akarta vágni, hogy eleve az övé volt, de inkább csak elvette. A pólójával letörölte a flakon száját, és ivott pár kortyot, vigyázva, hogy maradjon még, hosszú délután állt előttük.

– Félsz a baciktól, mi? – nevetett Ali. – Akkor egy sört sem felezel meg velem?

– Alkohol. Jelez a chip.

– Ja, tényleg, nektek olyan is van. Kiszedjem?

– Tilos.

– És ki büntet meg? Vagy azt gondolod, érted jönnek miatta?

Dani elgondolkodott. Egy ilyen nagy bűnért biztosan beviszik a rendőrök, legalább egy napra bent tartják. Viszont az őrsön talán van valamennyi víz, és utána nagyobb biztonságban lesz, mint ezen az idegen helyen. Talán még a szüleit is értesíteni tudják. Próbálta magabiztosan maga elé nyújtani a karját, mutatva a lánynak, hogy készen áll.

– Nagy műtét lesz, csak akkor, ha nem félsz. Megéri két deci sörért? – kérdezte komoly arccal Ali, Dani pedig bólintott, csak az járt a fejében, hogy mindjárt érte fognak jönni, és akkor minden rendben lesz. Bár a táska miatt aggódott, hogy lebukhat a lopással is, de azt meg legalább kifizetheti, ha lesz rá lehetősége.

– Csukd be a szemed, rohadtul fog fájni. Igazából jó lenne, ha ráharapnál erre a fakanálra is, mert különben leharapod a nyelved.

– Csináltad már?

– Soha.

Dani lehunyta a szemét, és úgy ráharapott a kanál fanyelére, hogy érezte, ahogyan a rostok reccsennek a foga alatt.

Várta a fájdalmat, de nem jött.

Talán még készülődik.

Percek teltek el.

Még mindig semmi.

Egy csattanás, szisszenő hang.

Valaki nagyot kortyolt mellette.

Kinyitotta a szemét, az orrát ismeretlen szag töltötte be. Ali vele szemben ült, és üvegből szürcsölte a sört.

– Kérsz? – kérdezte, de végül nem bírta tovább tartani a röhögést. – Estig bírtam volna nézni, ahogy így állsz.

– Kiszedted?

– Dehogy, az tök véres lenne és gusztustalan. Viszont ezzel a kis géppel ki és be tudom kapcsolni. Nekem kettő van belőle, a másikat beledobtam a táskádba, ha akarod, majd visszakapcsolod – mutatta fel a kezében tartott műszert a lány.

Dani úgy érezte, kirántották alóla a szőnyeget. A fejét forróság öntötte el, üvölni akart, de a szavak nehezebben jöttek, mint valaha. A rendőrségről is megfélekedezett.

– Neked. Van. Áramod – bökött a gép villogó kijelzője felé.

– Van egy hordozható napelemem – vallotta be Ali, mintha ez magától értetődő volna, majd megint belekortyolt a sörébe. – Tegnap éjjel loptam egy bandától, akik olyan béna őrt állítottak, hogy elaludt mellette – magyarázta tovább, de Dani beléfojtotta a szót.

– Pécsen lehetnék.

– Most mit vagy úgy oda? Mondd, hogy nem szórakoztál jól!

– Hazudtál.

– Rohadtul egyedül vagyok itt, érted? – csapta Ali az üveget az asztalra. – A szüleimet elvitték valahová egy hete, engem meg itt hagytak a rablóbandák és az üres lakások között. Azt sem tudom, most hol vannak, napok óta nem járt erre senki. Itt van a rohadt

töltőd, ha annyira kell – mondta, és az utolsó szavaknál könnyek jelentek meg a szemében, ahogyan Dani elé dobta a súlyos eszközt.

A fiúnak a másik könnyei láttán elpárolgott a dühe, épp csak egy kis sértettség maradt a helyén. Leforrázva vette elő az önjáró akkumulátorát, hogy csatlakoztassa, majd az egészet az erkélyre vitte, hogy a délutáni nap hamarabb feltöltse. Legalább éjfélig nem fog tudni elindulni vele.

Amikor visszatért a lányhoz a konyhába, nem tudta, mit mondjon.

– Bocs, hogy átvertelek – szólalt meg végül Ali. – Békekorty? – nyújtotta felé az üveget. Dani hezitált egy pillanatig, majd elvette, és beleivott. Az ismeretlen ízről nem tudta eldönteni, ízlik-e neki, úgyhogy újra meghúzta.

– Hé, ne az egészet! – szólt rá a lány, de közben nevetett. – Mesélj nekem erről az Anikóról – kérte.

Dani nem nagyon akart megnyílni, főleg nem egy másik lánynak, aki ráadásul lépten-nyomon átverte. Végül mégis furcsa késztetést érzett arra, hogy beszéljen, mintha az agya egy hátsó szegletében erőltetné. Továbbra is címszavakban, félmondatokban mesélt Alinak a rajzolásról, Anikó rajongásáról a gitárok iránt, a közös képregényről, és végül még az első csókról is. A lány tátott szájjal hallgatta, és hol együttérzően, hol meglepetten, hol gúnyosan szólt

közbe. A fiú a végén fáradtan dőlt hátra, úgy érezte, annyit beszélt egyszerre, mint még soha.

– Ha feltöltött az aksid, menned kell, igaz? – kérdezte szomorúan Ali.

– Van tableted? Üzenetek.

– Persze, mindjárt hozom – ment át a másik szobába a lány, és közben azon gondolkodott, hogy biztosan jó természete van ennek az Anikónak, mert mindennap azért nem lehet könnyű beszélgetni ezzel a fiúval. De ahogy visszaindult, és meglátta, ahogy Dani kisimult arccal maga elé mered, rádöbbsent, hogy nagyon is meg tudná szeretni, ha más körülmények között lennének. De nem maradt ideje ezen hosszan ábrándozni, mert Dani észrevette, és kérdőn meredt rá.

– Este töltöttem fel, remélem, még működik.

A fiú gyorsan átjelentkezett a saját fiókjába. Három üzenete volt Anikótól, kettő szöveges és egy videó.

Megpróbáltak betörni hozzánk, de a kutyák elkergették őket. Kiderült, hogy apának van egy puskája, azzal utánuk lőtt, szerintem nem jönnek vissza.

Dani szíve kalapált, ahogy elképzelte a jelenetet. Sokat hallott már Dénesről Anikótól is és a saját apjától is, nagyjából sejtette, hogyan történhetek az események. Gyorsan a következőre ugrott.

Köröz egy autó a ház előtt. Nem rendőrök, inkább katonáknak tűnnek, de nem a honvédelemtől, a környezetvédelmi osztag ellenőreire emlékeztetnek.

Ezt viszont már nem értette. Mit keres a környezetvédelmi osztag a pusztaságban? Talán csak megakarták óvni őket, hogy mérgezett vízből igyanak. Ezek után már félve nyitotta meg a videót.

A kezdőkép nagyon remegett, elmosódva látszott csak Anikó szobája. A lány az ablakon bámult ki felé, először csak egy pillanatra látszott, majd végre magára irányította a kamerát. A haja zilált, a szeme kialvatlan volt, aggódva nézett vissza a képernyőről.

– *Dani! Éppen betörnek hozzánk. Nem tudom, mit akarnak, apa puskával áll az ajtóban* – hadarta, és az ablak felé irányította a gépét. Látni lehetett, ahogyan a korábbi egyenruhások egy faltörőkost vesznek ki egy furgonból, és megindulnak vele a ház felé. A szabadon engedett, csaholó kutyákat egy-egy lövéssel leterítették, Anikó az öklét harapva fojtotta el a sikoltást. Valaki állt még a lány mögött, talán az anyja.

– *Szaladj az üvegházba, bújj el, és ne gyere elő semmiképp!* – utasította a kemény, női hang, és a kép újra elmosódott, talán a padlót és a falakat mutathatta. Anikó futott az üvegházig, ott a zsebébe tette a gépet, egy ideig csak sötétség látszódott és riadt zihálás

hallatszott. Aztán hirtelen újra Anikó arca tűnt fel, kétségbeesetten, a könnyeivel küzdve, halkán beszélt.

– *Nagyon félek, Dani. Amint tudsz, hívj!*

A küldés dátuma arra a hajnalra esett, amikor elment az áram.

Dani nem tudta, mihez kapjon először. Hívta a lányt, de hiába. Fel-alá járkált a konyhában, Ali szótlanul nézte, a körmével a konyhaasztal szélén lévő repedést babrálta.

– Itt nem nagyon maradtak komoly rablóbandák – mondta végül, majd megvárta, hogy a fiú figyeljen rá, és csak azután folytatta. – A felnőtteket és a nagyobb fiúkat szinte mind elvitték. Olyan egyenruhások jöttek értük, mint a videón.

Dani inkább nem szólt közbe. A nyelve hegyén volt, hogy az újabb elhallgatás miatt mérgelődjön, de kezdett hozzászokni.

– Senki sem tud biztosat, de Paks felé állítólag nagy a mozgolódás, arra ne menj, kerüld ki valahogy. Szerintem van már elég energia az akkumulátorodban, de vidd el a töltőt nyugodtan, majd azt mondom, elloptad.

– Kinek – bukott ki mégis a kérdés a fiúból.

– Hát a lányoknak, akik azt várják, hogy jeleznek nekik. Hogy elaludj, álmodban megkötözzelek, és akkor valahogy rá tudnánk venni, hogy nekünk

utald a pénzed. Ez a mostani állapot nem tart öröké, és akkor jól jött volna.

– De hát.

– Az volt a feladatod, hogy a bizalmadba férközök. A fiúk nélkül gyengébb lett a csapatunk, taktikázunk, úgy szerezzenek meg, ami kell, ahogy tudjuk.

– Legyőztetek volna.

– Igen, már tudom egy ideje. De nagyon sok pletyka van a pénzesekről.

– Mik?

– Hogy mindnek fegyvere van, úgy verekednek, mint a szereplők a játékokban, ilyesmi.

– Hülyeség.

– Miért, ti nem hallottatok rólunk semmit? – vont a fel a szemöldökét Ali.

– Miért engedsz?

– Mert megkedveltelek. És tudom, milyen, ha nagyon hiányzik valaki. Bármit megtennék, hogy újra lássam a bátyámat.

– Nincs is.

– Dehogynem. Huszonöt éves, gyakorlatilag ő nevelt fel. A szüleink nyolc éve haltak meg egy balesetben.

– Ez igaz? – kérdezte Dani.

– Nagyjából – mosolyodott el keserűen a lány. – Indulnunk kell, mielőtt besötétedik.

A fiú bólintott, és eltette a hátizsákba az akkumulátort. Az önjáróig szótlanul mentek egymás mellett, Dani inkább csak vakon követte, hagyta, hogy Ali az ő szeme is legyen. Gond nélkül érkeztek meg a benzinkúthoz, a kocsi sértetlenül állt ott, ahol hagyták.

– Nagy szerencséd van, hogy nem lopták még szét. De ha jön az esti hűvös, valaki el fog jönni érte, sietnünk kell.

– Velem jöhetsz – bökte ki hirtelen a fiú.

– Nem akarok gyertyát tartani – simogatta meg a vállát Ali.

– Gyertya?

– Csak akadályoználak, ha megérkezel. Nekem is meg kell találnom a bátyámat, és az Pécsről nem megy.

Amikor Dani beszállt, a nyitott ajtón át Ali még átnyújtott neki egy kis palack vizet.

– Vidd el, lehet, hogy Anikó nem ivott már napok óta, és akkor szüksége lesz rá, hogy egyáltalán fel bírjon kelni – mondta, és magában tartotta a gondolatmenete végét, hogy amennyiben életben van még.

– Honnan – rökönyödött meg a fiú.

– Tényleg megkérdezed? Azt hittem, ezen már meg sem lepődsz. Egyébként a java része annak a maradéka, amit reggel adtál. Ne aggódj, vannak tartalékaink. Indulj!

– Köszönöm – nézett rá Dani, mosolygott, amennyire tudott, majd bekapcsolta az önjárót. Az egyből üdvözölte, és a szokott módon érdeklődött az útirány felől. – Anikó, Pécs. Paksot kerüld.

Az autó halkán beindult, az ajtók záródtak, és Ali egyre távolodó, integető alakja hamarosan egy apró ponttá vált, majd az első kanyar után teljesen eltűnt.

XII.

A friss gyümölcs, a zöldség vagy a hús árusítása nem tilos, csak megfizethetetlen. A peremen lakóknak esélyük sincs a fogyasztására. A legkiváltságosabbak juthatnak hozzá egyedül.

Magyarországon alig ezer ember eszik friss élelmiszert, ők is legfeljebb hetente egyszer. A hazai termelés zömét külföldi megrendelők vásárolják fel.

*(Részlet az Igazságok a termelésről című,
betiltott kiáltványból)*

Az önjáróban szinte bármilyen parancsot felül lehetett írni. Hogy ne keltsen feltűnést, és az akkumulátor használati idejét is növelje, Dani lekapcsoltatta a vezérlővel az összes világítást. A kocsi érzékelői így is kiválóan tájékozódtak, mivel a környezetet az autó a minden irányba kibocsátott hang visszaverődése alapján mérte fel, ehhez pedig nem volt szüksége fényre.

Az éjszaka sötétjében észrevétlenül suhant. Még mindig nem volt áramszolgáltatás, talán soha nem

látott még ilyen sötétet. Annyira nyomasztotta, hogy a kocsi tetejét egy gombnyomással leengedte.

A huzat kellemesen hűvös volt, és a fiú nem érezte magát végre annyira magányosnak, mert a hold és csillagok millió apró fénye beragyogta az eget. Csak találgatni tudott, melyik csillagkép mi lehetett, még soha nem látta őket ennyire tisztán. A fényszennyezés miatt az ég többnyire egyszínű fekete volt, legfeljebb sárgás árnyalattal.

Kiskorában a nagyapja mesélt neki a Kis Göncölről, a Sarkcsillagról, a Nagy Medvéről, de akkor ezek mind csak szavaknak tűntek. Most végre értelmet nyerhettek volna, ha tudja, mit hol keressen, így azonban csak kusza pöttyrengetegnek látszott az egész. Hogy elüsse az időt, maga kezdett el képeket kitalálni hozzájuk. Arcokat, formákat próbált belelátni, de nagyon amorf alakok jöttek ki, némelyik egészen ijesztő volt, úgyhogy inkább azon gondolkodott, hogyan lehetne őket lerajzolni, hogy visszaadják az átélt érzést. Ehhez azonban már inkább Anikó technikájára lett volna szükség, állapította meg, és egyre a vezérlőt kérdezgette, mennyi idő maradt hátra az útból.

Elkerülte ugyan Paksot, ahogy Ali javasolta, de a távolból így is azonnal kiszúrta, merre van az erőmű. Az egyetlen pont, ahonnan fény látszódt. Ezek szerint valamennyi áramot mégis termel,

legalább magának, gondolta Dani. Szívesen kiderítette volna, mit csinálnak ott, de inkább maradt a kerülőúton. Ha valóban odavitték el a dunaújvárosiakat, akkor jobb, ha távol tartja magát, mert őt is hamar elkaphatják.

Amikor elérte Pécset, még mindig csak éjfél volt. Ahhoz, hogy Anikóék tanyájához jusson, át kellett hajtania a városon. Utasította az önjárót, hogy nagyon lassan menjen, a suhanással se keltsen zajt. Tartott tőle, hogy bár a városban korábban erős rendőri jelenlét uralkodott, a peremlakók itt is átvették az uralmat, és akkor egy működő önjáróban van a legkevésbé biztonságban. Már nem tudta őket ingyenélőknek hívni, amióta találkozott Alival, és ha csak fél napra is, de látta a lakásaikat, üzleteiket, utcáikat. Inkább igazságtalannak tartotta, amiért a lány soha nem fog jó iskolába járni, és fényszobrászként sem tud majd kiteljesedni valószínűleg.

Dani nem tudta, mivel jár jobban. Ha leparkol, és megvárja a késő délelőttöt, amikor mindenki behúzódik a meleg elől, vagy megpróbál átkelni a városon az éj leple alatt, amikor egy portyázó rablóbanda kiszúrhatja, és akkor könnyedén csapdába ejthetik az emberéletet nem kockáztató járművet. Ugyanakkor Anikó miatt is izgult, akinek talán nem maradt újabb tizenkét órája.

Végül visszahúzta a tetőt, és az indulás mellett döntött. Lépésben haladt, a zajszint a macskák lépteinél is halkabb maradt. Kiguvadt szemekkel meredt ki az ablakon, minden percben azt várta, hogy valaki elé ugrik, ráüvölt, vagy beveri a meggyengült szélvédőt.

Ahogy a központ felé haladt, egyre több tábortüzet látott, bútorokból rakott máglyák nehéz füstje szállt az ég felé a régi mecset előtt és a négytornyú templomnál, körben pedig vegyes korú társaságok álltak. Itt már észrevett felnőtt férfiakat is, ezek szerint nem vitték el őket minden városból. Valószínűleg a vegyes lakosságú helyeken, ahol sok a pénzes, nehezebben ment volna a begyűjtés. Elgondolkodott: vajon miért nincsenek ellencsapatok? A rendőrök kivonulása után miért nem szerveződött polgárőrség, hogy megvédjék magukat? De hamar rájött, hogy néhány napja még neki sem jutott volna ez eszébe, az apját örültnek vélte volna, ha ilyesmivel áll elő. Pedig Ali nem lehetett rá ekkora hatással, morfondírozott, mégis, amióta találkoztak, új érzések, új gondolatok kerítették a hatalmába. Mintha valamit bekapcsoltak volna benne.

Vagy inkább kikapcsoltak, jutott eszébe! A csuklójába ültetett chip talán nem csak egy felügyelő- és védőprogram, ahogyan az iskolában mondták.

Hiszen egyre több dologról derült ki, hogy más, mint aminek hazudták, miért ne lehetne az alkoholtól és drogoktól védő eszköz viselkedésszabályozó is egyben? Talán nem is szűnik meg az összes hatása felnőttkorra, a legtöbben egyébként sem vetették ki, mert állítólag nagyon fájdalmas, macerás műtét, de valószínűleg ez sem igaz. Ezért jámborabbak többségükben az emberek, és ezért lehetett, hogy a szülei csak a legvégső pillanatban fogták meg egy-egy vascső végét a pincében. Valószínűleg Zolinak rég nincs ilyen chip a karjában, a rendőri munkáját erősen akadályozná.

Amíg ezen gondolkodott, kiért a városból, és nagyobb sebességre utasította az önjárót. Már csak tízpercnyi távolságra lehetett Anikótól, látta az erdőket, más tanyákat és a környező, megművelt földeket.

A lány otthonát eddig kizárólag fényképekről látta, az önjáró berendezése nélkül soha nem jött volna rá, hol kell befordulni. A kapu tárva-nyitva állt, ám Dani nem hajtott be. Kézi vezérlésre váltott, és már tétovázás nélkül, bátran parkolt le a közeli fák rejtekében. Amióta felfedezte, hogy nem befolyásolja semmi a viselkedését, magabiztosabbnak érezte magát.

Fától fáig osonva győződött meg róla, hogy nincs más jármű a közelben, majd lehajolva futott át a házig, nehogy mégis egy ott maradt űrbe akadjon. Schol nem égett fény, nem volt légmozgás, sem állathang,

talán mindent leöltek vagy elpusztult, csak fojtogató bűzt érzett, valószínűleg a dögsgzagot. Fülelt még egy darabig, de semmi nem utalt arra, hogy rajta kívül más is lenne a közelben.

A házat egyelőre figyelmen kívül hagyta, próbálta felidézni, merre lehet a melléképület, ahová Anikó a videóban futott. A Hold és a csillagok adtak némi fényt, de a kezét azért maga elé tette, nehogy neki-menjen valaminek.

Az üvegház már csak a méretei miatt is hamar felűnt, a sötét ellenére könnyedén megtalálta. Viszont a bejáratát annál nehezebben. Próbálta halkán körbejárni, de időnként így is rálépett egy ottfelejtett lécre, belerúgott egy vödörbe, vagy felbukott valami szerszám nyelében.

Amikor rálélt a kilincse, óvatosan lenyomta, és belépett az épületbe. A jóleső hűvös helyett az üvegházban fülledt meleg fogadta, nyilván áram nélkül nem működtek a hűtőberendezések, de azért így sem volt akkora a hőség, mint napközben. Talán csak nemrég állt le a tartalékgenerátor, ami áramszünet idején a növényeket óvta. Az orrát megcsapta a friss illat, ami a palántákból áradt, annyira eltelt vele, hogy meg kellett álljon egy pillanatra, az orra nem szokott hozzá az ilyesmihez.

Két sor paradicsom között lehetséges bűvőhelyek után kutatott, ahol Anikó meghúzhatta magát.

A nyakát nyújtogatta, hátha meglát valamit, amikor hirtelen erős ütés érte az oldalát.

Elvesztette az egyensúlyát, az ütés magával sodorta és a földre vitte. Nyomás nehezedett a mellkasára, kiszorította belőle a levegőt, majd kezek ragadták meg a torkát.

Hideg, nyirkos, de finom ujjakat érzett, alig volt bennük erő, és az orrát ismerős illat csapta meg.

– Én vagyok – suttogta, mire a szorítás azonnal engedett.

– Dani? – kérdezte meglepetten Anikó, és leszállt a másik mellkasáról, amin addig térdelt.

A fiú úgy képzelte, hogy amikor rátalál a lányra, majd egymás nyakába borulnak, de valami egész más történt. Halk puffanás jelezte, hogy a lány elvágódott mellette. Az utolsó erejéből indíthatta a támadást, és ahogy elszállt belőle az adrenalin, úgy ájult Dani mellé.

Az iskolában tanultak elsősegélyt, és bár mindketten kiválóan ismerték az elméletet, a gyakorlati részt sokkal nehezebben értették meg, mint a többiek. Szerencsére Anikón nem volt seb, amit be kellett volna kötözni, csak azt kellett eldöntenie, mivel polcolja fel a lábait, amíg a lány magához tér. Talált a sarokban egy nagyobb zsák földet, azt húzta oda, majd megfogta a virágmintás tornacipők felett a bokáit,

és feltette rá, a feje alá pedig egy közeli székről vett el egy párnát.

A lány pár perc múlva szerencsére magához tért, nem kellett tartós károsodástól tartani, viszont a kiszáradás miatt alig bírta nyitva tartani a szemét, Dani abban sem volt biztos, hogy a lány egyáltalán tudja-e, mi történik. A kis palack vízből gyorsan néhány kortyot adott a lánynak szájára, de nem sokat, pedig Anikó mohón kapott utána. A fiú be akarta osztani, amíg kitalálja, honnan szerezhetne utánpótlást.

Az üvegház nem tűnt a legideálisabb helynek az ápolásra, viszont felemelni sem tudta igazán Anikót. Dani szétnézett, hátha talál valamit, és a szerszámok mellett rá is lelt egy lebegő kiskocsira, amivel a nehezebb árut szállíthatták.

Bosszantó módon a négy, egyszerű kerék helyett légpárnákat szereltek rá, így a működése az akkumulátor töltöttségétől függött. Reggelig még nagyon sok ideje maradt, mielőtt az önjáróban hagyott napelemes töltő működni kezdene, úgyhogy bízott benne, beindul a szerkezet.

Ahogy benyomta az irányítópanelen a kapcsolót, a gép halk zúgással elemelkedett a talajtól. Dani a lány mellé tolt, akit a hóna alá nyúlva emelt rá a gépre. Egy pillanatra átvillant a fején, hogy még sosem volt hozzá ennyire közel.

Óvatosan kitolta a gépet az üvegházból, a mázsás súlyokra tervezett kocsi könnyedén siklott a föld felett. Sehol nem ugrott eléjük őrszem, nem szólalt meg riasztó, úgyhogy a ház felé vette az irányt. Az ajtót kirobbanthatták a helyéről, de legalább nem kellett a nyitásával vesződni, bőven befértek rajta.

Az előszobában a felfordulásban nehéz volt navigálni, a portól alig látott, sietnie kellett, hogy Anikót ne lépje be nagyon. A nappaliból nyílt a lány szüleinek hálósobája, oda vitte a lányt, nem akart az emeletre vezető lépcsővel kockáztatni. Az irányító gombokkal feljebb emelte a kocsit, szintbe hozta a franciaággal, és gyengéden átemelte rá Anikót, aki közben félálomban érthetetlenül magyarázott.

Dani alaposan körbejárta a házat, bár biztos volt benne, ha rajtuk kívül más is lett volna bent, már tudna róla. Miután meggyőződött róla, hogy csak ketten vannak, víz és élelem után indult. Nem volt sok reménye, szobáról szobára járt, a konyhával kezdte, de csak három szeletet talált, az is több mint a semmi, gondolta. Talán ha beosztja, egy napig elég kettejüknek. Vízet viszont sehol nem lelt.

A lány szobájába nyitva rendezett, tágas helyiségbe ért, ami sokkal nagyobbnak tűnt, mint a sajátja. Körben kinyomtatott rajzok díszítették a falakat, Dani a régi képregényötleteit fedezte fel közöttük. Anikó mindig úgy fogadta a videóhívásokat, hogy

a fiú ezeket pont ne lássa, így most megdöbbsent a gyűjteményen. Beljebb akart menni, körbenézni, titkos naplóra lelni, de aztán elszégyellte magát, és kifordult. Árulás lett volna egy ilyen kutatás.

Csüggedten és fáradtan ment be a fürdőszobába. Megörült a tiszta, tágas helyiségnek, napok óta nem volt hozzá szerencséje, soha nem gondolta, hogy ez is tud hiányozni. A dolga végeztével lehúzta a vécét, majd a mosdóhoz lépett és kezet mosott. Már kifele ment az ajtón, amikor megtorpant.

Visszarohant, újra megnyitotta a csapot, és a víz alacsony nyomással ugyan, de csorgott belőle. Akkor vette észre a csap alatt a szerelés nyomait: valaki kikötötte az eredeti csöveket, és átvezette őket máshová. Dani követte a rendszert a csöveken át, és hamarosan meg is találta a tartályt, ami telve volt vízzel. Valószínűleg Dénes tölthette fel a saját kútjukból, mielőtt elfogták.

A fiú nem gondolkodott sokat, visszarohant Anikóhoz, és végre rendesen megitta. A lány kábán nyelte a kortyokat, a java része kifolyt a párnára, de Dani nem bánta, örült, hogy talán így megmentheti. Miután meggyőződött róla, hogy eleget belé diktált, maga is ivott, majd elnegyedelt egy szeletet, és morsákra törve próbálta a lány szájába adagolni. A szeletek vitamindúsak és tápanyagban gazdagok, idézte fel a fiú, sportolókat is felélesztenek egy-egy kemény edzés után, talán Anikóra is hamar hatni fognak.

A lány mintha valóban jobban lett volna, egy pillanatra teljesen kinyitotta a szemét, Danira nézett, látszott, hogy felismeri, elmosolyodott, majd a feje alá gyűrt egy kispárnát, és elaludt.

A fiú megnyugodott kissé. Hirtelen hatalmas fáradtság tört rá, és kibotorkált a nappaliba. Végignyúlt a kényelmes kanapén, bekapaszkodott egy díszpárnába, és végre mély álomba zuhant.

XIII.

Szereztek vizet mindenáron! Ha találtok kutakat, addig szivattyúzzátok, amíg ki nem apadnak! Ha felhalmozott készleteket dugtak el, foglaljátok le! Minden vízre szükségünk van, hogy a reaktor hűtését biztosítsuk!

(Napiparancs a környezetvédelmi osztag egyik egységének)

Dani nem alhatott sokáig, talán néhány órát. Még a nap sem kelt fel, amikor éktelen robajra ébredt. Ijedtében felugrott, az ablakhoz rohant, de amint meglátta, mi történik, már le is bukott a földre. A környezetvédelmiek visszatértek, ezúttal csak néhányan, viszont érkezett velük két hatalmas tartálykocsi is.

A fiú óvatosan Anikó szobájába kúszott megnézni, a lány felébredt-e, ő azonban továbbra is mélyen aludt. Talált az ágy végében egy könnyű pokrócot, azzal takarta le. Ha valaki bemegy, nem sok értelme van, mégis szerette volna elrejteni, amennyire lehet, az ablakon át kémlelő tekintetek elől. Maga pedig az ágy alá bújt be.

A kintiek azonban nem foglalkoztak a házzal. A kocsikat hátranavigálták a kutakhoz, szétzúzták a rájuk szerelt szivattyúkat, és a saját, ipari gépeiket tették a helyükre, amik a tartályokhoz csatlakoztak. Jó fél órán át töltötték őket, mire megteltek, de aztán rögtön el is mentek, ugyanazzal a dübörgő zajjal, amivel érkeztek.

Dani nem mert kimászni az ágy alól.

A korábbi magabiztossága teljesen elpárolgott. Éhes volt, hiányoztak a szülei, azt sem tudta, élnek-e egyáltalán, egész idáig abban bízott, hogy már itt fogják várni, vagy legalább hamarosan megérkeznek, de az ágy alatt, a porcsomók között ez elképzelhetetlennek tűnt. Anikó eszméletlenül feküdt a matrac túloldalán, talán fel sem ébred, ha pedig mégis, nem lesz elég ételük, talán fel sem bír majd állni, ott lesznek ketten kiszolgáltatva mindennek és mindenkinek, ráadásul a környezetvédelmiek is biztosan vissza fognak jönni. A legrosszabb forgatókönyvek pörögtek a fejében, míg végre elaludt a koszos padlón.

Reggel ébredt fel újra, amikor meghallotta Anikó erőtlen hangját. Szokatlanul ébernek érezte magát, prüszkölt egyet a beszipantott portól, majd kigurult az ágy alól, és a meglepett lány fölé hajolt.

Anikó épp a szemét törölgetve kémlelt körbe, amikor a tekintetük összetalálkozott. Most látszott csak,

milyen sápadt, még a szokottnál is fehérebbnek tűnt a bőre.

Meg sem lepődött, hogy Dani az ágy alól került elő. Annyi mindent akart kérdezni a fiútól. Hogy hol maradt ilyen sokáig, miért egyedül érkezett, hol vannak a szülei, mi a terve, hogy kerültek ebbe a hálószobába, és egyáltalán, mi a helyzet odakint. Hirtelen úgy érezte, szerepet cseréltek, és most ő keresi a szavakat, ráadásul kapart a torka, alig tudott megszólalni.

– Van vized? – préselte ki végül.

A fiú válasz helyett az ágy mellett lévő pohár felé nyúlt, amiben maradt még pár korty, és odaadta neki. Anikó kiitta az egészet, nem törődve az állott ízzel, és miután kicsit összeszedte magát, újra Danira nézett. Azonban nem kellett megszólalnia, mert az már bele is kezdett a kalandjaiba.

– Betörés. Menekültem. Csak én. Szüleim nem tudom. Dunaújváros. Nincsenek emberek. Ott ragadtam. Jöttem. Megtámadtál – hadarta, és Anikó amennyire tudta, megpróbálta követni. Összeállt benne valamilyen kép, de elég zavaros, ráadásul alig tudott koncentrálni.

– Elvitték a szüleimet a környezetvédelmiek – kezdte inkább a saját történetét, amit napok óta el akart mesélni, csak hogy elmondhassa végre valakinek. – Nem tudom, hová, de legalább nem ölték

meg őket. Anyáék azt hazudták a katonáknak, hogy Pesten maradtam a kollégiumban, talán ezért nem kerestek. Pedig megnézhatték volna a chip alapján, hol vagyok, de a nagy sietségben valószínűleg nem érdekelte őket. A házat teljesen felforgatták, és sokáig egy őr állt a kertben, azért nem mertem előjönni. Azt hittem, amikor rád ugrottam, hogy ő jött be mégis az üvegházba. Nem nagyon tudom, mennyi idő telt el, amióta egyedül vagyok. Ne haragudj – mondta. Dani a fejét rázta, majd megfogta a kezét. Ettől mindketten egy pillanatra zavarba jöttek, de nem engedték el egymást.

– Tartály. Víz. Fürdőszoba – folytatta Dani.

– Van két kutunk, abból töltötte fel apa pár napja. Ne aggódj, ha kiürül, fel tudjuk tölteni újra, tudom, hogy kell.

– Szétverték – rázta a fejét a fiú. – Tartálykocsi. Maguknak.

– Nem értem – hunyorított a lány. Általában könnyedén lefordította a másik gondolatait, de most túlságosan gyenge volt, hogy összpontosítson.

– Két autó. Jött – tagolta Dani. – Szétverték. Nincs szivattyú. Kiszedik maguknak.

– Remekül hangzik – mondta csüggedten a lány, ahogy lassan összerakta a fejében a részleteket. – Mennyi vizünk maradt a házban?

– Egy-két nap. Beosztva.

– Több mint a semmi. De hogyhogy nem találtak meg minket?

– Nem kerestek.

– Ez nem lesz mindig így – mondta ki Anikó azt, amitől a fiú is a legjobban félt.

Abban maradtak, hogy addig nem indulnak sehová, amíg a lány meg nem erősödik annyira, hogy képes legyen felkelni. Addig kitalálják, hová mehetnének, és megpróbálják átvészelni a környezetvédelmi követező látogatásait.

Dani fejében továbbra is vihar dúlt. A lány ebből nem észlelt sokat, az ágyat nyomta, és pihenni próbált, nem tudta, hogy a szeletek, amiket megevett, az utolsó darabok, és hogy a fiú már lassan egy napja nem evett rendesen. Azt sem tudta, hogy Dani fel-alá járkált a házban, hol kétségbeesetten élelmet kutatva, újra és újra kiforgatva a szekrényeket, hol pedig az ablakban őrködve, nem jön-e újabb csapat a tartálykocsikkal.

Délutánig azonban csend volt, a kiütött ablakon át betódult a meleg, próbálták beosztani a vizet, de közben inniük is muszáj volt, ha nem akartak még jobban legyengülni. A fiú annyi mindent szeretett volna megbeszélni Anikóval, de nem látta rá elérkezettnek az időt. Miközben hiányoztak a szülei, és továbbra sem tudta, mi lesz, ha elfogy a vizük, és az utolsó szeletmorzsát is felélik, jó lett

volna a pályaudvaron történeteket is felhozni, tisztázni a dolgokat kettejük között. Időnként megpróbálta felváltva hívni az apját és az anyját a napelemmel felöltött tableten, de mindig ugyanazt a választ kapta, a hívott fél nem elérhető. Zolit is hívta, de a nagybátyja sem válaszolt.

Kettő körül látta meg újra a teherautókat. Azonnal a lányhoz rohant, aki nagy nehezen felkelt, és Dani vállába kapaszkodva felmentek az emeletre. Egyelőre csak Anikó szobájába mentek, nem bújtak el. Ha minden úgy lesz, mint legutóbb, nem fogják keresni őket. Viszont szem előtt sem akartak lenni a földszinten, nehogy valamelyik katonának eszébe jusson alaposabban benézni az ablakon.

Ugyanazzal a robajjal gördültek be az udvarra, mint éjszaka, hangosan beszélgettek, röhögtek, ugrották egymást, hallhatóan nem voltak annyira kiszolgáltatva, mint az összes többi ember. Biztosan kaptak rendesen enni és inni, a katonákat mindig jól kell tartani, főleg, ha bajban van az ország.

Most mégsem a segítséget látták bennük, sokkal inkább rettegtek, hogy őket is kényszermunkára viszik, vagy egyszerűen lelövik, bár ilyesmiről sose hallottak, mégis, mindent elképzelhetőnek tartottak. Éhes fejjel sokkal ijesztőbb a világ.

Már azt hitték, elmennek, a tartálykocsik kigurultak az udvarról, amikor meghallották, hogy két

környezetvédelmis egészen közel beszélget egymással. A hangjuk nem az udvarról, hanem a földszintről, a konyha irányából érkezett.

Dani és Anikó összenéztek, majd mint akik olvasnak egymás gondolataiban, azonnal a ruhásszekrényhez indultak. Az egyetlen hely, ahol mindketten elbújhattak.

- Hallottad ezt, Máté? – kérdezte az egyik katona.
- A világon semmit.
- Mintha valami zaj jött volna az emeletről.
- Talán egy macska. Rohadt sok állat volt itt, amikor először jöttünk.
- Lehet, de meg kéne nézni.
- Jó, itt lent úgysem maradt semmi érdekes.

Kemény léptekkel mentek fel a lépcsőn. Daninak eszébe jutott, hogy még ő sem trappol így, amikor az anyja leszidja érte. Biztosan meglenne a véleménye ezekről a katonákról, ha ezt hallaná.

A két férfi körbenézett, de nem találtak semmit. A szekrényből hallották, ahogy bemasíroztak a szobába, de a katonák nem néztek körül alaposan, inkább csak toporogtak.

- Nincs itt semmi. Képzeltédtél.
- Ja, lehet. Vagy a szekrényben vannak – röhögött a Máté nevű.
- Lőj bele egy tárat, és kiderül – nevetett vele a társa.
- Nincs kedvem fegyvert pucolni.

– Ha te nem, majd én eresztek bele, rajzolok neked valami mintát!

Dani és Anikó reszkettek a szekrényben, egymást szorosan átölelve próbálták hang nélkül átvészelni. Talán így halnak meg, futott át bennük a gondolat, ennél még az is jobb volna, ha elkapnák őket. A fiú már nyúlt volna, hogy kinyissa az ajtót, amikor a katonák figyelme hirtelen másra terelődött.

– Mi ez, Máté?

– Valami házi tartály.

– De ez tilos! – mondta gúnyosan a férfi.

– Az bizony!

– Akkor kötelességünk kiiktatni, nem?

– De még mennyire! – kacagtak, majd egymással versenyezve löni kezdték a víztartályt.

Amikor végeztek, elégedetten távoztak. Daniék még hosszú ideig nem mertek előjönni. A fülüket befogva álltak a ruhák között, az eldördülő fegyverek hangja iszonyatos volt.

– Mihez kezdjünk? – kérdezte Anikó, amikor végre előmerészkedtek, és az ágy szélére ülve levegőhöz jutottak. A tartályból kifolyt víz eláztatta a szőnyeget, lassan a zoknijukat is elérte.

– Menni kell.

– De hová?

A fiúnak semmi ötlete nem volt. Soha nem járt még a környéken, és a legközelebbi városba nagyon

nem akart visszatérni. Egy halvány remény ráadásul még mindig azt súgta neki, hogy a szülei bármikor értük jöhetnek.

Anikó szomorúan bámult ki az ablakon. A tönkretett gazdaságra és a saját szüleire gondolt. Csak abban bízhatott, hogy életben vannak még.

Megpróbálták összegyűjteni a tartály alján maradt vizet, de nem jutottak sokkal előrébb. Talán fél litert, ha ki tudtak nyerni, ráadásul nem tudták nem érezni a golyók után maradó fémes ízt. Igyekeztek beosztani, de hamarabb elfogyott, mint várták, és Anikónak továbbra sem volt elég ereje, hogy útnak induljanak. Ráadásul az éhség és a forróság is gyötörte őket.

Kicserepedett a szájuk, korgott a gyomruk.

Féjfájás kerülgette őket.

Egyszerűbbnek tűnt végigdőlni az ágyon, és nem gondolni a jövőre.

Egyre sötétebb lett, pedig még nem mehetett le a nap.

Danit két pofon ébresztette fel.

– Bocs, kölyök, de nem volt nálam repülőszó, meg annyi víz sem, amivel nyakon önthetnélek – mondta egy öblös hang fölöttük.

– Ki? Mi? – próbált észhez térni a fiú.

– A nevem Alex. Nem akarlak bántani – válaszolta a férfi. Hatalmas ember volt, a hátával eltakarta a napot, alkatra olyan, mint a nyomozó a képregényben,

de az arca sebhelyes, és a nevetése vészjósló. A kezében hatalmas husángot szorongatott, a vállán pedig a rendőrök fegyvere lógott, egy nagy lőtávolságú puska.

Dani bizonytalanul méregette a férfit. A tekintete nem volt ellenséges, okosnak tűnt, csak azt nem tudta eldönteni, nem a ravaszságot véli-e annak.

– Vízet akartam hozni a kutatokból – vallotta be Alex. – Láttam a tartálykocsikat, és gondoltam, ha ők innen szerzik, én is megpróbálom. Épp szerszámokat kerestem, hogy megszereljem a szivattyúkat, amiket azok a barbárok összetörtek, amikor meghallottam a nyöszörgéseket. Szerencsétek, hogy én jöttem előbb, nem a katonák.

– Cserébe?

Alex tünődve nézte Danit. Különös fiú, de nem a legfurább, akit valaha látott.

– Nem kell tőletek semmi. Elég, ha használhatom a kutakat. Nektek viszont gyógyszer kell, étel és víz.

A férfi letette a puskát az ágy szélére, azzal sem törődve, hogy így pont Dani keze ügyébe helyezte. Úgysem volna ereje felemelni, nemhogy löni vele. A táskájában kezdett kotorászni, és kivett belőle két szeletet, és egy kis üveg vizet.

– Ez minden innivalóm, ami maradt. Nektek adom, hogy be tudjatok venni egyet-egyét ebből – vett elő egy levél orvosságot is –, de aztán, ha erőre

kaptál, segítened kell odalent, hogy végezzünk, mielőtt a környezetvédelmiek visszatérnek.

Dani hezitált. A tablettán látható volt az egyik ismert gyógyszergyártó cég címere, de ettől még lehetett hamisítvány. Nem volt ereje gondolkodni.

– Végül is mindegy, hogy egy bogytól vagy a szomjúságtól halsz meg, nem? – érvelt Alex, látva a vívódását.

A fiú végül bevette a tablettát, ivott rá egy kortyot, vigyázva, hogy Anikónak is jusson, majd evett rá egy falatot a szeletből. Egy pillanattal később már jobban is érezte magát.

– Mondtam én neked! – kiáltott diadalittasan a férfi. – Segíts a barátnődnek, benne, úgy látom, még kevesebb erő maradt.

Nagy nehezen felébresztették Anikót annyira, hogy a gyógyszert bevegye. Ellenkezni sem tudott, azt sem fogta fel igazán, mi történik. A vizet viszont mohón itta volna, de néhány korty után elfogyott.

Pár perccel később ő is éledezni kezdett, és ahogy kitisztult a feje, ijedten húzódott közelebb Danihoz.

– Ki ez? – kérdezte.

– Alex.

– Erre most nincs igazán időnk – közölte a férfi. – Hamarosan visszatérnek a katonák, és addig még szerelnünk kell, meg szivattyúznunk. Nektek pedig hamarosan vízre lesz szükségetek, a gyógyszer csak

néhány órán át hat önmagában, azután marni fogja belülről a gyomrotokat, ha nem kaptok rendszeresen enni és inni.

A körülmények nem adtak lehetőséget a gondolkodásra. Dani örült a magabiztos felnőtteknek, megígérte Anikónak, hogy visszamennek érte, ha végeztek, és hozzáláttak a szereléshez. Alex gyakorlott mozdulatokkal illesztette össze a darabokat, a fiúnak csak annyi volt a dolga, hogy tartsa őket, amíg a másik csavarozott vagy kalapált.

– Nem vagy egy szószátyár gyerek – mondta a férfi, amikor már majdnem elkészültek. Egészen addig némán igyekeztek befejezni a munkát.

– Nem.

– Gondolom, nem kérdés, hogy velem jöttök. Csak azt nem tudom, hogyan. A barátnőd, ha fel is bír kelni, nem fog tudni ennyit gyalogolni. A Mecsek lábánál vertünk tanyát a gyerekeimmel. Hely és élelem volna elég, de nem tudom, hogy juthatnátok oda. Sietnünk kellene.

– Önjáró.

– Az jó lenne.

– Van. Nekem.

Alex megállt egy pillanatra, és a fiú szemébe nézett.

– Pénzes gyerek vagy, mi?

– Szüleim. Hosszú.

– Hát így biztosan az. De a lényeg, hogy nem kell a hátamon vinni a lányt. Ez jó. Akkor sokkal több vizet el tudunk vinni magunkkal – bólintott a férfi, és erejét megkétszerezve dolgozott tovább.

Amikor elkészültek, a fészerben talált összes hordót megtöltötték vízzel. Közben Dani beállt az udvarba a kocsival, és Alex a csomagtartóba és az utastér egy részébe pakolta a hordókat. Rettentő ereje volt, a fiú elképedve bámulta a hatalmas karjait.

Amikor végeztek, felkarolták Anikót, aki közben nagy nehezen összeszedett egy táskányi ruhát és két pokrócot, aztán mind beszálltak a kocsiba.

Dani hangvezérléssel elindította a járművet, Alex pedig megadta a címet.

– Ez jó volt, srácok! – nevetett elégedetten a férfi.

– Fegyver? – mutatott rá Dani az Alex oldalán lógó puskára.

– Ja, ez? Találtam. Egy földön fekvő rendőrtől vettem el pár napja a zavargások idején.

– Meghalt?

– Akkorát nem ütöttem azért – röhögött Alex. Ijesztő is lehetett volna, valahogy mégis bizalmat sugárzott. Ahogy a fiú jobban végigmérte az alakot, arra jutott, hogy még soha nem találkozott olyan emberrel, aki ennyire megnyerő lett volna a zord külső ellenére is. Talán csak Zolival, a nagybátyjával,

bár ő kimondottan jóképűnek tűnt volna Alex mellett.

Ezek ketten vagy élet-halál harcot vívnának, vagy örök barátságot fogadnának, ha összetalálkoznának – gondolta.

– Foglyok?

– Fura fiú vagy – mérte végig Alex.

– Mondták.

– Nem, nem vagytok foglyok. Viszont az érdekeink egy időre talán összekötnek bennünket.

Időközben Anikó egészen erőre kapott. Miután ittak a hordókból, enyhült a fejükben a zúgás, már csak az éhség gyötörte őket, de az sem annyira, mint korábban.

– Anikó vagyok – nyújtott kezét a lány. Alex barátságosan megrázta. – Hová megyünk pontosan?

– A hegy lábánál van egy kis búvóhelyünk, ahol nem találnak ránk. Ott várnak a gyerekeim, ha megfelel.

A lány valamelyest megnyugodott a gondolattól, hogy a sors egy másik apával hozta őket össze. Így már kevésbé kételkedett a jó szándékában, és egyébként sem látott lehetőséget a menekülésre.

XIV.

Aki nem szeletet eszik, a jövőt falja fel! Segítsünk egymásnak az átállásban! Ha ön ismer olyat, aki még mindig rendszeresen húst, zöldséget vagy gyümölcsöt fogyaszt, esetleg eldugott zugétermekből rendel az éj leple alatt, ajánlja neki az állam ingyenes átszoktató tréningjeit! Közös érdekünk az átállás! Tanácsadóink éjjel-nappal a főttétel-függők rendelkezésére állnak!

Tegyen ön is a közös jövőért!

Válassza a szeleteket, válassza az életet!

(Propagandaszöveg a harmincas évekből)

Az út rövid volt, azonban egy ponton kénytelenek voltak megállni. Rákanyarodtak egy régi mellékútra, hogy az autót elrejtse, és onnan a hordókat görgetniük kellett, hogy a rejtekhelyig vigyék. Itt azonban már akadt némi segítségük. Öt lármás gyerek rohant eléjük, egymást túlharsogva üvöltöttek, Alexet apának hívták, és leplezetlen örömmel ölelgették. Anikó

valamit rettentő furcsának talált bennük, de egyelőre nem tudta megfogalmazni, micsodát.

– Gyerekek, hadd mutassam be Danit és Anikót, az új barátainkat.

– Ők is a testvéreink? – kérdezte az egyikük.

– Egyelőre a vendégeink. Később majd meglátjuk – intette le őket Alex.

Mire mindent elrendeztek, már egészen sötét lett, ám a csillagok fényénél jól láttak, ahogy a szemük hozzászokott. A férfi felsorakoztatta a gyerekeket nagyság szerint.

Legelől állt a legmagasabb lány, akit, mint Alextől megtudták, Aloénak hívtak.

– Maguk választhattak nevet. Persze van nekik rendes is, az iskolában azt használják, de mondtam nekik, hogy otthonra bátran kereshetnek másikat. Ő azért ezt, mert tetszett neki, amit az aloe veráról meséltem. Strapabíró növény, nehéz körülmények között is megél, és ő ilyen akar lenni, ha felnőtt. A mellette álló fiú pedig Kaktusz.

– Mert utánozós! – kiáltotta Aloe, mire Kaktusz beleboksolt a vállába. Kis híján összeverekedtek, de Alex egy mozdulattal szétválasztotta őket.

– Hadd mondjam tovább. Szóval Kaktusz mellett állnak az ikrek, a fiú Gépkalóz, a két lány pedig Póni és Hercegnő. Az ő nevük még hetente változik, csak mostanában váltak a család tagjaivá.

Anikó rájött, mi a furcsa bennük. Mind tíz év körüliek, mégis egészen különböznek egymástól, és egyáltalán nem hasonlítanak a férfira.

– Kezdetek el készülődni a lefekvéshez! Kicsit játszhattok még elalvás előtt, de maradjatok szem előtt! Nekem, azt hiszem, beszélnem kell még kicsit a vendégeinkkel.

Dani közben megigézve bámulta Alexet. Ahogy jobban megnézte, nem csak az arcán volt sebhelyes. Mintha csaták során volna túl, horzsolások sorakoztak a karján, a nadrágja több helyen szétszakadt, a combján lévő nyílásnál ráadásul egy hosszabb heg is húzódott, talán egy lövés súrolhatta.

– Jó gyerekek, csak most elszabadultak egy kicsit, hogy jöttetek – szabadkozott a férfi. – Az életük többnyire nélkülözés és bujkálás. Jól jönne nekik két nagyobb testvér, de gondolom, ez még korai, csak most találkoztunk. Ezek az idők gyors és váratlan döntéseket igényelnek, nem igaz? – mondta csevegő hangon, mintha régi barátok volnának. Közben a táskájából cigarettapapírt vett elő, és sodorni kezdett néhány szálat. – Ne aggódjatok, nem gyújtok rá a közeletekben, csak tárazok – nevetett.

– Nem vagy igazából az apjuk – bökte ki végül Anikó.

– Ez nagyon relatív. Az igazi apjuk elhagyta őket vagy meghalt, én pedig összeszedtem, akit lehetett.

Pedig az állam nem ad több pénzt értük, és a peremen sem adakoznak az emberek. Úgy élünk, ahogyan tudunk – vontam meg a vállát. – Aki szívesen segít, azzal barátkozunk, aki nem, az így járt – hangsúlyozta a lehetőségeket Alex.

– Nem vagy buta – mondta ki váratlanul a fiú, ami régóta foglalkoztatta.

– A pénzesek olyan könnyen ítéleznek. Buta, szegény, szerencsétlen. Mintha az ész, az iskola és a vagyon lenne a dolgok mértéke. Én is voltam ám ilyen pénzes gyerek, mint te.

– Mi történt? – engedte el a füle mellett a megjegyzést Dani.

– Volt egy éttermem. Jól ment, szép nőekkel jártam, drága kocsim volt, nagy lakásom. De nem költöttem el mindent ész nélkül, befektettem. A jövőbe, ahogy akkor hittem. Mert már akkor is minden arról szólt, hogy ki fogunk pusztulni a környezetszennyezés miatt. Nálam nem járt a koktélhoz műanyag szívószál, a húst és a zöldséget helyi gazdáktól vásároltam, flakonok helyett üvegben adtam az innivalót, úgy hittem, megtettem, amit lehetett.

– Szeletek.

– Úgy van. Jöttek a szeletek, ami nagyon helyes, bár az íztől hányanom kell, ha eszembe jut egy jó marhasteak, de ma már látom, hogy erre szükség volt. Azonban az üzletemre a szeletek után már nem.

Az emberek nem jártak többé drága étterembe, még a gazdagok is megtagadták, mindenki divatos környezetvédő akart lenni, csak lopva, éjszaka, futárokkal tudtuk megoldani a házhoz szállítást, mert azért a jó pörkölt még hónapokon át lecsúszott, ha senki nem látta. Persze aztán jött a törvény az éttermek bezárásáról, és hirtelen ottmaradtam munka nélkül.

– Állami segítség.

– Persze, ezzel hitegettek mindenkit. És akinek jól jövedelmező üzlete volt, tudott valami újba kezdeni. De nekem hatalmas hitelem volt, amit vissza kellett fizetnem, és arra a segítség közel sem volt elég. Hamarosan tönkrementem, mint sokan akkor. Elkeseredetten jártam a tüntetésekre, ahol jól összeverték, pedig azok a rendőrök a maiakhoz képest plüssmackók voltak. Mondanom sem kell, a nagy kocsi eladtam, a szép barátnők elmaradtak, a jó lakásból kiköltöztem. Akkoriban a perem még nem volt elkerítve, egyszerűen egy olcsó kerület volt. Béreltem ott egy kis lakást, és azon törtem a fejem, mihez kezhetnék. Raktárat pakoltam, amíg a robotok nem vették el a munkát, az önjárók elterjedéséig taxiztam, később éveken át karatét oktattam. Ott ismertem meg az első gyerekeimet, akik ma már felnőttek.

– Így maradtál.

– Igen, aztán így maradtam. Egy idő után a kerületből sem mehettem ki, rendőrök álltak sorfalat

a korszerű fegyvereikkel, sok jó barátom esett áldozatul. Ha nincsenek a gyerekek, nincs a feladat, elkeseredésben talán én is nekik megyek.

– A környezetvédelmiseknek honnan lett éles fegyverük? Korábban csak bénítópisztolyokat hordtak, és inkább tudományos munkát végeztek – jutott Anikó eszébe.

– Vannak tudósaik ma is, legalábbis ezt beszéljük. De azok nem hordanak fegyvert. Akikkel találkozatok, olyanok, mint a rendőrök, csak rosszabbak. A rendőröket rendszeren kiképzik, jó fizetést kapnak, juttatásokat, a piszkos munkát pedig androidok végzik. A környezetvédelmis osztagok embereit a peremen toborozzák. Elkeseredett, dühös fiatalok, akik szeretnének kitörni, és hajlandók kevesebb bérért is munkába állni. Nem hibáztatom őket, viszont sokkal rövidebb kiképzésen esnek át, és nem bánnak kesztyűs kézzel az áldozataikkal. Parancsra bármit megtesznek, de ha a vezetőjük nem figyel oda, szívesen ütnek nagyobb, mint amekkorát elvárnak tőlük.

Egy darabig még szótlánul meredtek maguk elé, majd a férfi a térdére csapott, és felkelt, hogy a gyerekek után nézzen, magára hagyva Anikót és Danit a gondolataikkal. A fiúnak, ahogy beszélgettek, egy új képregény kezdett körvonalazódni a fejében, és próbálta maga elé képzelni az első vázlatokat.

Egy srácról, aki mit sem sejt az őt körülvevő valódi világról. Emberekről, akik egymás gyerekeit nevelik egy békebeli környezetben. Egyelőre nem állt neki össze teljesen a kép, még nem látta a történet keretét, csak a szereplőket, gesztusokat. Annyira belefeledkezett, észre sem vette, hogy Anikó őt figyeli.

– Remélem, majd beavatsz engem is – suttogta a lány. – Felismerem, ha elveszel egy új történetben – mosolygott rá.

Végül Alex mindenkit összeterelt egy biztonságos tiszásra. Körben öreg, erős fák álltak, bár látszott, hogy ha tovább tart a szárazság, hamarosan semmi élet nem marad már bennük. Tűzet nem gyújtottak, egyrészt nagyon veszélyes lett volna, könnyen továbbterjedhet, másrészt nem akarták felhívni magukra a figyelmet.

– Örökösöm még egy darabig, de ti aludjatok nyugodtan – köszönt el tőlük a férfi, és néhány méterrel arrébb leült egy fa tövébe.

A gyerekek egymáshoz közel terítettek le maguknak egy-egy lepedőt vagy takarót, kinek mi jutott, Anikó pedig előszedte az otthonról hozott pokrócot, és azokkal ágyazott meg. A szekrényben töltött idő után nem volt kérdés számukra, hogy szorosan összebújva aludjanak. Így valahogy sokkal nagyobb biztonságban érezték magukat. A lány hamar elaludt, de a fiú még sokáig ébren maradt. Figyelte a másik

légzését, az illatát, a testének a melegét, és azon gondolkodott, mit kellene majd tenni, ha végre egy kis lélegzetvételhez jutnak. Először is rajzolni kell egy női karaktert az új történetébe. Azt is tudta, ki legyen a minta hozzá.

Alex nem messze tőlük békésen dohányzott, a parázs fényét a hatalmas tenyerével rejtette el, ha netán arra tévedne valaki. Felettük élesen világítottak a csillagok, és Dani végre nemcsak beleájult az álomba, hanem bizakodva várta a reggelt.

Másnap a gyerekek zsisvajára ébredtek. Anikó egészen hamar magához tért, sokkal jobban nézett ki, mint előző nap, Dani feje még kavargott kissé, de meglepően jól aludt a szabad ég alatt. Mindenesetre jobban, mint legutóbb az ágy alatt.

A nap első sugarai megvilágították a hegyet, a száraz bükkfákat, az üres patakmedreket.

– Gyerekkoromban sokat jártam erre a szüleimmel – mondta Alex köszönés helyett. – Egészen másként nézett ki az erdő. Persze biztosan láttátok fotókon, de az nem ugyanaz. A zöld erdők, az erős fák, a nyüzsgő rovarvilág, a madarak, a békák, rendszeresen láttuk a vaddisznók, szarvasok nyomát. Aztán persze ezt is kinyírtuk rendesen. Eltűntek a rovarok, velük a békák és a madarak, pusztulni kezdett a növényzet, eltűntek az emlősök. Szennyezett lett a patakok vize, amelyik túlélte volna a forróságot, azt megmérgezte

az ember – sorolta tűnődve a férfi, miközben ökölbe szorult kezével egy fatörzsnek támaszkodott.

– Visszacsinálni – bólintott Dani. A gimnázium egyik fő tananyaga az élővilág visszaállítása, és az arra tett kísérletek. A világ magbankjaiból próbálják folyamatosan visszaültetni a növényzetet, de amíg a vízellátás nem volt teljeskörűen megoldott, a legtöbb megoldás kudarcra ítéltetett.

– Ezt már nem lehet – szomorodott el Alex. – De azért jó, hogy így gondoljátok.

Aztán egy nagy körben leültek, és Alex az egyik pokróc alól kosarat vett elő, tele szeletekkel. Körbeadták, mindenki vett egyet. Dani már ki is bontotta volna, amikor Aloe rászólt.

– Előbb hálát adunk.

– Nem gondoltam, hogy vallásosak vagytok – csodálkozott Anikó.

– Nem vallás ez, inkább csak kialakult – vont a vállát Alex. – Gépkalóz, akarod ma te mondani? Azt hiszem, te jössz.

A kisfiú bólintott, becsukta a szemét, és a szeletet szorongatva mondani kezdte:

– Köszönöm, hogy ma is együtt vagyok a többiekkel. Köszönöm az ételt és a biztonságot, a vizet az új barátainknak – hadarta, majd hirtelen megállt, és hunyorogva körbepillantott, elég lesz-e. A hirtelen beállt csöndet Alex törte meg.

– Nagyon szép volt, jó étvágyat! – nevetett a szokásos, reszelős hangján, és jóízűen beleharapott a málnaízű szeletbe.

Anikó elképedve vette észre, hogy a férfi életszerete lassan rá is átragad. Azon tűnődött, vajon Dani is érzi-e ezt, de a fiú arcáról alig tudott leolvasni valamit. Ugyanolyan komótosan rágt a reggelijét, mint ahogyan bárhol, bármelyik étkezésnél.

– Jól vagy? – kérdezte kicsit később, amikor félrehúzódtak.

– Próbálok – mondta, és elővette a hátizsákjából a napelemes töltőt és a tabletet.

– Hohó, itt nincs kütyüzés, srácok! – dörrent fel mögöttük Alex hangja. – Pillanatok alatt bemérnek minket, és már visznek is! Azokon a vackokon át minden beszélgetés lehallgatható, a mikrofonjait a hatóságok élesíthetik, a kameráikról nem is beszélve.

– Ez egy kicsit paranoiás, nem? – húzta fel a szemöldökét Anikó.

– Figyelj, én körözött bűnözőnek számítok azóta, hogy elhagytam a körzetemet. Nem mehetek börtönbe, a gyerekek éhen halnának!

– Na jó, de a karunkba ültetett chippel akkor mi lesz? Levágod a kezünket?

– Gondoltam rá – röhögött a férfi. – De attól nem félek. Azokat nagyon nehéz lenne mind követni, az

összes gyerek szanaszét van az országban. Viszont működő tablet most kevesebb van, és egy ilyen félreeső helyen, mint ez, azonnal érdekessé válhat az állambiztonság embereinek.

Anikó és Dani jelentőségteljesen összenéztek, mint amikor azt akarja két ember közölni egymással, hogy a harmadik nem teljesen normális.

– Hát jó, tedd el a tabletet és a töltőt, nem akarunk bajba kerülni – mondta lassan a lány, és a fiú elpakolt.

– Kikapcsoltam. Chipet – jutott Dani eszébe, és elővette az eszközt, amit Alitól kapott.

Alex gyanakodva forgatta a kezében a kicsiny gépet, amin egyetlen gomb volt összesen.

– Ezzel?

– Ezzel.

– Te találtad ki?

– Egy lány. Ali. Dunaújváros. Kitérő – magyarázta Dani. A lány szóra Anikó azonnal felkapta a fejét.

– Őt nem mesélted – nézett a fiúra.

– Segített. Elmondom majd – ígérte Dani.

Közben Alex tovább nézegette a kikapcsolót.

– Nem akarlak elkéséríteni, de ez egy régi, univerzális távirányító. Ezzel a gombbal tudod bekapcsolni a gépet, amire ráirányítod, és azt onnantól hangvezérléssel működtetheted. A peremen még mindig csak ilyeneket lehet kapni. Nem lehet a chipet

kikapcsolni – összegezte, majd visszaadta a távkapcsolót, és magukra hagyta őket.

Dani arcán mosoly futott át. Ali ebben is jól átverte, csak hogy igyon vele egy fél sört, és beszélgesse nek. Talán a lánycsapat, ami a kirablására várt, sem igaz. Ki tudja, talán soha nem derül ki. Valamiért úgy gondolta, Ali át fogja vészelné a mostani krízist. Anikó azonban még mindig magyarázatot várt, és a legkevésbé sem érdekelte a haszontalan távirányító. A fiú nagy levegőt vett, mint mindig, amikor hosszan kellett elmesélni valamit, és a maga lassú tempójában előadta a dunaújvárosi kalandját.

– Féltékeny? – kérdezte végül.

– Talán. Kicsit – nevetett Anikó. – Már nem, azt hiszem – mondta, és megfogta Dani kezét. A tenyerük nyirkos volt, de nem engedték el egymást. A fiú a beszédétől kimerülten nézett a lányra. Volt a tekintetében valami új, valami csillogás, amit eddig nem vett észre. Anikó közelebb hajolt, hogy megcsókolja. Végre rendesen, igazán.

– Nem akarok közbeszólni – szólt közbe Alex, mielőtt a szájuk összeért volna –, de ha túl vagytok a romantikán, munka is volna. Hamarosan pizsok meleg lesz, és akkor az összes vizünk megmelegszik, majd tönkremegy – mondta, és három teleszkópos ásóval rukkolt elő. – Ásunk mindegyiknek egy-egy gödröt, és abban fogjuk hűteni őket – magyarázta.

– Honnan vannak ezek, Alex? – kérdezte Anikó.
– Ahonnan a gyógyszerek, a szeletek, minden.
– Vagyis? – értetlenkedett a lány.

– Hát loptam útközben – röhögött a férfi. – Amikor kiszöktünk a körzetünkből, egy szellemvárost találtunk magunk előtt. Bementem az első plázába, és feltörtem a gyógyszertárat és a szeletüzletet. Víz már nem volt sehol. Bemehettem volna máshová is, például ruhát szerezni, ilyesmi, de csak a legszükségesebbeket hoztam el. Nem vagyok én bűnöző – mondta színpadiasan. – Ásni remélem tudtok, mert nincs sok időnk – tette hozzá.

Alex lendületes mozdulatokkal haladt, kiásott három gödröt, amíg Anikó és Dani egy-egy felet. Hólyagos lett a tenyerük, teljesen leizzadtak, de azért csinálták, ahogy az erejükből telt. Dél lett, mire végeztek, pont időben, mert már az ájulás kerülgette őket.

– Na, most, hogy ilyen ügyesek voltatok, egy kicsit megmosakodhattok. Van elég vizünk, ha elfogy, hozunk még a szüleid házából. Ne féljete, átvészeljük itt ezt a pár napot vagy hetet, amíg minden meg nem oldódik. Most pihenhetek délutánig, biztosan rátok fér.

Ahogy Alex mondta, valóban jólesett elnyúlniuk. Az alacsonyabb fák ágaira pokrócokat terítettek, és azok árnyékában dőltek el. Még mindig nem pihenték ki az elmúlt napokat, úgy érezték, a világ minden ideje sem volna elég az alváásra.

XV.

Vezetői összefoglaló

A zavargások alatt megtámadott rendőrök, katonák és környezetvédelmi rendészek fegyvereit a legtöbb esetben eltulajdonították.

Megalapozott a gyanúnk, hogy a peremvidék lakóiból összeállt alkalmi csapatok a fegyverek segítségével további bűncselekményeket követhetnek el.

(Részlet a Belügyminisztérium napi jelentéséből)

Amikor felébredtek, Alexet egy régi, maszatos térkép fölött találták. Hunyorogva tanulmányozta, mint aki nem lát jól igazán.

– Hadd találjam ki, azt is loptad valahonnan, igaz? – ásított Anikó.

– Találtam! Csak sajnós szemüveget nem találtam mellé. Az enyém összetört egy rendőr öklén a múlt hónapban – nevetett.

– Mit keresel? – kérdezte Dani.

– Azt írja, hogy fentebb több barlang is van. Ott még jobban elrejtőzhetnénk, és talán hűvösebb is lenne. Csak azt nézem, hogyan vihetnénk fel oda a vizet. Ha igazam van, ezen az úton a kocsival fel-mehetnénk, és onnan alig kétszáz métert kellene cipekedni. Éjszaka meg lehetne próbálni, akkor nincs olyan meleg – nézett rájuk.

– Hiába ástunk – motyogta maga elé csüggedten Dani.

– Dehogy! Legalább gyakoroltatok! Fent majd lehet újra! Különben is, a munka észnél tart, legalább nem lustulunk el! – kiáltott vidáman a férfi, és már előre dörzsölte a tenyerét a kalandra.

– Ez egy olyan ember, aki egy percre sem áll meg. Hidd el, ha felértünk, kiástuk a gödröket, alig telik bele egy nap, és megint kitalál majd valamit – súgta oda Anikó, amire a fiú csak bólogatni tudott.

Ahogy sötétedni kezdett, Alex összeterelte a gyerekeket. Az ikrek hárman görgettek egy hordót, Aloe és Kaktusz egy másikat, a férfi kettőt húzott maga után, Anikó és Dani egyet-egyét próbált húzni-vonni. Már az autóig is elég volt elvinni őket, nemhogy még onnan a barlangig. Örültek volna, ha Alex legalább felderíti előtte a terepet, de ő magabiztosan állította, tudja, mit csinál.

– És ha már laknak ott? – kérdezte Anikó.

– Láttuk volna, ha felmennek. Nem volt itt semmi mozgás. Ne aggódjatok. Nem jön ide senki, tudják, hogy nincs ivóvíz.

Egy külön körrel Dani felhozta a gyerekeket is, még szerencse, hogy Anikó ment vele, mert az öt kicsi amint beszabadult az önjáróba, egymást túl-harsogva csodálkozott rá mindenre. Összetapogatták a koszos kezükkel az ablakokat és az üléseket. Még soha nem láttak ilyesmit, a lánynak többször rájuk kellett szólni, hogy nyugodjanak meg, mert a fiúnak kezdett fájni a feje az éles, magas hangjuktól.

Amikor mindenki szerencsésen felért, Alex már hajtotta is őket a barlang felé.

– Megtaláltam, pár méter, és látszani fog, elég nagy ahhoz, hogy mind elférjünk! Ha odaértünk, reggelig már nem kell ásni, az ráér délelőtt! – nyugtatta őket.

Keservesen hosszúnak tűnt az út. A hordókat ezúttal hegynek felfelé kellett cipelni, alig bírták megmozdítani. Póni és Hercegnő felváltva sírtak, álmosak voltak, látszott, hogy Alex is nehezen őrzi meg a jókedvét, és a nevetése egyre erőltetettebbé vált.

Mire az utolsó vizes hordó is a helyére került, Dani a karóráján látta, hogy már kettő is elmúlt. Mindenkinek fájt és égett, ráadásul egy lába alól kigördülő kő miatt a bokája is lüktetett, egyáltalán nem tűnt úgy, hogy megérte a vesződés.

– Szerintem itt régen ősemberek laktak – mondta a férfi lelkesen, csípőre tett kézzel, amikor letelepedtek, de már senki sem volt rá kíváncsi. A gyerekek egy kupacban feküdtek az egyik sarokban, Dani és Anikó pedig egymás kezét szorongatva aludt egy másikban.

– Majd meglátjátok, milyen jó itt – sóhajtott Alex, inkább csak magának, aztán végigdőlt ő is a barlang szája előtt, hogy ha mégis bárki arra tévedne, azonnal cselekedhessen.

Reggel úgy tűnt, igaza volt. A hosszú éjszaka után nagyot aludtak, elmúlt kilenc, mire felébredtek. A nap már javában sütött, a barlangban mégis kellemes hűvös maradt a levegő.

Úgy határoztak, egyelőre nem ássák le a hordókat, csak beljebb viszik, még védettebb helyre, hátha nem melegszenek fel.

Az ikrek még mindig morcosak voltak az éjszaka miatt, Aloe viselte a legjobban magát, így ő vállalta, hogy hálát mond reggeli előtt. Épp nekikezdett volna, amikor egy vézna alak jelent meg a láthatáron.

– Van vizetek? – szólt elgyötört hangon. Sántított, sebes volt az arca, talán egy-két évvel lehetett idősebb Anikónál és Daninál.

A gyerekek ösztönösen Alex mögé húzódtak, aki ugrásra készen nézte az érkezőt.

Hosszú másodpercekig hezitáltak.

– Nekünk sincs sok – felelte végül a férfi. – Ha van kulacsod, megtöltjük, de azután menned kell.

– A kevés is hatalmas segítség – mondta az idegen, és a hatás kedvéért a csontos ujjait a torkára tette, hogy mutassa, mennyire kapar.

Alex elvette tőle az üres kulacsot, és igyekezett úgy megtölteni, hogy a testével elfedje, mennyi tartalékuk van. Fél szemét a jövővényen tartotta, csak egy pillanatra nézett a saját oldalára, hogy ellenőrizze, megvan-e a fegyvere.

– Hányan vagytok? – kérdezte a srácot.

– Csak én, egyedül.

– Kizárt – vágta rá a férfi. – Esélyed sem lett volna idáig eljutni. Mondd meg a csapatodnak, hogy fegyverem van, ha ide mertek jönni, agyonlövök mindenkit.

Alex ezúttal nagyon ijesztőnek tűnt. Daniban szemernyi kétség sem volt, hogy komolyan beszélt, és látszott, hogy a másik fiú is így gondolta. A sántítása hirtelen elmúlt, és ahogy kiegyenesedett, már nem is látszott annyira elesettnek. Elvette a vizet, majd amilyen hirtelen megjelent, pont úgy tűnt el a szemük elől.

– Támadni fognak – vélte Alex. – Talán éjjel, mert tudják, hogy a gyerekek nem bírják úgy az éjszakai zást – suttogetta, hogy csak a két nagyobb hallja. A legkevésbé pánikra volt szüksége. – Ha nem látták volna

a gyerekek, megölöm. De nem akartam vért ontani előttük – morogta idegesen, bár látszott, hogy ez már üres fenyegetés, egy fegyvertelen fiatalembert nem bántott volna.

– Mit tegyünk? – kérdezte Anikó.

– Ha védeni próbáljuk a barlangot, az áldozatokkal járhat. Ha menekülünk, oda a vizünk, viszont azt még szerezhetünk a szüleid kútjából. Talán mennünk kellene. Hátrahagyni nekik a hordókat, és újrakezdeni.

– Mikor indulunk? – nézett rá Dani.

Alex azonban hezitált. Volt a tekintetében valami, a harcosok konoksága, akik nem vonulnak csak úgy vissza.

– Elmegyünk, ugye? – várta a megerősítést a lány.

– És ha mégis elbánnék velük? Jó ez a hely. Védhető. Sokat fáradtunk érte – morfondírozott Alex. – Reggeli után döntök – zárta le egyelőre a kérdést, és már indult is a kicsik közé, hogy megnyugtassa őket, és végre megegyék a reggelit.

A férfi azonban rosszul számított, a vékony srác társai nem várták meg az éjszakát. Szomszédok voltak és éhesek, és amint megtudták, hogy a zsákmányt egyetlen férfi védi, még annak ellenére is azonnal mozgásba lendültek, hogy tudták, fegyvere van. Elvégre náluk is volt két puska.

Őt fiatal, erős férfi jelent meg a környező fák takarásában, a vékonyat, aki a vizet kérte, hátrahagyták.

Ügyesen mozogtak, csak akkor szúrták ki őket, amikor már késő volt.

Alex azonnal felugrott, és a két kezét a magasba emelve kiabálni kezdett feléjük.

– Nincs szükség erőszakra! Vigyetek mindent, csak hadd menjünk el a gyerekekkel – próbálkozott. A másik csapat azonban egyre közeledett. Magabiztosan, és egyre sebesebben.

Ezek nem fognak megállni, villant át a férfi agyán. Éhesek, szomjasak, nem képesek észszerűen gondolkodni. Valószínűleg régóta együtt vannak, és nem ez lesz az első rajtaütésük.

– Anikó, Dani! – szólt hátra. – Az egyetlen út a felfelé, fogjátok a gyerekeket, és másszatok!

– Meredek – vágta rá a fiú.

– Az lesz meredek, ha nem indultok azonnal. Én feltartom őket, és majd utánatok megyek, amint tudok – hadarta, majd a kisebbek felé fordult. – Fogadjatok szót nekik! Menjete velük, majd követlek titeket!

Egy pillanatig mind a heten csak álltak, és meredtek rá.

– Nyomás – szúrta a fogai közt, és közben egyre a közeledőket figyelte.

Anikó kapcsolt először, megfogta Póni és Hecsnő kezét, és futásnak eredt. A nyomában Aloe és Kaktusz, leghátul pedig Dani, aki még mindig nem hitte el, hogy már megint menekülnie kell.

Szaladtak, és csak egy pillanatra torpantak meg, amikor lövéseket, majd egy kiáltást hallottak.

Alex nyitott tüzet, hogy fedezze őket, és közben eltalálta az egyik srác karját, aki jókora husángot szorongatva állt egy vékonyabb fatörzs mögött.

– Már csak négy ütőképes emberetek van – kiáltott feléjük nevetve, hogy magára vonja a figyelmüket. Közben a gyerekek már egészen magasan jártak, de még mindig lőtávolon belül.

Az egyik fegyveres a kicsiket célozza, talán, hogy előcsalja Alexet. Ha ez volt a terve, működött, a férfi megvadult bikaként rontott ki a saját fedezékéből, hogy rávesse magát. A srác a puskával azonnal célpontot váltott, és rá kezdett lőni. Ügyetlen volt, a combján találta el, a nagydarab embernek látszólag meg sem kottyant, kemény öklével úgy ütötte állkapcsán a srácot, hogy az összeesett. Már csak egy puskás maradt, és két husángos, számolta magában. Talán tényleg van esélye.

Egy pillanatra felnézett, látta, hogy a gyerekek már messze járnak.

Ezt használta ki az egyik támadó, akinek nem egyszerű bot volt a kezében, kihegyezte a végét. Alex felé döfött, és a gyomrába szúrt. Nem ütött mély sebet, annyi erő nem volt benne, épp csak megsebezte.

A férfi próbált lendületből visszatámadni, de addigra odaért a másik kettő is, és ütni kezdték.

Keményen sorozták, de állta, a véletlenszerűen lendülő karja még így is célba talált időnként.

Ezt elégelte meg a másik puskás.

Amíg a botosok fáradhatatlanul Alexet csapkodták, ő hátrébb lépett, majd a fejével intett a társainak, hogy ők is tegyenek így. A férfi a sok ütéstől már fél térdre ereszkedett. A puskás ráemelte a fegyvert.

Alex nem próbált menekülni, tekintetével a gyerekeket kereste, de nem látta őket.

Akkor már elég messze járnak...

Ez volt az utolsó gondolata.

Anikóék azonban egyáltalán nem jártak elég messze. A háromfősre apadt támadócsapat utánuk eredt, nem elégedtek meg a megszerzett ivóvízzel, teljes győzelmet akartak. Talán attól tartottak, hogy a gyerekek éjjel visszatérnek, és bosszút állnak.

Hátrahagyva a vízkészletet, a srácok épp csak addig álltak meg, hogy felvegyék a másik két puskát is, majd néhány ugrással máris komoly hátrányt dolgoztak le. Pár pillanattal később már a nyomukban loholtak. Őket nem állították meg a csúszós sziklák, könnyedén haladtak felfelé, már célba tudták venni a leghátul kullogó Danit.

A fiú érezte, hogy egy golyó süvít el a feje mellett, egy másik pedig a bal lába mögött csapódott a földbe. A következő talán talál, és akkor vége.

Talán az sem baj, futott át az agyán.

Elég ideje rohant, nem lehet mindig mindent megúszni.

Előttük hirtelen valami állat üvöltött fel.

De hiszen az lehetetlen, jutott eszébe. Pedig mint-ha farkasokat is látna.

Legalább így is, úgy is vége lesz, gondolta, majd hirtelen elsötétült előtte a világ.

XVI.

A negyvenes évek egyik legnagyobb bűncselekménye volt, amikor az ország védelmére felesküdt tudósok ellopták a találmányaik tervrajzát, vele jelentős mennyiségű alkatrész és nyersanyagot, majd zűrzavart keltve megszöktek az Állami Környezetfejlesztési Egyetem Kutatási Tanszék laboratóriumából. Soha nem kerültek elő, feltehetően külföldre menekültek, hogy a létfontosságú vízlepárlógép rajzait eladják.

Tettüket azonnali hatállyal hazaárulásnak minősítették.

(Részlet egy történelemtankönyvből)

Amikor Dani magához tért, az erdőnek nyoma sem volt. Lassan megszokta, hogy folyton idegen helyen ébred, így nem csodálkozott, próbálta felmérni, hová került. Az már biztos, hogy nem halt meg. Végigtapogatta magát, sérülést nem talált, csak a feje zúgott tompán.

Ágyban feküdt, ami jó jel, még akkor is, ha a matrac nyomta a derekát, az ágyneműt pedig különböző színű foltok tarkították. Emeletes ágyhoz ugyan volt

már szerencséje, de azon nem rozsdásodott a fémkeret, és a felső rész deszkáit sem firkálták tele. Toller írtak rá, döbbsent meg Dani, kék tintával, mint a nagyszülei idejében. Szinte belevésték a fába, hogy *Szeretlek, Klári!, Itt unatkozunk 2020-ban: K. S. és T. I., Sok a szűnyog!, Kéne egy bolt a közelbe...* és még számtalan dolgot, de bármennyire is érdekelte a többi üzenet a múltból, fontosabb volt felderíteni, hová került.

Az ablakon át besütött a nap, megvilágítva a szűk helyiséget. A szobában még egy emeletes ágy állt az övével szemközt, mellette egy ruhásszekrény és egy kis asztal, két székkal. A falakról omlott a vakolat, felpúposodott a hajópadló. Rettenetes büzt érzett, izzadság és rothadás szagát, facsarta az orrát, de egyelőre nem ment ki a házból.

Nem kötözték meg, tehát nem fogoly, bár talán az ajtó zárva lesz, és akkor ennyi a mozgástere. Még azt kellett kiderítenie, mi történt a többiekkel.

Felkelt, és az ágy oldalára erősített létrán felmászott. Az emeleten Anikó feküdt. Mélyen aludt, oldalt fekve, az egyik karját a párnája alá téve. A lány megérezhette, hogy bámulja, mert lassan kinyitotta a szemét.

És hatalmasat sikoltott.

Dani majdnem leesett a létráról, de végül megőrizte az egyensúlyát.

– Nagyon megijedtem! – kiáltotta a fiúnak.
– Ne haragudj.
– A frászt hozod az emberre. Hol vagyunk? Hogy kerültünk ide?

– Nem tudom – felelte Dani bűnbánóan. Anikó olyan mérgesen nézett rá, hogy egy pillanatra elgondolkodott, hová tűnt az a békés lány, akit az előbb látott.

Anikó vett néhány nagy levegőt, lassan megnyugodott, körbenézett, próbálta felfedezni, hová kerültek, amikor nyikorogva kinyílt az ajtó.

Egy idős férfi és egy valamivel fiatalabb nő álltak a küszöbön.

A fény úgy esett rájuk, hogy egyelőre nem látták jól az arcukat. Nem voltak ijesztőek, és a kezükben tartott tálca is bizalomgerjesztően tele volt valamivel, ami leginkább ételnek és víznek tűnt.

– Csakhogy felébredtetek. Biztosan éhesek és szomjasak vagytok, és rengeteg kérdésetek van – kezdte a nő, majd letette a tálcat a kis asztalra.

Ahogy beléptek, végre meglátták az arcukat. A nőnek hosszú, copfba fogott ősz haja volt, arcvonásai kemények, tekintete alapján a világ minden tudását birtokolta. A férfi mellette szintén nagyon okosnak tűnt, ősz, ritkás haját régimódián hátralapította, fehér köpenye zsebéből tollak álltak ki, a vonásai azonban sokkal lágyabbak, barátságosabbak voltak,

mint a nőnek. Daninak elképesztően ismerősnek tűntek, de nem tudta megmondani, honnan.

Anikó lemászott az emeletről, és a fiú mellé állt. Együtt nézték a teli vizeskancsót és a nagy tál gyümölcsöt.

– Tudom, hogy alma és körte – mondta a lány. – Apánál is volt, de a gazdagoknak kellett őket mindig becsomagolni, én ünnepnapokon ehettem csak belőle. Mi ez a hely?

– Mindent meg fogunk magyarázni – felelte a férfi. – Egyelőre egyetek, erősödjete!

Nagyon éhesek és szomjasak voltak, de kissé bizalmatlanul méregették a tálca tartalmát. A nő erre megfogta a kancsót, és töltött belőle a két kikészített pohárba.

– Igyatok – nyújtotta oda nekik, mire nagy nehezen elfogadták, és belekortyoltak. A hűvös, tiszta víz jobb ízű volt, mint az otthoni, bár igazán nem tudták megmondani, miért. A kezdeti bizalmatlanságuk elmúlt, egy lendülettel kiitták a poharakat.

– Még soha – szólalt meg Dani.

– Hogy mondd? – kérdezte erőltetett türelemmel a férfi.

– Szeletek – tette hozzá a fiú.

– Még nem evett gyümölcsöt – fordította le Anikó.

– Elképesztő – meresztette ki a szemét a nő. – Még mindig azokon a vackokon éltek? Szörnyű. Tudod,

ezt úgy kell enni, hogy körberágod a közepét – magyarázta.

– Tanultuk – vágta rá dacosan Dani, és hogy bemutatassa, elvett egy almát, és beleharapott. A gyümölcs harsogva roppant a foga alatt. Furcsa érzés volt. Ismerte az ízt, mégis idegennek tűnt. A foga elvégezte a feladatát, de az állkapcsának nehezére esett a harapás és a rágás. Eddig csak szeleteket evett, ám azok sokkal puhábbak, még az almás ízűek is. Máskülönben biztosan kiköpi, de éhes volt, tovább ette.

– Lehet, hogy a gyomrod majd zaborogni fog egy kicsit. Nekem mindig szokott – mondta Anikó, miközben maga is elvett egy körtét.

A két felnőtt áhítattal figyelte őket.

– Láttad a fiú fogsorát? – súgta oda a férfi a társának.

– Elképesztő! A fogak sokkal kisebbek, mint a lánynál, aki láthatóan eszik néha természetes táplálékot is. És nézd meg a fejformájukat!

– Igen, a fiúnak sokkal gyengébb az állkapcsa. Vajon a többieké is hasonló? Néhány generáció, és teljesen átalakulhat a koponya alakja!

A suttogásból alig tudtak kivenni néhány szót. Végül Daninak lett hamarabb elege belőle.

– Kicsik. Hogy? – kérdezte tőlük hirtelen.

– Remekül vannak, kint játszanak Andreával.

– Mi történt? És kik maguk? – faggatta őket tovább Anikó, miután kicsit jobban érezte magát az ételtől és az italtól.

– Az én nevem... – mutatkozott volna be a nő, de a fiú közbevágott.

– Orsolya.

– Honnan tudad? – lepődött meg a férfi.

– Balázs – nézett rá Dani.

– Igen, így hívnak minket – bólintott Orsolya. – Honnan ismertél ránk?

– Andr.E.A. Android Egység Alfa – magyarázta a fiú, mintha leckét mondana. És csakugyan, úgy érezte, az iskolában hallottakat mondja fel. – Ellopták. Hat éve.

– Maguk az elszökött tudósok? – képedt el Anikó. – Látni akarjuk a gyerekeket! Tudnunk kell, jól vannak-e! – kiabálta.

– Csak nyugodtan – felelte kissé sértetten a nő, és félreállt az ajtóból.

A lány kirohant, Dani utána.

A házikóból egy kis tisztásra jutottak. Mellettük egy valamivel nagyobb ház állt, szemközt pedig egy sokkal nagyobb épület. A tér közepén két fát láttak, azonban nem kiszáradófélben lévő bükköket, hanem valami egészen furcsa fajtát. Mintha azok a fák volnának, amiket az ember kisgyerekként rajzol, ám valójában nem léteznek.

A fák árnyékában meglátták a gyerekeket, akik úgy tűnt, tényleg jól érzik magukat. Egy huszonöt körüli, vörös hajú nő körül ültek a földön. Andrea fejből mesélt, ők pedig tátott szájjal hallgatták. Ha Dani nem ismeri fel őket, soha nem jönnek rá, hogy egy gép ül közepén.

– Gondolom, mindent tudni akartok, és azonnal – mondta Balázs.

– Mindent – helyeselt Dani.

A férfi egy fatörzsekből kialakított padhoz invitálta őket. Orsolya közben kihozta a tálcát, és letette eléjük a megmaradt vizet a gyümölcsökkel.

– Egyetek, igyatok bátran, biztosan ki vagytok merülve. Mi pedig elmeséljük, amit tudnotok kell – ajánlotta, majd Balázusra nézett. – Inkább te, az egyetemen is jobban szeretted tanítani.

A férfi megvonta a vállát, mint akinek nem számít, de amint belekezdett, látszott, boldog, hogy végre friss hallgatóságához beszélhet.

– Kezdjük a legelején. A harmincas évek elején kezdtem el dolgozni a frissen megnyitott Állami Környezetfejlesztési Egyetemen, mondhatni, alapítója voltam a Kutatási Tanszéknek. Hatalmas dolog ez egy harmincéves fiatalembernek, alig három éve szereztem meg a doktori címet fizikából, korábban egy másik egyetemen tanítottam tanársegédként. Az ÁKE kiemelt figyelmet kapott, mindenki

bizakodva várta, mi sül ki a munkánkból. Hatalmas volt a túljelentkezés az érettségizők között, mindenki hozzánk akart járni, aki a természettudományokkal akart foglalkozni.

A Kutatási Tanszék izgalmas helynek ígérkezett, az irodánkból hatalmas labor nyílt, és kaptunk egy kísérleti hangárt is a város szélén, ahol bátran megépíthettünk bármit, amiről azt gondoltuk, hogy a jövő hasznára válhat. Együtt dolgozott matematikus, fizikus, geológus, biológus, vegyész, számos remek elme. Egy idős professzor fogott minket össze, elmúlt már nyolcvan éves, mégis frissebb volt az agya, mint a legtöbb embernek, akit ismertem.

Eleinte szabadon gondolkodhattunk, kisebb robotokat építettünk próbaként, igyekeztünk felvenni a versenyt a világ vezető vállalataival. Olyan gépeket akartunk összerakni, amik összeszerelése a lehető legkevesebb pénzbe kerül, hogy bárki számára elérhető legyen, és megkönnyítse az emberek hétköznapjait.

Aztán lassan jönni kezdtek a megrendelések a fenntartótól, vagyis az államtól. Eleinte örültünk neki, könnyebb úgy gondolkodni, hogy tudod, mit kell elérni. A kormánynak tetszettek a robotok, azt akarták, hogy fejlesszünk ember nagyságú androidot. Tíz évvel azelőtt ez óriási feladat lett volna, de addigra már számos ilyen gép létezett, aminek

a tanulmányozása a mi munkánkat is megkönnyítette. Akkor csatlakozott hozzánk Orsolya, aki antropológus és biológus.

Így hoztuk létre az Andr.E.A. modellt. Nem tudtuk, a kormánynak mi a célja vele, úgyhogy programozni kezdtük a magunk elképzelései szerint. Így az android kapott pedagógiai, jogi és orvosi ismereteket is, elég erőre terveztük, hogy katasztrófa idején akár betontömböket is meg tudjon emelni, de kiképeztük arra is, hogy a laborban segédkezzen. Hamarosan olyaná vált nekünk, mintha élő személy volna, ezért Andreának nevezzük.

A bemutatóra maga a miniszterelnök is ellátogatott, nagyon izgatottak voltunk. Kissé unottan megtekintette a tanórát, amit Andrea egy kisiskolás osztálynak tartott, ahol senki nem jött rá, hogy nem ember, majd a korábban különböző betegségekkel diagnosztizált embereket vittünk elé, és mindegyikről pontosan meg tudta mondani, mi a baja. Az elnök azonban egészen addig nem mutatott érdeklődést, amíg Andrea fel nem emelt egy kétmázsás vasdarabot. Akkor felállt, gratulált, kezet fogott velünk, és távozott. Másnap egy magas rangú tiszt szó nélkül elvitte az összes tervrajzot. Andreát megtarthattuk a munkánk jutalmaként.

Egy hétig csak kóvályogtunk, nem tudtuk, mit tegyünk. A hírek beszámoltak az androidok sorozat-

gyártásáról és munkába állításáról, és lassan egyenruhás robotok jelentek meg a peremkerületek és a peremvárosok határán, hogy az átjárást megtiltsák. Néhány kollégánk ki akart szállni, de megfenyegették őket, hogy sehol nem fognak állást kapni.

Akkor halt meg az öreg prof is, nem bírta tovább a szíve.

Én vállaltam el a tanszék vezetését, mert a kollégáim nem jelentkeztek, én pedig nem akartam, hogy egy külsőst ültessenek a nyakunkba. Hamarosan újabb megrendelést kaptunk, ez már nyíltan katonai célú volt, egy védernyő kifejlesztése, ami alatt nem látszik a katonákkal teli tábor. Nekiláttunk, szabadkoztam, hogy ez évekbe telik, de legyintettek rá, van időnk. Közben azonban valami máson is elkezdünk dolgozni, jobbá akartuk tenni a világot.

Akkor fejlesztettük ki a chipeket, ami a karotokban van. Azt akartuk, hogy a gyerekek biztonságban legyenek. Álmunkban sem gondoltuk, hogy végül egy megfigyelőrendszer alakítanak ki belőle.

A leparlóval már óvatosabbak voltunk. Amikor elkészült, nem jelentettük, mert féltünk, hogy ezt is rosszra használnák. Orsolyával inkább továbbfejlesztettük, és egy mesterségesen előállított fafajta készítettünk belőle, ami gyümölcsöt is terem. Ezek a fák a levelükkel felveszik a levegő nedvességét, és a törzsük vízzé alakítja, majd tárolja is. A megfelelő

kéregdarab eltávolításával pedig ez a víz bármikor kinyerhető. Rég ilyeneknek kellene borítania a világot, de nem mertünk előállni vele.

Helyette, amikor elkészült a védernyő, megtervezük a szökésünket. Létrehoztunk egy nemlétező személyt az interneten, és az ő nevében megvásároltuk minden félretett pénzünkből ezt a régi diákszallást a Mecsek tetején. Nem volt időnk rendbe hozni, félünk a lebukástól, addigra már mindenütt kamerával felszerelt drónok repkedtek. Egy éjszaka feltörtük az állami biztonsági hálózatot, és támadást imitáltunk. Beindítottuk az összes védelmi mechanizmust, vagyis a határra vezényeltük az összes egyenruhást. Béreltünk egy teherautót, felpakoltuk rá a védernyőt, a fákat, az összes olyan gépet, amin a terveink voltak, felültettük rá Andreát, és mindent, ami a tanszéken maradt, megsemmisítettünk.

Hatan indultunk el, Orsolyával ketten ültünk a teherautón, a négy kollégánk egy önjárával jött, de másik úton. Ők soha nem értek ide.

– Még mindig börtönben vannak. Nem árulták el önöket – mondta csendesen Anikó.

– Legalább élnek – sóhajtott megkönnyebbülten Balázs. – A többit kitalálhatjátok. Felállítottuk a védernyőt és a két fát, megpróbáltunk otthonosan berendezkedni. A faház, amiben magatokhoz tértetek, az állandó lakhelyünk, a másik, ahol most a kicsik

laknak, a kollégáinké lett volna, abban hatan is elférnek. A nagyobb épület valaha menza és közösségi teremként üzemelt, itt rendeztük be a labort, de nincs elég nyersanyag valódi kísérletezésekhez.

A védernyő bár mindig be van kapcsolva, eddig legfeljebb a drónok miatt használtuk, hogy ne találjanak ránk. Turisták alig járnak erre, ha mégis, azt látják, hogy ez lezárt terület, veszélyes, és messze elkerülik. Ma kellett először igazán éles helyzetben tesztelnünk, amikor menekültetek.

– Farkasok – jutott Dani eszébe.

– Igen. Egy kicsit merész ötlet volt, nem tudtuk, elhiszik-e majd, hogy itt valóban élnek vadállatok, de végül működött. Először megpróbálták lelőni őket, ennek már önmagában örültünk, mert nem rátok céloztak. Benneteket közben altatógázzal kábítottunk el, nehogy ti is elszaladjatok félelmetekben. Aztán Andrea összeszedett, és idehozott benneteket.

Közben az üldözőitek egyre jobban megijedtek, egyrészt attól, hogy egyszer csak eltűntetek a szemük elől, másrészt attól, hogy a farkasok nem pusztultak el, sőt, minden lövéstől nőni kezdtek, és egyre hangosabban vonyítottak – nevetett a férfi. – Úgy futottak el, hogy szerintem még a Mecseket is elhagyták azóta.

– Köszönjük – mondta Anikó. – De akkor most mi lesz velünk? Tudjuk a titkukat.

– Nekünk is eszünkbe jutott – vette át a szót Orsolya. – Kénytelenek vagyunk megbízni egymásban, nem igaz? – kérdezte erőltetett mosollyal.

– Nem lesz gond – vágta rá a lány.

– Alex – szúrta közbe Dani.

– Sajnos mást nem láttunk erre jönni. Lövéseket hallottunk messzebről, attól tartok, a barátotok nem él már – sóhajtott Balázs. – A gyerekek is folyton emlegetik, még nem mondtuk el nekik. Andrea egyelőre jól elvan velük, hamar elfogadták, még egy darabig nem háborgatnánk őket a rossz hírrel.

– Most magatokra hagyunk benneteket, biztosan sok a megbeszélőnivalótok – zárta le Orsolya, és be mentek a laborba.

Anikó és Dani percekig maguk elé bámultak. Végül a lány szólalt meg először.

– Szerinted bízhatunk bennük?

– Nem.

– Őszintének tűntek.

– Túl szép.

– Gondolod, hogy hazudtak?

– Talán.

A lány lemondóan sóhajtott. Szerette volna tudni, mi van a másik fejében, de talán száz év együtt töltött idő sem lenne elég hozzá.

– Maradunk egyelőre, nem? – kérdezte végül.

– Muszáj. Van víz. Élelem. Szállás.

– Én is erre jutottam. Talán néhány nap, és rendbe jönnek a dolgok odakint. Csak azt nem tudom, honnan fogjuk tudni? És mit fognak szólni anyáék? Betegre fogják magukat aggódni, ha hazaérnek, és nem leszünk otthon.

– Fogalmam sincs.

– Szerinted elmondják a tudósok, ha hazamehetünk?

– Kizárt – vágta rá a fiú, majd újra a földet bámulták.

– Mi jók vagyunk? – nézett rá hirtelen Anikó.

– Hogy érted?

– Hát, tudod. Nem beszélünk róla, de éjszaka fogod a kezem, meg ilyenek.

– Járunk? – kérdezte Dani, bár a lány nem volt benne biztos, hogy nem kijelentés volt-e inkább.

– Én azt mindig úgy képzeltem, hogy az első igazi csóktól számítják – felelte óvatosan, és közelebb húzta a székét a fiúhoz.

Már összeért az orruk, amikor meghallották Orsolya hangját, aki néhány méterrel mögöttük állva köszörülte a torkát.

– El is felejtettem mondani, hogy éjszaka ugyanabban a faházban fogunk aludni. Miénk a két alsó ágy, így szoktuk meg, tiétek a két felső.

– Rendben – felelte elpirulva Anikó.

Mind várakozva néztek egymásra.

– Azért azt gondoltam, komolyabb dolgokat kell megbeszélnetek egymással, mint a szerelmi ügyeitek – mondta végül lesújtóan a nő, majd távozott. – Minden helyiség be van mikrofonozva és kamerázva, még az udvar is – tette hozzá a válla fölött.

– Azt hiszem, várnunk kell még egy kicsit – közölte csalódottan a lány.

– Mutatok valamit – szólalt meg váratlan lelkesedéssel Dani, hogy jobb kedvre derítse. Anikó annyira meglepődött, hogy már attól jobban érezte magát, hogy a másik igyekszik.

A fiú kézen fogta, és átvezette a szállásukra. A hátságja ott hevert a kis asztalon, abban kezdett kotorászni. Kivette belőle a Dunaújvárosban szerzett lapokat és ceruzákat, utoljára a színeseket, és felsorakoztatta őket az egyik ágyon.

– Ezek egyáltalán nem környezetbarát holmik, honnan szerezted őket?

– Ali. Papírbolt. Nem hinnéd el.

– Ha te mondd. De mit akarsz velük? Ha rajzolni szeretnénk, ott van a napelemes töltőd, meg a tabletek, azokkal is tudunk.

– Kipróbálni.

– Adhatunk neki egy esélyt – vonta meg a vállát Anikó, hogy ne rontsa el teljesen a másik örömét. Leült az egyik székre, és várta, hogy Dani elkezdjen a

rajzolni, pont, mint régen. Egy pillanat alatt felvették a megszokott ritmust, és úgy zárták ki a világot, mintha az nem is létezne.

A lány figyelte a fiút, aki közben nekilátott a munkának. Látta, hogy nehezebbre esik fogni a ceruzát, a mozdulatai sokkal darabosabbak voltak. Anikó azon gondolkodott, miért is csinálják ezt. Azon kellene aggódniuk, mi lesz velük, kik ezek a tudósok valójában, megbízhatnak-e bennük egyáltalán. Talán igaz van Daninak, tűnődött. Amíg nem tehetnek semmit, talán mégiscsak jobb rajzolni, elveszni benne és töltődni belőle.

– Nézd – zökkentette ki a fiú, aki elkészült az első képkockákkal. Az elsőre egy termőföldet rajzolt, amin emberek dolgoztak kezdetleges szerszámokkal. Izmos karok, karcsú derekak, talán a sok munkától. Egy fiatal fiú valami kapa vagy ásó nyelére támaszkodva a távolba meredt.

A következő kockán kis házak sorakoztak szorosan egymás mellett, mintha embereknek szánt ólak lennének. A föld és az épületek között egy nagyobb tér állt, kivehetetlenül sok alakkal.

Egy újabb kockán látszott, hogy ezek gyerekek, akik játszanak, majd egy másikon felnőttek, akik szőnek, varrnak, kézműveskednek.

De a fiú nem őket nézte, távolabb tekintett, a kis falut határoló sűrű erdő felé. Mellélép egy férfi, és

atyaian fejbe vágja széles tenyerével, ne álmodozzon. Dani nem tudott kézzel írni, szöveg nélkül kellett megoldania, gesztusokkal, hogy érthető legyen, az erdő tiltott dolog.

A képeken lévő fiú visszatér a munkához, de egyszer még felnéz a kapálásból, a tekintete pedig összeakad egy korabeli lánnyal, aki épp egy bögrét formáz a téren. Látszik, hogy tetszenek egymásnak, de a szemüket hamar félrekapják, mert a vének figyelik őket. Nem lehetnek egy pár.

Dani odaadta a rajzokat Anikónak, aki elképedve nézte őket. Bár elnagyolt alakok voltak rajta a korábbiakhoz képest, ez a szokatlan, új stílus mégis nagyon tetszett neki.

A lány válogatni kezdett a színesek között, de Dani határozottan megfogott egy sötétebb árnyalatot, és az emberekre mutatott vele. A lány próbaképp színezni kezdte vele az egyik földművest. Kreolbőrűnek tűnt tőle. A fiú rámutatott az összes alakra, majd a ceruzára.

– Nem lesz egyhangú? – kérdezte Anikó, aki már nem bírta tovább szavak nélkül. Dani a fejét rázta. – Van egy terved, igaz? – faggatta, mire a másik bólogatni kezdett.

Anikó félrevonult a kapott vázlatokkal, és munkához látott. A fiú pedig végigdőlt az ágyon, és a feliratokat bámulta a deszkákon. El tudta olvasni, annyira

nem különböztek a gépi írástól. A szüleit még tanították kézzel írni, de Daniéknak már csak gépelniük kellett, igaz, azt többféle eszközzel is megtanították. Most mégis zavarta, hogy a régi módszerrel nem megy, nem tud írni a deszkákra. Egy elrontott rajz után nyúlt, és a lapszéleken egy vékonyabb hegyű tollal gyakorolni kezdett. Elkezdte az ábécé betűit sorra venni, és lerajzolta az elsőt. Hosszú időbe telt, nagyon koncentrálnia kellett, mintha még mindig a képregény volna a kezében. Ám hamar belátta, hogy így nem lehet haladni. Lazábbra vette a toll fogását, és újra próbálta. Estére, amikor Anikó befejezte a színezést, már egészen ügyesen ment neki az első öt betű.

Amikor vacsora után felfogták, hogy az éjszakát tényleg a két tudóssal töltik együtt, egyszerre rándult görcsbe a gyomruk. Orsolya és Balázs a legnagyobb természetességgel foglalta el a helyét a két alsó ágyon. Szó nélkül kapcsolták le a villanyt a még nagyban a rajzaikat igazító Anikó és Dani feje felett, akik a sötétben alig bírtak felmászni az emeletre.

– Jó éjt! – próbálkozott a lány, de csak egy halk köhintés és valami dörmögés jött válaszul a szoba túlsó feléről.

A hatalmas csendben minden lélegzetvétel hallatszott. A tudósok nem horkoltak, viszont a mozdulatlanságuk legalább annyira rossz volt.

Anikó óvatosan addig fészkelődött, amíg az egyik karját ki tudta annyira nyújtani, hogy elérje vele Dani feje búbját. A fiú értette a jelzést, és megfogta a lány kezét. Hosszan így maradtak, bele is aludtak, éjszaka arra ébredtek, hogy zsibbad a karjuk. A félálomban felkönyöklő Anikó csókot dobott Daninak, azt hitte, ő is felébredt, de csak annyit látott, hogy a másik öntudatlanul visszahúzza a karját, és alszik tovább.

Reggel kialvatlanul ébredtek, a kényelmetlen matracoktól megfájdult a derekuk, a szoba rossz levegőjétől tompa fejjel kóvályogtak. Az alsó ágyakon lévő huzatokból a már rég felkelt tudósok idegen szaga áradt, úgyhogy igyekeztek minél hamarabb összeszedni magukat, és elhagyni a házat.

Orsolyától és Balázstól előző este kaptak frissen mosott hálópólót és hozzá való nadrágot, és bár nevetségesen festettek a bő darabokban, hálásak voltak a tiszta ruháért. Azokat a holmikat, amikben érkeztek, az androidra bízta.

Álmosan csoszogtak ki az ajtón, ahol az Andreát körülálló gyerekek látványa fogadta őket.

– A spaklikat hamarosan tehát kiosztom nektek. Ma csak annyi lesz a feladatotok, hogy bent a régi, rossz festékekkel elbánjatok. Ahogy mutattam: egyenletesen, apró, de lendületes mozdulatokkal. Ha elkészültetek, talán már holnapután ki lehet újra festeni, és szebb lesz a házikótok, mint új korában! Közben

pedig sokat fogunk játszani és nevetni! – magyarázta lelkesen a gép, a gyerekek pedig ujjongva rohantak a spaklikért.

Dani és Anikó összenézett, azon gondolkodtak, nekik vajon mi lesz a feladatuk. De már hallották is Orsolya hangját a hátuk mögött.

– Ti sem maradhattok ki a jóból. Szeretnénk egy kicsit kihasználni, hogy itt vagytok. Andrea egyedül nem bírná, mi pedig már öregek vagyunk, a házakra azonban ráférne egy kis felújítás. Ti ketten a kis házon dolgozhatnátok ugyanígy, ahogyan a többiek a másikon. Úgyis erősebbek vagytok, semmibe nem telik majd levakarni a rossz festéket. Mindannyiunknak jobb lesz a frissen festett szobában aludni, ha elkészültetek – mondta szigorú hangon.

Dani válaszolni akart rá, hogy neki így is megfelelő a szoba, de a nő beléfojtotta a szót.

– Délutánig elég, ha csináljátok, utána lámpaoltásig felőlem rajzolhattok, vagy amit akartok – tette hozzá, és a zsebéből elővette a két spaklit, amit nekik szánt. – Ja, és tegyetek fóliát a földre, amivel majd a törmeléket kivihetjük, nem akarunk a felvert porban aludni – mondta, és otthagya őket a feladattal.

Amint magukra maradtak, Dani letette a szerzőszámot.

– Ne csináljuk.

– De én szeretném – vágta rá Anikó. – Enni és inni adtak, az a legkevesebb, hogy segítünk cserébe. Persze én sem bírom Orsolya stílusát, de jobb, mint újra magunkra maradni – zárta le a vitát. Megkereste a kimosott és megszáritott ruháit, egy pillanat alatt átöltözött, és már ment is vissza a házba, hogy nekiessen a falnak.

Maguk is meglepődtek, de dolgozni jobb volt, mint képzelték. A falról látványosan jött le a régi festék, és csak akkor vették észre, hogy már régóta csinálják, amikor a sok erőlködéstől már fáj a csuklójuk.

Jólesett a langyos zuhany, azt sem bánták, hogy újra a tudósoktól kapott pizsamát tudták csak felvenni. Balázs ugyan bátorította őket, hogy használják nyugodtan a vizet, a régi berögződéseket nehéz volt felülírni, szinte másodpercre pontosan tartották magukat az otthon megszokott normához.

Ahogy felöltöztek, Orsolya felajánlotta nekik, hogy csatlakozzanak a gyerekekhez és Andreához, akik már terítették az asztalt, de Anikó és Dani visszautasította a meghívást, inkább külön vacsoráztak. Egy félreeső padhoz ültek le, a gyümölcsöket pillanatok alatt befalták, majd végre folytathatták a képregényüket.

A következő napokban igyekeztek minél előbb végezni a munkával, hogy újra ceruzát vehessenek

a kezükbe. Nem törődtek azzal sem, ha kisebesedett a spakli nyelétől az ujjuk, csak akkor tették le a képregényt, amikor a seb kifakadt, de akkor is csak azért, hogy ne vérezzék össze a lapot.

Ahogy Dani haladt a vázlatokkal, Anikónak úgy lett egyre egyértelműbb, mit akar kihozni belőle a másik. Időnként óvatosan kérdezett, hogy jól gondolja-e, javaslatot tett, ha úgy érezte, változtatni kell valamin, a fiú ilyenkor mindig feszült figyelemmel hallgatta.

Már napközben is alig beszéltek, pillantásokkal, mozdulatokkal kommunikáltak, élvezték, hogy egy teljesen külön világot alkottak a többiektől. Az első napot leszámítva együtt ettek velük, rendszeresen ellenőrizték, hogy a kicsikkel jól bánnak-e, meghallgatták, ha a tudósok mondtak valamit, de máskülönben csak dolgoztak, és amint lehetett, elvonultak a rajzaik közé. Különben is, a gyerekek láthatóan jól érezték magukat az androiddal, aki a pedagógiai programjainak hála rengeteg játékot ismert, és soha nem fáradt el.

Egy este aztán Anikó olyan rajzokat kapott, amiken szöveg is szerepelt. Látta korábban, hogy Dani csinál még valamit, miután befejezte a saját részét, de eddig nem figyelt oda rá.

– Megtanultál kézzel írni? – kérdezte most döbbenetben.

– Kellett – felelte a fiú.

A lány összeszedett minden elkészült képkockát, és megpróbálta elmesélni magában, amit addig tudott, hogy a megfelelő színeket válassza a folytatáshoz.

Adott tehát egy falu, aminek csupán néhány száz lakosa van. Kétkezi munkát végző emberek, akik nem ismerik a gépeket, maguk termelik az ételüket, a ruhájukat, mindent. Mégsem lehet a középkorban, mert náluk sincsenek rovarok, sőt állatok is alig, csak csirkéjük van, az sem túl sok. Mintha minden rendezett lenne körülöttük. Túlságosan is rendezett. Nem mehetnek a falut szegélyező erdőbe, az életterük szűk, akárcsak Daninak és Anikónak.

– Jól beleszóttél minket – suttogetta a lány, és a még mindig festékes ujjával megigazította a szemébe lógó hajtincset. Elképesztően fáradtak voltak, egész délelőtt a házikót festették, és a következő napra a közös helyiség következett. Ennek ellenére nem pihentek volna semmi pénzért a rajzolás helyett. Danira nézett, akinek az arcán elkenődött festéknyomok látszottak. A fiú görnyedt háttal ült mellette, de a szeme izgatottan csillogott, ahogy a lányt hallgatta. Anikó elidőzött egy pillanatra a tekintetében, mire Dani várakozóan nézett vissza rá.

– Baj? – kérdezte.

– Dehogya, nagyon tetszik – mentegetőzött a lány, és gyorsan visszatért a rajzokhoz.

A falu lakói egész nap tesznek-vesznek, esténként pedig közös imára gyűlnek össze. Egy vallási vezetőjük van, aki az ima végén felszólítja őket, hogy feküdjenek le az otthonaikban. Úgy köszönnek el egymástól, hogy *Nyíljon meg az ég!* Ezt kórusban zengik. Ezután mindenki hazamegy, és pontosan ugyanabban a pillanatban elalszik.

A főszereplő fiúnak nagyon tetszik az egyik lány, de nem lehetnek együtt. A vallási vezető megtiltotta nekik. Ő szabja meg, kik állhatnak össze, és kik nem. Ő az egyedüli tudója, ki kivel mennyire rokon a zárt közösségben. Azt mondta nekik, épphogy, de mégiscsak túl közeli a családi kötelék ahhoz, hogy beteljesüljön a szerelmük.

A fiú nehezen fogadja el a tiltást. Hogy ellenkezzen, az egyik este nem megy be a házába lefeküdni.

Elbújik, és amikor mindenki elaludt, az erdőhöz rohan. Messzebbre merészkedik, mint bárki valaha, de egyszer csak falba ütközik. Rohanni kezd a fal mentén, majd rájön, hogy az körbeéri a világukat. Valójában az erdőn túl nincs is semmi.

Csalódottan indul haza, de amikor átvágna a téren, meglátja, hogy kint idegen lények vannak. Az olvasó azonnal felismeri, hogy ezek takarítórobotok, de a fiúnak fogalma sincs, mit lát.

Követni kezdi őket, és felfedezi, hogy az egyik fa mögött az erdőben titkos csapóajtó van, ami a föld

alá visz. A fiú nem tud utánuk mászni, de még éppen be tud lesni, mielőtt az bezáródna. Az üregben hatalmas gépeket lát, amikről szintén nem tudja, mik lehetnek, de Anikó fel tudta ismerni a rajz alapján, hogy ezek mesterséges oxigéntermelőek. Tehát az egész világuk egy zárt bunkerban van, és senki nem is sejti az igazságot.

– Nem tudom kívánni a végét – mondta a lány. – Mondd el, mi lesz!

– Megnyílik.

– Mi? Az ég? Tényleg megnyílik?

– Búra.

– Szóval az egész egy búra alatt van, és ott elzártan élnek? De miért?

– Szennyezett levegő kint. Tisztul.

– És ha kitisztult, megnyílik az ég.

– Igen. Tudták. Elfelejtették. Kísérlet.

– Lezártak oda egy csomó embert a légszennyezettség miatt, hogy megmeneküljenek? Végig azt gondolták, majd egyszer kijutnak, de tovább tartott a tisztítás, mint hitték, és közben több generáció felnőtt, és már nem emlékeznek az egészre?

– Mondom.

– És aztán?

– Sok búra. Szomszéd bunkerek. Megnyílnak.

– Találkoznak kint egymással? És mi lesz a fiúval és a lánnyal? Sosem jönnek össze, igaz?

– Rokonok – háborodott fel Dani.

– Tudom, csak szerettem volna, ha jobb vége lesz.

– Képregény. Nem mi.

– Egy kicsit beleéltem magam – sóhajtott Anikó. – És mi lenne, ha kiderülne, hogy a vallási vezető hazudik? Mert a lányt a saját fiának szánta, és csak visszaél a hatalmával? Valahogy ez még kiderülhetne, és miután megnyílt az ég, megszökhetnének, és összejöhetnének! – magyarázta lelkesen.

Dani elgondolkodott a lehetőségen.

– Nyálas – közölte.

– Nekem tetszik – felelte dacosan Anikó.

– Kicsit nekem is – vallotta be a fiú, és újra az üres lapok fölé hajolt. Nem maradt már sok belőlük, és ha tényleg meg akarta valósítani Anikó ötletét, okosan kellett kitalálnia, hogy kiférjen.

XVII.

Az Android Egység Alfa bemutatójának megtekintése után a miniszterelnök által felállított tanács a következőkről határozott:

- 1. Androidok nem végezhetik pedagógusok vagy pszichológusok munkáját.*
- 2. Segédkezhetnek diagnosztizálásban vagy a kutatásban, de nem léphetnek orvosok helyére.*
- 3. A jogászok megvásárolhatják őket, ügyfelet azonban android nem képviselhet a bíróságon.*
- 4. Fő használati területük a rendészet és a honvédelem. Érveink e mellett, hogy a programozott robot mindig követi a parancsot; költséghatékonyabb, hiszen ha a test elkészült, a hosszadalmas kiképzés helyett csak a frissíthető szoftvert kell telepíteni.*

*(Jelentés az Androidok lehetséges használatáról,
2044. 06. 12., részlet)*

Másnap késő délután fejezték be a képregényt. Mindent beadtak, hogy jól sikerüljön, igazán szép utolsó kockákat készítettek: végül győzött Anikó el-

képzelése, és a történetben szereplő lány a fiú kezét fogta, bátran nézve az ismeretlen, búrán túli jövőbe.

Az egész napos munka és a rajzolás után elégedetten, de kimerülten ültek le a közös vacsorához. Anikóban feléledt a lelkiismeret-furdalás, amiért alig beszélgetett még a gyerekekkel, ezért megpróbálta bepótolni, ám azok alig válaszoltak neki.

– Eléggé elhanyagoltuk őket, nem gondolod? – kérdezte aggódva Danitól.

– Rajzoltunk.

– Persze, de közben Alex mégiscsak ránk bízta őket. Reggel játszhatnánk velük egy kicsit mi is. Napok óta feléjük sem néztünk.

Dani nem értette, miért van erre szükség. Végül csak azért ment bele, mert a lány ragaszkodott hozzá. Andrea megígérte, hogy addig kigondol egy olyan játékot, amit mind élvezni fognak, bár az elején unalmas lehet majd, mivel fel kell még mérnie az újonnan bekapcsolódók igényeit és képességeit.

A gyerekek nem mutattak különösebb izgalmat, amikor a nagyobbak csatlakoztak hozzájuk. Unottan néztek maguk elé, csak akkor élénkültek fel, amikor Andrea is leült közéjük. A játék, amit az android kitalált, összetett volt, de nem bonyolult, a legkisebbek is értették. Anikó hamar unni kezdte, és hogy egy kicsit feldobja magát, beszélgetni próbált a gyerekekkel.

– Biztosan nagyon hiányzik Alex – mondta Kakusz felé fordulva.

– Ki? – kérdezte a kisfiú, le sem véve a tekintetét Andreáról.

– Az apukátok – magyarázta Anikó.

– Balázs az apukánk – vágott közbe Gépkalóz.

– És Orsolya az anyukánk – egészítette ki Hercegnő.

– Nekem Andrea az anyukám! – visította magas fejhangon Póni.

Anikó és Dani döbbenetesen néztek egymásra.

– Játék közben nem beszélgetünk – szólt rájuk szelíden az android. – Mi egyébként is mind nagyon szeretünk benneteket – nézett a gyerekek szemébe.

– Te miről beszélsz? – csattant fel Anikó.

– Nincs mitől félned – nézett mélyen a szemébe Andrea. A gép tekintete azonban megváltozott, barnából feketére váltott, szinte elnyelte vele a szemben ülő Anikót. A lány megbabonázva bámulta, nem reagált Danira sem, aki próbálta felrázni.

– Nincs mitől félnem – ismételte meg a lány.

– És neked sem, Dani – nézett most a fiúra, ő azonban nem állt kötélnek. Küzdött a gép akarata ellen, és már fel is állt volna az asztaltól, amikor hátulról erős szorítást érzett a vállán.

– Csak egy kis idő még, és elfogadod te is – búgta a fülébe Balázs, miközben a vállára nehezedett.

– Itt maradtok velünk, és olyanok leszünk együtt, mint egy boldog család – tette hozzá Orsolya.

– Boldog család – ismételte a fiú. Az agya még lázadt, de a teste már nyugton maradt. Egy pillanatig még ködösen emlékezett rá, hogy eredetileg menekülni akart, de hamarosan nem tudta, mi elől.

– Vigyázunk rátok – kántálta a robot.

– Vigyáztok ránk – felelte kórusban a fiú és a lány.

A játékot mind megnyugtatónak találták. Miközben Andrea magabiztosan vezényelte őket, boldogan nevettek együtt a többiekkel, és egyszer sem jutott eszükbe, mi lehet a szüleikkel vagy Alexszel, van-e már víz, meddig kell a tudósoknál maradniuk, csak az, hogy mennyire jó friss gyümölcsöt enni, gondtalanul hátradőlni, élvezni egymás társaságát.

A háttérben Orsolya és Balázs elégedetten figyelték őket.

– Ha lett volna időnk, Andrea nélkül is megszerettek volna minket – mondta a férfi.

– Nem érdekel igazából. Nem akarlak megbántani, de nem akarom többé magányosnak érezni magam. Ezeket a gyerekeket a sors küldte hozzánk.

– Feldobja a helyet a nevetésük – helyeselt Balázs.

Ebben a pillanatban egy apró nyomást érzett a háta közepén. Ösztönösen hátranyúlt, de mielőtt a keze odaért volna, a nyomás már a tarkóját érte. Meg

akart fordulni, de akkor egy erős lökés érte a vállán, amitől megtántorodott, kis híján el is esett. A szeme sarkából látta meg a fegyvert, amit egy maszkos katona szegezett rá.

– Földre! Kezeket a tarkóra! – üvöltötte a katona. Mögötte még négy másik rontott elő a fák közül. Egyikük Orsolya mellé lépett, rászegezte a fegyvert, a többiek pedig az android felé indultak.

– Lépjen hátrébb a gyerekektől! Lássam a kezeit! Feküdjön a földre! – kiabálták egymást túlharsogva. Andrea azonnal a katonákra támadt, de azok könnyedén a földre vitték, mivel ketten maguk is androidok voltak, ráadásul későbbi, fejlettebb típusok.

A katona, aki Balázs mögött állt, aktiválta a drónbilincseket, amik azonnal felröppentek, azonosították a célpontokat, majd a tudósok csuklójára fonódtak.

Arra azonban senki nem számított, hogy a gyerekek is rájuk vetik magukat.

– Nem bánthatjátok a szüleinket! – ordította Hercegnő, és a maszkos fegyveresekre vetette magát. Azok néhány pillanatig értetlenül bámultak, és hagyták, hogy a páncélozott ruhájukat rugdossák, harapják a megvadult tízévesek.

Anikó és Dani bambán ültek, rájuk még nem hatott olyan erősen Andrea agyimosó tekintete. Eredetileg arra tervezték a programot, hogy segítsen

ellazulni azoknak, akik például sérülést szenvedtek, de még az egyetemi fejlesztés éve alatt módosítaniuk kellett a hadsereg kérésére, hogy akár manipulálni is tudja az embereket.

A katona, aki a bilincseket irányította, most bénítógazt engedett rájuk. A felhő körbelengte az öt kicsit, akik lassan összecsuklottak. Anikóhoz és Danihoz nem ért el a füstje, ők továbbra is csak ültek értetlenül maguk elé meredve.

– Végre megvagytok – térdelt le melléjük a katona, aki az eseményeket irányította. – Nem volt könnyű, de anyádnak megígértem, hogy megtalálalak – mondta, majd levette a maszkját. Zoli csatakos arca jelent meg mögüle. A férfi nem volt biztos benne, hogy az unokaöccse felismerte, de azért hátba veregette a fiút.

– Nemsokára jön értetek egy kocsis, és kórházba visznek mindannyiótokat. Vagyis, majdnem mindenkit – nézett a két tudósra. – Ne aggódjatok, minden rendbe fog jönni. Kaptok rendesen vizet, ételmezt, puha ágyat – ígérte.

– Van víz – felelte gépiesen Dani, és a két fára mutatott.

– Katona, vizsgálja meg azt a két fát! – szólt oda Zoli az egyik androidnak. – Ha van egy kis szerencsénk, megtaláltuk a vízleparlók prototípusait!

A lány és a fiú nem fogott fel sok mindent az eseményekből. Számukra minden nagyon gyorsan

történt. Homályosnak érezték mindent, amit a kinti világról tudtak, biztos csak a másik jelenléte volt, a képregény, a gyerekek, a tudósok, Andrea. Ez a Zoli, aki szülőket emlegetett, egészen idegennek, szinte ellenségesnek hatott.

Amikor a katonák felsegítették és a kocsikhoz terelték őket, egyre csak a kis ház felé forogtak. Nem nagyon tudtak beszélni, a gondolataik nem álltak össze, csak bámulták a fatákolmányt.

Zoli nem értette igazán, mi történhetett velük, és egyébként is a két fa szétszerelésével volt elfoglalva, a gyerekeket a mentőegység embereire bízta.

Úgy hagyták el a telepet, hogy minden cuccuk hátramaradt.

A képregény is.

HARMADIK RÉSZ

XVIII.

4. § (1) A peremvidékek lakói örökszerződést kötöttek az állammal. Ezért:

a, az ingyenes lakhatásért, ételmezésért, vízellátásért és alapbérért cserébe bármikor berendelhetők, ha az államot veszély fenyegeti. Veszélynek minősülnek például a külső fenyegetések vagy a környezeti katasztrófák. A segítségnyújtásra felszólított lakosok ilyenkor azonnal kötelesek engedelmessé válni.

b, behívhatók azok a szakemberek, akikre a vészhelyzet idején szüksége van. Ezen szakemberek számára az állam utólag köteles arányos ellenjuttatást biztosítani.

(73/2042. Kormányrendelet az alapberről és egyéb juttatásokról)

Néhány óra csak ködösen maradt meg Dani számára.

A tudósok búvóhelyét rejtő védernyő úgy foszlott szét, mintha egy búra vált volna ketté. Megnyílt az ég – jutott eszébe, és egy pillanatra nem volt biztos benne, hogy a képregény történetét Anikóval találták

ki, vagy csak lerajzolták a valóságot. Minden összefolyt a fejében.

A helikoptert ember vagy android vezette, nem drónt küldtek, mégis óvatosan szállt le mellettük.

Egyenruhák mindenütt, katonai, egészségügyi, környezetvédelmi. Nagy részük a szereléssel volt elfoglalva. Összeszedték a lepárlófákat, a védernyőt, izgatottan nyüzsögtek, mint egy hangyaboly. Zoli irányítani próbálta őket, de aztán jött egy tányérsapkás nő, a kemény vonásaitól ijesztőnek tűnt, valamit mondott a férfinak, és átvette az irányítást.

Dani vissza akart menni a faházba, fogni Anikó kezét, játszani Andreával és a kicsikkel, beszélgetni a tudósokkal.

Próbált kiszabadulni a katonák szorításából, de valaki egy ágyhoz szíjazta. Nem fájt, de nem tudott mozdulni tőle.

Egy darabig csak az eget látta, aztán csípést érzett a nyakán, egy pillanattal később pedig teljesen ellazult. Már nem kiabált. Nem akart semmit. A szíjak is lazultak, de nem vették le őket.

A látóterét a helikopter plafonja töltötte ki. Katonai zöld, Anikó biztosan tudná, hogyan keverje ki, ha színezní kellene.

Sötétség.

Amíg a nyugtatótól kiütve feküdt, Dani különös álmot látott. Nem képeket, mint általában, inkább

színeket és hangokat. Az anyját hallotta, ahogy sír, az apját, ahogy megnyugtató hangon beszél hozzá, Zolit, aki magabiztosan magyaráz, de a szavak mind kivehetetlenek voltak.

Amikor kinyitotta a szemét, jóleső félhomály fogadta.

Ágyban feküdt, mint a legutóbbi ébredésnél, de ezúttal a matrac kényelmes volt, a levegő pedig friss, mint amikor éjszaka lehül, és végre ki lehet nyitni az ablakokat.

Próbált felülni, azonban a szíjak még mindig fogták, ha lazán is, de nem engedték igazán mozogni.

Ahogy szokni kezdte a szeme a sötétet, a fal színe vált először ismerőssé. Ismerte a helyet, járt már itt hatévesen, amikor eltörte a karját tesiórán, kilencévesen, amikor otthon szögbe lépett felújítás közben, és tizennégy évesen, amikor beadták neki a rák elleni védőoltást.

A kerületi kórház a legjobban felszerelt állami egészségügyi központ volt, többek között ezért költöztek a szülei annak idején a közelébe, hogy biztosan itt kapjanak ellátást. Azonban az egyágyas különoszobák, amiben Dani is feküdt, még itt is nagyon sokba kerültek. Abban majdnem biztos volt, hogy ezt most nem a szüleinek köszönheti. Már csak a szíjak miatt is. De akárhogy próbált gondolkozni, elképzelni sem tudta, vajon mi lehet ez az egész.

– Várj, kölyök, mindjárt leveszem ezt a sok vackot rólad – hallotta Zoli hangját. Ezek szerint mellette virrasztott egészen idáig.

– Mennyi ideje?

– Ne aggódj, a katonai nyugtató nem üt ki napokra, alig tíz órát voltál eszméletlen, legalább kicsit pihentél. Ennyire viszont szükség volt, hogy elmúljon az agyamosás hatása.

– Anikó?

– A szemközti szobában van, még nem ébredt fel. Ha magához tér, vele is beszélgetek egy kicsit, és utána láthatod. Csak hogy tudd, hősök vagytok.

– Hősök? – kérdezett vissza a fiú, de a nagybátyja hezitált, mielőtt válaszolt volna.

– Ezt fogjuk mondani – felelte végül.

– Szülők? Hallottam.

– Biztosan csak álmodtál. De hamarosan el fogom tudni intézni, hogy érted jöhessenek.

– Jó lenne.

– Előbb beszélnünk kell néhány dologról – mondta egy kicsit keményebben a férfi, aki közben az összes szíjtól megszabadította Danit.

– Menekülés – ült fel a fiú.

– A szüleidet egy nappal azután szedtem össze, hogy te elmenekültél. A támadók már rég nem voltak sehol, alaposan elintézted őket, valószínűleg könnyebb prédát kerestek. Jól megleptél mindenkit, apád

azt hitte, annyi lesz az egész, hogy kocsiba pattansz, és elhajtasz. Ehhez képest egy kisebb akciófilmet rendeztél az udvarban. Nagyon aggódtunk, hol lehetsz, egy barátomat kértem meg a hírszerzésnél, hogy nézzen utána, mi a helyzet Anikóéknál, hátha ott vagy. Tőle tudtuk meg, hogy a barátnőd szüleit bevitték Paksra.

– Kényszermunka.

– Nem egészen. És nem használhatsz ilyen szavakat. A következő napokban higgadtan kell viselkedned. Megértetted?

– Minek?

– Mondom tovább. Az államnak szüksége volt Anikó apjára a szakértelme miatt. Kiváló gépész, aki ért a régi elektronikai berendezésekhez is, ő vezette az egyik csapatot, akik az atomreaktor hűtését próbálták megoldani. Neki köszönhetően van valamenynyi áramunk. A feleségét pedig hálából vele szállásolták el.

– Tűsz. Sakkban tartani Dénest.

– Kérlek, Dani, ne gondolkodj végletekben.

– Anikó.

– Anikót nem találták, állítólag Pesten maradt a kolégiumban. Megtudtam a barátomtól, hogy a birtokot lefoglalták a környezetvédelmiek, ők egészen más csapat, nincsenek köztük ismerőseim. Innentől az ügy sokkal kényesebbé vált. Egy másik haveromat

megkértem, nyomozza le a chipedet, én közben a szüleidet elvittem egy búvóhelyre, ahol biztosan nem törik rájuk az ajtót. Amint megtudtam, hogy Dunaújvárosban jártál, odamentem, de csak egy megszeppent lányt találtam a megadott koordináták helyén.

– Ali.

– Igen, valahogy így hívták. Magyarázott mindenfélét, hogy ki fog rám támadni, ha nem hagyom békén, de rajta kívül nem volt senki a közelben a szenzorok szerint. Rólad azt mondta, Miskolc felé mentél, ami teljesen nyilvánvaló hülyeség volt. Nem tudom, mi közöttök volt egymáshoz, de az a csaj nagyon védett téged – mosolyodott el Zoli.

– Jóbarát – bólintott Dani.

– Ja, gondolom. Mindenesetre inkább hagytam, és a nyomkövetőre hagytam. Azon láttam, hogy Pécsre mentél, ott beszéltem is a környezetvédelmi-szekkel, de nem láttak senkit. Elképesztő, milyen brutálisan szétlőtték a házat, nem is értem, minek vesznek fel minden idiótát maguk közé. Az ilyeneknek nem lenne szabad fegyvert adni.

A nyomok végül a Mecsekhez vezettek tovább, találtam ott egy tábort, fentebb pedig egy kisebb csata helyszínét.

– Alex – dobbant meg a fiú szíve.

– Igen, rábukkantam Gyémánt Alexander holttestére. Köztörvényes bűnöző, éveken át kellett meg-

figyelnem. Üzletelt, amivel tudott, hazudott, csalt, lopott, de nem volt gyerekgyilkos. Abban bíztam, hogy a nyomok nem azért veszték el, mert ő végzett veletek, a felfelé futó milliónyi lábnyom alapján inkább védett benneteket, jól mondom?

– Így volt.

– Furcsa férfi volt – merengett Zoli. – Szerintem tudta, hogy megfigyelem, mégsem leplezett le soha.

– Kedveltem.

– Nagyon sajnálom. Egyszer majd szeretném, ha elmesélnéd, mi történt, de most sietnem kell, ne haragudj. Szóval ahogy kerestelek benneteket, egyszer csak farkasokkal találtam szembe magam.

– Védernyő.

– Azért nem jöttem rá azonnal. Először menekültem, azok a fenevadak egyre nagyobbakká váltak, ahogy lőni kezdtem rájuk. Ha te nem vagy, biztosan annyiban hagyom a dolgot, de így kutakodni kezdtem.

– Újabb barát? – kérdezte Dani.

– Valahogy így. Ismerek egy srácot, aki ismer egy másikat, egy régi vágású nyomozót, akinek arra ment rá a karrierje, hogy nem kapta el a tudósokat. Rengeteg anyagot felhalmozott, az lett a rögeszméje, hogy visszafogadja a testület, ha mégis megtalálja őket. A védernyő kiszivárgott terveiben viszontláttam a farkasokat, és ezzel már a főnököm elé állhattam.

– Tányérsapkás nő.
– Igen, ő az. Azt mondta, egy dobásom van. Kapok néhány embert, ha megtalálom a tudósokat, előléptet, nem kell többé beépülnöm, de ha elbukom, törlik az aktámat, és peremlakó leszek örökre.
– Mi nem érdekeltük.
– Őt nem, engem igen. Ez volt az egyetlen esély, hogy rátok találjak.
– Megmentettél. Köszí – bólintott Dani.
– Még szép – nevetett Zoli. Úgy tűnt, megkönnyebbült, most, hogy elmesélhette a történetét.
– Gyerekek – jutott a fiú eszébe.
– Őket sokkal nehezebb lesz meggyógyítani. Teljesen Andrea büvkörébe kerültek, még hetekbe telik, mire elmúlik a hatása. Utána pedig szakemberek segítik őket, mivel még azt sem tudják, hogy Alex meghalt. Nem lesz könnyű nekik.
– Anikóval tudjuk. Az igazat. A tudósokról – mondta a fiú, de a nagybátyja a hatalmas tenyerét azonnal a szájára tapasztotta.
– Ezekről nem beszélhetsz! – váltott hirtelen hangnemet. – Senkinek, érted? Anikóval kettesben sem beszélhettek róla. Soha. Felfogtad? Mert akkor vége a kényelmes kórházi ágynak, a szüleid karrierjének, mindennek. Mehetek a peremre, és soha senkit nem fog érdekelni az igazságotok. Bólints, ha megértetted,

és elvehetem a kezemet – suttogta Zoli, mire a fiú bólintott. – Helyes.
– Mi lesz most?
– Reggel jönni fog egy ember a kormánytól. Nem az elnök, de a második legfontosabb személy.
– Környezetvédelmi miniszter.
– Úgy van. Kamerák veszik majd körbe, közvetíteni fogják az egész országban, de talán még az EKU területén is. Eszedbe ne jusson hősködni! Bármit mondanál, úgymint letagadnák. És figyelj majd Anikóra, nehogy magánakcióba kezdjen!
– Anikó itt lesz? – dobbant meg Dani szíve a lány neve hallatán.
– Persze, ti lesztek az új jövő arcai, vagy mi. Majd elmondja a miniszter, jobban ért a szavakhoz. Akármit mond, bólogassatok, és fogadjátok el, amit felajánl! Oké?
– Gondolom.
– Komolyan, Dani.
– Rendben.
– Helyes – mondta a férfi, majd a karján villogó kijelzőjére nézett. – Ha jól látom, felébredt a barátnőd. Beszélek vele is. Ha ezen túl vagyunk, holnap találkozhattok a szüleitekkel, és hazamehettek – fejezte be Zoli, és Anikóhoz indult. Az ajtóban azonban megállt, és egy mondat erejéig

visszanézett. – Örülök, hogy veled volt az órád, amit adtam. Szerencsét hoz.

– Ebben is van chip? – kérdezte Dani élesen. A nagybátyja csalódottan végignézett a fiún, és kiment a szobából.

XIX.

Az összes központi irányítás alatt álló képernyő kapjon áramot. Azt akarom, hogy a beszélgetés látható legyen minden téren, közintézményben, és az óriáskivetítőkön is. Az sem érdekel, ha cserébe a kormány bunkerében is le kell kapcsolni az áramot.

(A környezetvédelmi miniszter utasítása)

Dani még sokáig nem mert átmenni Anikóhoz. Először azért, mert nem akarta, hogy Zoli kiküldje, utána pedig azért, mert nem tudta, mit mondjon majd neki. Úgy érezte, túl könnyen elfogadta a hallgatást, és ezzel mintha elárulta volna a másikat.

Végül a lány jelent meg az ajtajában.

Sápadtan állt, alig bírt menni, de látszott, hogy nem a fizikai állapota, sokkal inkább a hallottak miatt.

Ahogy meglátta a fiút, szó nélkül leült az ágyára, majd felhúzta a lábait is, és mint egy macska, úgy gömbölyödött mellé. Az arcát egészen a másik vállába fúrta, Dani azt sem tudta, mit csináljon.

Amikor végre megölelte, a lány zokogni kezdett, a sírás az egész testét rázta.

Percekig feküdtek így. Dani azon gondolkodott, mit kellene mondania, tennie, de végül csak az éjjeli-szekrényéről vett el egy zsebkendőt, hogy a lány meg tudja törölni a szemét, és kifújja az orrát.

– Azt mondta, ha belemegyek abba, amit a miniszter akar, már holnap hazaengedik anyát és apát. Ha pedig az igazat mondom, végünk van, apa elveszíti a munkáját, és peremlakók lesznek még a gyerekeim is.

– Ugyanez – mondta Dani, nem jutott eszébe jobb, megnyugtatóbb válasz. Iszonyúan bántotta, hogy mindennek a nagybátyja a szócsöve, hogy Zoli azt bántja a szavaival, aki az egyik legfontosabb.

– Akkor ez lesz? – nézett vörös szemekkel a fiúra. – Hazudunk, hogy ne legyen bajunk?

– Együttműködünk – bólintott Dani. Egészen eddig azon gondolkodott, milyen lenne az élet a peremen. Egész nap rajzolhatna, de már csak korlátozottan oszthatná meg. Sokkal kevesebb joga lenne. Alig jutna hozzá új ismeretekhez. És valószínűleg egészen más területbe sorolnák, mint Anikót, úgyhogy soha többé nem találkozhatnának, még csak nem is beszélhetnének.

– Itt maradhatok éjszakára? – nézett rá Anikó.

– Szeretném.

Kimerültek voltak, de mégsem tudtak aludni. Talán a korábbi, tízórás altatás miatt, talán a hallottak okán, de nem jött álom a szemükre, összebújva bámulták a plafont, és ahogy az elmúlt napokban, ezúttal is szavak nélkül értették meg egymást a legjobban.

Valamikor mégis elalhattak, mert reggel, ahogy besütött a nap a hatalmas ablakokon, egy ideges nővér hangjára ébredtek.

– Ha így találja magukat a miniszter úr, abból balhé lesz – harsogta. – Nyomás, kisasszony, vissza a saját ágyába, csak most menekült meg, és már fiúzik! Várja a sminkes, a fodrász, meg egy hadseregnyi fontos ember! – kiabálta.

Anikó azt sem tudta, hogyan reagáljon. Még forró volt az álmától, jobban esett volna Dani mellett maradni, de a nő hangja olyan éles volt, hogy már csak azért is engedelmeskedett volna neki, hogy elhallgasson.

– Erre semmi szükség – szólalt meg hirtelen egy határozott hang az ajtóból. Magas, jóképű férfi, a környezetvédelmi minisztert mind felismerték a képernyőkről. Azonban a mindig kemény arcú, szigorú tekintetű ember most barátságosan mosolygott, a jól szabott, zöld öltönye helyett kockás ingben volt és farmerdzsekiben. Ennek ellenére senki nem mert visszamosolyogni rá, vagy nem úgy érteni minden szavát, mintha parancsot osztana.

– Elmehet, nővér. Kérem, mondja meg a stábnak, hogy jöjjenek át ide. Nem ugráltathatjuk ezeket a kifáradt fiatalokat – nézett a nőre, aki már rohant is, hogy teljesítse az utasítást. Annyira igyekezett, hogy útközben majdnem felbukott a küszöbben.

– Te vagy Dani, ugye? – fordult a miniszter a fiúhoz. – A barátnőd pedig Anikó. Nagyon örülök, hogy megismerhetlek benneteket. A szerencsés véletlen úgy alakította a sorsotokat, hogy nagyszerűen kijöhettek ebből a mindenki másnak katasztrofális helyzetből. Néhány perc múlva olyan dolgokat fogok nektek mondani élő adásban, amik hihetetlennek tűnnek. Csak akkor válnak igazzá, ha együttműködtök. Nem lesz gond, igaz? – kérdezte behízelgő módon, de a szeme villanásából mindketten tudták, hogy nem lenne értelme ellenállni.

Bólintottak.

– Nagyszerű – nyugtázta. – Biztosan sok kérdés van a fejetekben, engem pedig rossz embernek gondoltok. Pedig amikor annyi idős voltam, mint ti, én is dühösen figyeltem, a felnőttek hogyan tesznek tönkre mindent. Fajok pusztultak ki, benzines autókat használtak, dőlt a műanyag szemét, óriási gyárak termelték a szén-dioxidot. Néhány srác hosszú bejegyzéseket írt ellenük az interneten, mások tüntetésekre jártak, időnként egy-egy felnöttekből álló csoport is beállt mögéjük, de kiderült, csak kihasználták őket.

Rengeteg energia és ötlet veszett el. A nemzedékem arra várt, hogy felnőjön és változtathasson. Most tesszük, amit lehet, de sok mindenhez már késő, emiatt egy csomó frusztrált alak irányítja az országot, sőt a világot. Előttetek állhat más jövő is, ha majd a helyünkre ültök egyszer, csinálhatjátok jobban. Ehhez azonban együtt kell működnötök velünk. A kormányba vetett bizalom meggyöngült. Azt akarom, hogy a műsor végén mondjatok hálát nekünk. Menni fog? – kérdezte, de válaszra nem maradt idő, mert ebben a pillanatban betódult a filmes stáb.

Az egyik baseballsapkás nő, amint belépett a szobába, körbenézett, majd a zsebéből négy apró, gömb alakú kamerát vett elő. A bal tenyerére helyezte, majd néhány mozdulattal aktiválta őket. Egy-egy intéssel jelezte nekik, hogy a helyiség mely szegletébe repüljenek. Amint ezzel elkészült, a zsebéből egy széthúzható monitort húzott ki, és azon figyelte a képet, amit a kamerák vettek.

A sminkes férfi elégedetlenül mormogott, ahogy próbálta Dani arcát alapozóval elevenebbé tenni.

– Nem lehet ilyen körülmények között dolgozni. Kiszáradt, beteg emberek bőréből egészségeset csinálni – magyarázta maga elé, majd a kamerához fordult. – Szandi, nem lehetne, hogy dobsz egy filtert a felvételre, amitől kevésbé sápadt az arcuk? Így olyan lehangoló az egész – nyavalygott.

– Nem gond – mondta a nő, és állított valamit a képernyőn, majd a férfi elé tette, aki elégedetten bólogatott.

Anikó csak egy kis instant hajápolót kapott, ami a töredezett hajvégeit rendbe tette, és jobban nézett ki, mint valaha.

– Elképesztő, hogy neked még hosszú hajad van – lelkesedett a sminkes, mire a sapkás nő alig hallhatóan felhorkant.

– Elég lesz, kezdjünk neki – utasította őket a miniszter. – A lakosság nagy része most ránk figyel, és ők rosszabb állapotban vannak az otthonaikban, mint ezek ketten. Vegye lejjebb azt a filtert, nem baj, ha fehérebb kicsit a bőrük – parancsolt rájuk, mire a stáb két tagja azonnal meghunyászkodott, és némán engedelmeskedett.

– Akkor kamerák indulnak – mondta Szandi – 5... 4... 3... 2... 1... felvétel! – kiáltotta.

A miniszter arca közben újra átalakult. Ezúttal jó-ságos apának tűnt, aki mindenkivel törődik. Olyan ember, akire számítani lehet.

– Szerencsés vagyok – kezdte. – Szerencsés, mert a szükség óráján az elsők között tudhattam meg, hogy van esély a megmenekülésre. Ezt pedig két bátor fiatalnak köszönhetjük, akik a saját érdekeiket háttérbe helyezték, a köz javát szolgálták.

Itt ül velem szemben Földi Anikó és Arany Dániel – mutatott rájuk, és a kamerák az arcukra közelítettek. – Ők ketten leplezték le a hazaáruló tudósokat, akiket évek óta próbálunk elkapni. Életüket kockáztatva adtak róluk információkat a fiú nagybátyjának, Fekete Zoltánnak, a kiváló rendőrnek, és így végre az állam visszavehette a jogos tulajdonát képező víz-lepárlók terveit. A Környezetvédelmi Gimnázium e két nagyszerű diákjának köszönhetően már holnap elindul a sorozatgyártás, és amint elkészülnek az első darabok, az országot ellátjuk ezekkel a gépekkel. Mindenki újra megfelelő mennyiségű ivóvízhez juthat, amíg a természetes készletünk helyre nem áll!

Remélem, kettejük példája iránymutató lesz mindenki számára! Elnöküinktől felhatalmazást kaptam, hogy teljes tandíjmentességet biztosítsak nekik a gimnázium végéig, majd soron kívüli felvételt az egyetemre, ahol az ösztöndíjasok között folytathatják a tanulmányaikat. Ilyen emberekre van szükségünk! – harsogta diadalittasan, majd Danira és Anikóra nézett.

– Van bármi, amit szeretnétek elmondani a nézőknek? – A kamerák elfordultak a férfiről, kizárólag a lányt és a fiút vették, és a helyzetet kihasználva a miniszter azonnal megváltoztatta a vonásait. Úgy nézett rájuk, mint egy ugrásra kész véreb, aki, ha rosszul

válaszolnak, széttépi őket, mielőtt befejezhetnék a mondatukat.

– Szeretnénk – kezdte Dani, de megakadt a nyelve, és segélykérően a lányra nézett.

– Megköszönni, hogy megmentettek minket – hadarta Anikó, és közben a miniszter arcát nézte. Az egy bólintással jelezte, hogy folytatást vár.

– Megteszünk mindent – dadogta a fiú.

– Hogy a lehetőséggel élve jobb jövőt építhessünk – fejezte be a lány. A miniszter végre elégedettnek tűnt.

– Biztosan kimerültek vagytok, pihenjete, gyógyuljatok – mondta a férfi, majd hozzátette: – Figyelemmel fogjuk kísérni a jövőtöket! – És a kamerák kíséretében kivonult a szobából.

Dani és Anikó alig tértek magukhoz, amikor a nővér újra megjelent. A korábbi udvariatlansága időközben teljesen eltűnt, kedvesen, sőt szolgálatkészen állt a küszöbön, kezében egy nagy tálca narancslével és csokoládés szeletekkel.

– Az elnök úr ajándéka! – mondta büszkén, mint ha maga vásárolta volna. – Nem ehet és ihat ám ilyeneket akárki! – csacsogott, és letette a tálcát az ágyuk mellé. – Egy kicsit bekapcsolom nektek a híreket, erről biztosan nem akartok lemaradni, de aztán a kisasszonynak vissza kell mennie a saját kórtermébe, mert azért a látszat ellenére mi nem luxushotel

vagyunk, és a vegyes szobákat tiltja a szabályzat – tért vissza egy pillanatra a korábbi, kioktató hangja.

Az ággal szemközti képernyőn Zoli jelent meg, aki már nem a kopott ruháit viselte, hanem a hönáhitott díszegyenruhát. Egy emelvényen állt, előtte az országos rendőrfőkapitány.

– Némítás – adta ki az utasítást Dani a képernyőnek. Nem akarta hallani, ahogyan a nagybátyját dicsérik.

Megnézték, ahogy a férfi meghatott arccal átveszi a kitüntetését, alul szalagcímen futott a felirat, hogy azonnali hatállyal kerületi rendőrkapitánnyá nevezték ki. Szalutálás, tapsvihar. Lenémítva egészen viccesen nézett ki, mégsem nevettek. Aztán újra elment az áram, és a képernyő elsötétült.

XX.

Öt héttel később

Először a fővárosban és a nagyobb városokban kell helyreállítani a vízellátást. A peremen egyelőre vízosztás működjön, a lakókat pedig fokozatosan engedjék haza. Az éhes, szomjas, elégedetlen ingyenélők ne tömegesen menjenek vissza. A rendőrség jelenlétét minél hamarabb helyre kell állítani.

(Részlet a kormányzati bunkerben folytatott megbeszélésből)

Mire Anikó felébredt, már villogott a kijelző a karkötőjén, levele érkezett. Amióta helyreállt a hálózat, Dani minden reggel küldött egy rajzot valami virágról, akár létezett, akár maga találta ki. A lány pedig még aznap kiszínezte, és visszaküldte neki. Ez lett az új szokásuk, miután a szüleik hazavitték őket a kórházból.

Anikó ezúttal rögtön hozzálátott a színezéshez, nem halasztotta reggeli utánra. Be akarta fejezni, mielőtt Pestre indul, hogy átvegye a kulcsokat az

új kollégiumi szobájához. Délután végre a fiút is viszontláthatta.

Hiába kelt azonban korán, a házban már hatalmas zsvivaj volt. Általában Aloe ébredt először, rögtön utána Kaktusz, majd a hármassikrek egyszerre, mintha így programozták volna őket.

Amint kikezelték náluk az android manipuláló programjának hatásait, a kórház jelezte, hogy nem kíván tovább felügyelni rájuk, így is rengeteg kiszáradásos beteggel akadt még dolguk. A gyerekek még másfél hetet tolthettek el egy segélyszervezet menedékházában, ahol Alex elvesztését igyekeztek enyhíteni, de ők is szóltak, hogy ennyi új beteget felvenni már nincs lehetőségük hosszabb távon.

Anikóékhoz csupán két hete költöztek be, de az örökbefogadási procedúrát még így is gyorsabban elintézték, mint gondolták. Azt hitték, hónapokon át tart majd, mire elfogadják a kérvényt, de a kormány nál valaki meggyorsíthatta a folyamatot. Senki sem akarta, hogy a kicsik a kalandjaikról kotyogjanak az árvaházban. Dénesék vállalták, hogy nevelik a gyerekeket, és a középiskoláig segítik őket, hogy otthonról, távoktatásban tanulhassanak. Azután talán elég érettek lesznek, hogy rendes iskolába menjenek. Vagyis képesek lesznek meggyőzőbben hazudni a múltjukról, fordította le magában Anikó. Amióta hazaért, mindent másként értett.

Odakint Dénes fűrészelt, új szobákat kellett építenie. A gyerekek egy része általában neki segített, a többiek bent a házimunkát végezték. Anikó mindenből kivette a részét, hol a szülei keze alá dolgozott, hol a gyerekekkel játszott, de aznap hagyták, hadd készüljön a délutánra.

Kritikusan méregette magát a tükör előtt. Olyan könnyű volt megszokni, hogy nem sorolja el minden reggel a vízfogyasztás szabályait, hogy az elmúlt hetekben, amióta a rendszer feléledt, újra és újra meglepődött a program bejelentkezésekor. Miután elmondta, alaposan megnézte magát. A fiú talán meg sem fogja ismerni. Az arca veszített a kislányos lágyágából, de a legfeltűnőbb változás mégis a haja, amit rövidre vágatott, ahogyan mindenki más. Az új kollégiumban már nem lehet extra vízfogyasztása.

Miután végzett a színezéssel, kivételesen nem küldte vissza, hanem kinyomtatta és a hátizsákjába tette, inkább majd személyesen adja át. Ezek után ahogy volt, pizsamában kiment a kertbe, hogy az udvar új kedvenceivel játsszon. A két bernáthegyi kölyök amint meghallotta a jellegzetes, könnyű lépteit, lelkesen szaladt elé. Házórzésre lehet, hogy alkalmatlanok lesznek, de a bundájukat nagyon jól lehetett gyúrni.

A vonathoz ebéd után az apja kísérte ki, vitte helyette a súlyos hátizsákot.

– Anya, csak egy délutánra megyek el, este kilenc-re itthon vagyok – magyarázta lemondóan a lány. A szülei tényleg úgy csomagolták a vizet és a szeleteket az útra, mintha egy hétre menne.

– Sajnálom, hogy még egy kis zöldséget sem tudok küldeni – sóhajtott a sokadikkal Dénes. – Még hetekbe telik, mire helyreáll a gazdaság – szabadkozott maga elé meredve.

Anikó az úton azokat az elsuhanó állomásokat figyelte, ahol nem álltak meg. Korábban nem törődött velük, de már tudta, hogy beljebb peremvárosok húzódnak meg, komoly rendőri ellenőrzéssel. Omladozó épületek, kopott településnevek, néha egy kóbor kutya. Mintha nem is élne arra senki.

A legnagyobb melegben érkezett meg a pályaudvarra, ám ezúttal nem gurult elé a vízosztó robot. A lány egymaga szállt le a vonatról, a legtöbben talán még azt sem tudták, hogy újra jár. Alig három napja volt stabil a menetrend, a szülők nem is hagyták volna hamarabb, hogy találkozzanak, nehogy megint szem elől tévesszék őket.

A peronon sem állt más, csak Dani bámulta a cipőjét. Olyan zavarban volt, hogy nem is mert a lányra nézni.

– Azért megismersz? – kérdezte csalódottan a lány, aki más reakcióra számított.

– Levágattad – mondta halkán a fiú. – Jól áll.

– Köszí – enyhült meg kissé. – El kellene intézni a kollégiumot, mielőtt átmegyünk hozzátok.

– Nincs önjárónk. Szerviz. Villamos jár.

Nehéz lett volna megállapítani, melyikük volt nagyobb zavarban, ahogy a megállóba indultak. Dani zsebre dugott kézzel battyogott, mellette Anikó a táskájában matatott, vizet keresett, hogy lefoglalja magát. Közben azért lopva egymásra pillantottak.

Mintha nőtt volna, állapította meg a lány.

Ahogy a villamost várták, behúzódtak a tető alá, ami most egy kis árnyékot nyújtott. Közben véletlenül egymáshoz ért a könyökük. Jólesett a másik közelsége, és amíg megérkezett a jármű, így maradtak.

Útközben sokáig csak némán bámultak kifelé az ablakon. Anikó elképedve nézte a sok mesterséges fát, amit az elmúlt időszakban szerte az utak mentére telepítettek. A vízlepárlók szinte teljesen olyanok voltak, mint amelyet a tudósoknál láttak.

– Víz ad. Gyümölcsöt nem – magyarázta a fiú, majd a második mondata végét hirtelen elharapta, és a villamos plafonjára szerelt kamerákat kezdte nézni. Nem beszélhetett ezekről a dolgokról, még címszavakban sem.

– Furcsa így hirtelen viszontlátni őket – fogalmazott óvatosan Anikó. – Persze, tudom, hogy emiatt van vize a többieknek – tette gyorsan hozzá, mire a fiú bólintott.

Nagyon nehéz volt semleges témát találni. Valódi szövetségesek nélkül maradtak, minden lépésüket figyelték, még egymás közt is megválogatták a szavakat. Legalább az iskola miatt nem kellett aggódnuk. Nem csapták ki őket, sőt, ösztöndíjjal folytathatták. Ráadásul az egyetemre is soron kívüli felvételt nyertek, ami hatalmas lehetőség. Olyan, amitől felfordult a gyomruk, ha arra gondoltak, mit vártak érte cserébe. Mégis elfogadták. Azért döntöttek így, mert komolyan vették a miniszter cinikusnak szánt megjegyzését: ha a helyére kerülnek, csinálhatják jobban.

Az új kollégium, ahol az állam helyet biztosított a lánynak, sokkal jobb helyen volt, mint a korábbi. Az ablakai az iskolára néztek, a bejárás egyáltalán nem jelentett gondot többé. Amikor megérkeztek, maga az igazgatónő fogadta őket.

– A személyzet egy része kényszerszabadságon van egyelőre, így én fogadom az új diákokat. Különösen megtisztelő, hogy mi adhatunk szállást neked, Anikó, és nagyon örülök, hogy a barátodat is elhoztad magaddal – duruzsolta.

Az épület berendezésre ámulatba ejtő volt. Lehet, hogy nem járt extra víz, mint a fodrászoknál, de minden másban a legmodernebb technika köszönt vissza. Android takarította a szobákat, a gépteremben pedig huszonöt munkaállomás sorakozott, de

ezenkívül voltak magánboksok is, ahol elkülönülve lehetett kisebb csoportokban tanulni.

– Dani bejöhöt hozzám néha, hogy rajzolhassuk a képregényünket? – kérdezte a lány.

– Bármikor szívesen látjuk – bólogatott lelkesen a nő. Látszott, hogy tényleg örül a találkozásnak.

– És a gitáromat is hozhatom?

– Van egy külön zeneszobánk, ahol akár tárolhatod is, senki nem fog hozzányúlani.

– Olyan ez, mint egy álom – képedt el Anikó.

– Igen, büszkén mondhatom, ez az egyik legjobb kollégium az országban. Nektek mostantól, amennyire tudom, mindenből a prémium jár.

A lánynak összeszorult a szíve. Csalónak érezte magát, a száját keserű íz járta át, és látta, hogy Dani is azon gondolkodott, miért jár ez nekik. Mit vártak tőlük cserébe. Az ár hirtelen elviselhetetlennek tűnt.

Némán suhantak a szinte teljesen üres villamossal Daniékhoz. A jármű meghajtására ugyan volt már elég áram, arra azonban még nem, hogy a légkondicionálás is működjön. Jól jött az Anikó táskájába csomagolt víz, ami ha langyossá is vált időközben, életmentőnek bizonyult.

Amikor végre megérkeztek, a ház ismerős alakja megnyugtatta a lányt. Egy ideje már Daninak sem okozott akkora problémát hazamenni, sikerült meg-

barátkoznia az emlékekkel. Az első két hétben sokkal nehezebb volt.

Újra és újra átélte az udvaron a szökés pillanatait, a pince láttán eszébe jutott az örjítő hang, ahogy megpróbáltak betörni, és a szülei minden igyekezte ellenére bent is egyre csak a dűlás nyomait látta. A bútorok ugyan hamar a helyükre kerültek, de a fiú mindig talált egy levert faldarabot, egy üvegszilánkot vagy egy megrepedt padlódeszkát. Az idő segített valamelyest, de a rémálmok nem akartak elmúlni. Bármit megadott volna, ha újra úgy alhat, hogy közben Anikó kezét fogja. Ezzel azonban egyelőre nem mert előállni sem a lány, sem a szülei előtt.

A kapuban az éppen távozó Zoliba botlottak.

– Sziasztok – köszönt hűvösen a férfi. Szálegyenesen feszített az egyenruhájában, a vállát hatalmas, díszes rangjelzések nyomták, a mellkasán fényesre csiszolt jelvény. Kapitányként nem volt köteles hordani, de a világért sem cserélte volna öltönyre, még a hőség ellenére sem. Igaz, a szolgálati önjáróban és az irodájában mindig megfelelő volt az idő.

– Nahát, szia, Zoli! – intett neki Anikó, de amikor látta, hogy Dani éppen csak bólint, nem erőltette a beszélgetést.

– Rendőr. Nem bízom – suttogetta a fiú, miután a nagybátyja beszállt a kocsiba és elhajtott.

– De hát megmentett mindannyiunkat! Rengeteget tett értünk.

– Előléptették. Azóta más. Szigorú. Nem nevet.

– Nagyon sajnálom.

– Sokat jár át.

– Talán csak örül, hogy többet lát benneteket, nem?

– Ellenőriz – rázta a fejét Dani.

A házban Bálint és Nóra a munkaállomásaik előtt ültek, pont, mint régen. Amikor a lány megérkezett, egy pillanatra mindketten felnéztek.

– Örülünk, hogy újra látunk! – mondták kórusban. – Minden rendben otthon?

– A szüleim üdvözetüket küldik – válaszolta Anikó. Zavartan néztek egymásra. Nehéz úgy beszélgetni, hogy arról, ami a leginkább kikíváncozna, nem lehet. Arról pedig mégsem társaloghattak, milyen az idő Pécs körül, hiszen ugyanolyan, mint máshol.

– Tetszik az új kollégium? – próbálkozott a nő.

– Szép és hatalmas.

– Ott rajzolunk – tette hozzá Dani.

– Hogyhogy? – lepődött meg a férfi.

– Kényelmesebb. Közel.

– Ahogy gondoljátok – felelte Nóra. – Itt mindig szívesen látunk, Anikó!

– Köszönöm – mondta a lány, majd elindultak felfelé a fiú szobájába. Ezúttal nem dübörögtek.

Dani elfoglalta a helyét az íróasztalnál, Anikó pedig az ágyon. Rendezgetni kezdte a párnákat, pont, mint régen, és igyekezett úgy tenni, mint aki nem vette észre, hogy némelyiken hosszú varrás emlékeztet rá, hogy a rablók felhasogatták.

– Hoztam neked valamit – jutott a lány eszébe, és elővette a táskájából a kiszínezett virágot. – Gondoltam, személyesen jobb, mint üzenetben.

A fiú elvette, és becsukta az ajtót. Az eddig takarásban lévő falon most láthatóvá váltak az elmúlt napok új virágai, amiket Anikó küldött. Dani mindet kinyomtatta és kiragasztotta. Most az újat is melléjük tette.

– Hiányoztál – mondta a lánynak, aki elképedve bámulta a dekorációt.

– Jöttem, amint lehetett – felelte Anikó a könyveivel küszködve, majd felállt az ágyról, és Dani elé lépett.

Senki sem nyitott be, nem köhécselt rosszállóan, nem szólt rájuk.

Végre megcsókolhatták egymást.

– Legalább ez már egyértelmű – motyogta maga elé elpirulva Anikó.

– Egyetlen biztos – bólintott a fiú.

– Mi lesz ezután? – kérdezte a lány.

– Tesszük, amit lehet – vont vállat Dani, majd a falra ragasztott virágokra nézett. – Rajzolunk tovább.

Olvass bele
Mészöly Ágnes és Molnár T. Eszter
AZ EMBEREK ORSZÁGA
című könyvébe!

1. FEJEZET

[NANOUK]

Heim (tulajdonnév) [heim], jelentése: otthon. →**Kalaallit Nunaat** legfontosabb oktatási intézménye, melyben az ország szellemi elitjét, irányítóit képzik. Az első, hatéves korban elvégzett →**Mamarut-teszten** kiválasztják az ország legtehetségesebb kétszáz gyermekét, akiket kiemelnek a családjukból, hogy a ~ben felkészítsék őket →**Kalaallit Nunaat** szolgálatára. A Kapisillit Központi Körzetben található hatalmas épületkomplexumban egyidejűleg háromezer diák tanul. Az oktatás három nagy egységre bomlik: a *laegrik* (1–4. évfolyam) az alapvető képességeket és készségeket sajátítják el, a *midják* (5–10. évfolyam) általános ismereteket és a későbbi hivatásuk (instruktor – mérnöki tudományok, doktor – orvostudomány, genetika, stratégia – honvédelem, behaviorista – társadalomszervezés) alapjait tanulják, a *toppurklasszások* (11–15. évfolyam) pedig a számukra a →**Mamarut-teszt** által speciálisan meghatározott munkakörre készülnek fel.

Az étkezőben olyan nehéz volt a levegő, mintha mind a kétszázán visszatartották volna a lélegzetüket. Nanouk szemét bántotta az erős mesterséges fény, mégsem hunyorgott, mert nem akarta, hogy gyengének lássák. Türelmesen rágta a proteinszeletét, és úgy tett, mintha figyelne a többiek

suttogására. Sakki, a rókaorrú stréber ült vele szemben. Tekintete megpihent Nanouk arcán. Nanouk rámosolygott, és barátságosan megrúgta az asztal alatt. Régóta sejtette, hogy Sakki besúgó.

Nanouknak volt takargatnivalója. Aznap éjjel álmodott, viszont nem akart jelentést tenni az esetről. Amúgy sem emlékezett az álmra. Ébredés után még benne volt, pállottan és zavarosan, de amint felkelt, elhomályosult, végül a hálóterem fojtott zsi bongása és a reggeliért való tolongás teljesen kitörölte a fejéből. Ennek ellenére jelentenie kellett volna, mert az álmok nem jók. Alattomosak, belakják a gondolatokat, és mint egy vírus, belülről betegítenek meg. Mindannyiukkal előfordult már, mégis kínos volt az ilyesmi. Utána az egészségügyiek telepakolták elektródákkal a fejüket, és napokig azokkal kellett aludniuk. Ezt most Nanouk inkább kihagyta volna. Egyetlen álm volt, és ő maga sem emlékezett rá. Nem tudja meg rajta kívül senki.

– Mit bambulsz? – kérdezte Sakki. – Valami gáz van?

– Mi lenne? – vigyorgott Nanouk. – Még a koszt is remek. – Azzal felhajtotta az édes, fehér trutymót, amit reggelire kaptak, bőföött egy kiadósat, és megtörölte a száját.

Felállt, a kiürült dobozokat a gyűjtőpultra tette, és kiment az étkezőből. Hús perc volt a kezdésig, de a nyüzött arcú növendékek már egymást tiporva siettek az oktatási épület-szárny felé. Csak a hatalmas, növényekkel benőtt Átriumban hígult fel a tömeg. A liftek előtt, ahol a futóbab ritkásabb levelei közül kitűnt a szürkés vakolat, két külsős takarító mosta a falat. Még kivehető volt a feketével felfestett tag. AnIn, ezt írta valaki éjjel a falra vastag, sietős betűkkel. Nanouk pillantása

találkozott a takarítókra felügyelő rendfenntartóéval. Gyorsan elfordult, véletlenül sem akart kíváncsinak látszani.

Amúgy is hülyeségnek tűnt minden álm. Zagyva töredékek. Egyedül azoknak volt valami értelme, amelyekben nők szerepeltek, de az olyan álmokat akarta a legkevésbé jelenteni az ember. Okosabb volt úgy tenni, mintha nem történt volna semmi sem. Mire az edzőteremig ért, Nanouk el is feledkezett az egésztől.

A Heimben nem volt miről álmodni. A tanulók készen kapták a tudást, az élelmet és a biztonságot. Ha tizenöt éven át minden évben meg tudnak felelni a követelményeknek, akkor tálcán kapják a jövőt is. Akik méltónak bizonyulnak a feladatára, felnőve irányíthatják majd Kalaallit Nunaatot, az Emberek Országát. Közülük kerülnek ki a miniszterek, a propagandisták, a tábornokok és a vezető mérnökök. Ez volt az egyetlen álm, amit az iskola tanulói megengedhettek maguknak.

Nanouk tizedikes volt. Tíz év alatt csak néhányszor hagyta el a hatalmas épületet, alig járt a szabadban, az égboltot is csak a tetőterasztól látta. A korábbi életéből nem emlékezett semmire, de talán nem is volt mire emlékeznie. Hatéves lehetett, amikor idekerült. Mit érthet a világból egy hatéves? És mire ment volna azzal, ha emlékezik? Odakint nem maradt senkije, és nem is hiányzott senkinek. A képességei alapján kiválasztották a milliónyi gyerek közül, és bekerülhetett az iskolába. Ennél többet nem kellett tudnia. Aki ennél többet akart tudni, az előbb-utóbb eltűnt. Nem mintha sokan lettek volna túl kíváncsiak. Timmi volt az utolsó, aki nyolcadikban

fárasztó kérdésekkel bombázta Tootegát, az évfolyam-felügyelőt. Hamarosan elvitték a gyengélkedőbe, ahová azok kerültek, akik kicsit megkattantak. Hetekig nem látták, aztán olyan kisimult arccal tért vissza, mint egy újonc. Attól fogva teljesen megváltozott. Csak a matematika érdekelte, viszont soha többé nem tett fel hülye kérdéseket.

Nanouk nem kérdezett semmit, ami nem a tananyagra vonatkozott. Elég jól tanult, egyedül extremobiológiából fenyegette a bukás. Abból előző évben is épphogy átcsúszott a vizsgán, valószínűleg csak azért engedték át, mert az egzakt tudományokban mindenki másnál jobban szerepelt. Analitikai kémiából és kozmikus sugárzástanból többet tudott, mint a tanárok, stratégiai tervezésből évfolyamelső volt, de az extremobiológiát és az asztrobiológiát időpocsékolásnak tartotta. Lehet, hogy a többiek szeretik a meséket, viszont Nanouk nem volt hajlandó képzelt lények anatómiáját magolni.

Amíg Mikeruna tanárnő az ammóniaalapú létformákról beszélt, Nanouk előhúzza a nadrágzsebéből a gombócba gyűrt tungipet, és kihajtogatta maga előtt. A néhány milliméter vastag, dinamikus ötvözetből készült elektronikus jegyzetömb kisimult az asztalon, Nanouk megkereste benne az óravázlatot, aztán kikapcsolta az agyát, és Oorsit bámulta. A lány előtte ült, és ahogy oldalra fordulva feltette a lábát a szomszédja székére, megfeszült rajta az egyenruha. Oorsi az évfolyam legjobb nője volt. Nanouknak komoly meccsekbe került, hogy biztosítsa magának a mögötte lévő helyet, még egy középsúlyos figyelmeztetőt is összeszedett, amikor a kis növésű Piffiket kilógatta az Átrium fölötti folyosóról, de megérte, mert így soha nem kellett unatkoznia az órákon.